

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

mistletoe &

mine

J. R. JENNER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*mistletoe &
mine*

J R J E N N E R

Telif hakkı© 2024 by JR Jenner

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu yayının, metin üretmek üzere üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak tasarımı: [Haya in Designs](#)

Düzenleme: [Aimee Walker Editorial Services](#)

ISBN (e-Kitap): 978-1-7393827-4-2

ISBN (Baskı): 978-1-7393827-6-6

Bu Noel'de omuzlarına atıp ayaklarını yerden kesecek iri bir adam isteyen herkes. Bu sizin için.

CONTENTS

[İçerik Uyarısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[Sevgili](#)

[Okuyucu](#)

[Sırada ne var?](#)

[Teşekkür Okumaya](#)

[devam edin...](#)

[J R J enner tarafından yazılan Seninle](#)

[Bir Haftadan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

CONTENT WARNING

Bu hikaye sert bir dil ve açık cinsel sahneler içermektedir. Olumsuz beden imajına dair bazı ifadelerin yanı sıra yaşlılıkta ölüme dair kısa tartışmalar ve göndermeler vardır, ancak bu hikayede sayfa üzerinde ölüm yoktur. Her zaman olduğu gibi, lütfen okurken kendinize dikkat edin.

BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

KARMAKARIŞIK NOEL IŞIKLARININ TAZE CEHENNEMİNİN DERİNLİKLERİNDE, ACABA

bu gün daha da kötüleşebilir. En sevdiğim puantiyeli taytımı çoktan deldim, krem rengi kazağımın üzerine kahve döktüm ve beş metrelik bir Noel heykelini sokağa sürüklerken yüzüme bir darbe aldım.

"Şuna bakar mısınız?" diye samimiyetsiz bir ses yükseliyor arkamdan. "Sonunda Bay Fındıkkıran'ı dışarı çıkarmışsın. Ne kadar güzel."

Gözlerimi kapatıp nefesimin altında küfrediyorum.

Çok erken konuştum.

Walmsley'deki evime geri beri geçen iki yıl içinde, Köy Derneği başkanı, Noel komitesi başkanı ve her yönüyle başımın belası Angela Harris hakkında altıncı hissimi geliştirdim. Genellikle, dedikodu yaymak, paylaşacak taze bir şeyler bulmak ya da beni kızdıracak bir şeyler söylemek için ne zaman uğrayacağını anlayabilirim, ama bugün bir tuhafım.

Dünkü gibi.

Ve ondan önceki gün.

Boyun eğerek, düğümlenmiş ışık demetini kutuya geri atıyorum, hayal kırıklığına uğramış bir orta parmak atıyorum ve dar sokaktan köy meydanının etrafına dizilmiş dükkanlara ve çay odalarına bakıyorum: bal rengi kireçtaşından oluşan pitoresk bir karmakarışık, tam anlamıyla Cotswolds.

Her zamanki gibi köy yavaş yavaş uyanıyor, ancak henüz erken ve henüz yardımcı olacak neredeyse hiç müşteri yok.

Ya da benim durumumda öyleymiş gibi davranmak.

Lanet olsun.

"Aslında adı Ernie." Dükkânımın kapısının önünde duran gerçek boyutlardaki Fındıkkıran'a başımla selam veriyorum.

Büyükannem ve büyükbabamın elli beş yıl önce *Mistletoe & Mine*'i ilk açtıkları zamanki masif ahşap orijinali değil ama çok iyi bir kopya ve neredeyse onun kadar ağır. Kırmızı ve yeşil boyası aylarca saklandığı için tozdan solmuş durumda ve sinir bozucu Fındıkkıran hırsızlarını caydırmak için hâlâ bir tür asma kilitli zincire ihtiyacı var - dersini almış, teşekkürler - ama bunun dışında harika görünüyor.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Bugünlerde bunu söylemek zor.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil, ama son zamanlarda bayram sezonu hakkında biraz... kayıtsız hissediyorum. Bu genellikle endişeleneceğim bir şey değil. Çoğu insan hayatının bir döneminde kendini biraz Grinch gibi hisseder. Sorun şu ki, çoğu insan yılın en yoğun ve en kârlı dönemine girmek üzere olan yıl boyu açık bir Noel mağazasına sahip değil.

Parmaklar çapraz.

Hatırlatma göğsümü ağrıtıyor, keder ve suçluluk duygusunun hassas bir kıvrımı ve hangisinin kazandığından emin değilim.

Aile şirketini devraldığımdan beri tek isteğim büyükannemi gururlandırmak, onun zorlukla inşa ettiği mirasını onurlandırmaktı ama bir yerlerde Noel ruhum kayboldu.

Daha da kötüsü, benim cansız ruh halim işleri de etkiliyor. Fırtınalar ve sellerle geçen bir yazın turistleri uzak tutmasının ardından satışlar zaten düşmüştü, ancak yeni fikirlerim tamamen tükendi ve kimse Ebenezer Scrooge'dan Noel süsleri satın almak istemiyor, hele ki selefim Bayan Clause kadar sevilen biriyken.

Biliyorum, Nan. Biliyorum.

Kendimi toparlamam lazım.

"Pardon?" Angela tersliyor ve bir insanın *Ye Olde Sweet Shop*'un sahibi olup da nasıl bu kadar suratsız olabildiğini aklım almıyor.

Sanırım hayatın ironilerinden biri daha.

"Bay Fındıkkıran," diye hatırlatıyorum ona. "Ben ona Ernie diyorum. , Bert, çalınmıştı."

Angela birkaç kez göz kırptıyor, sonra yavaşça başını sallıyor, ağzı garip, yatıştırıcı bir gülümsemeyle buruşuyor. Günlerdir ilk kez gülmek, başımı arkaya atmak ve beni küçümsemesinin saçmalığına gülmek istiyorum.

Bunu hak edecek ne yaptığımdan hala emin değilim, belki var olmaya cesaret etmek dışında.

"Peki, tamam." Kendini kibarlık timsali gibi gösteriyor ama bu da sarı saçları ve yıllardır bronzlaşmış teni kadar sahte. "Herkes işlerinizi yoluna koyduğunuzu bilmekten memnun olacak. Kasım'ın ilk günü hiçbir şey çıkmayınca endişelendik."

Kaşlarım kalktı. "Biz mi?"

"Köy Derneği tabii ki."

Oh, tabii ki.

Lanet olası işgüzarlar.

"İki gün geciktim. Burada işleri sadece ben yürütüyorum, bu yüzden gecikmeler olabiliyor ama unutmuyorum."

"Ama bu yıl Cadılar Bayramı sergisi yapmadınız. Balkabağı bile yoktu."

Nefesim kesildi, avucumu göğsüme götürdüm. "Yani bu *her* yıl mı oluyor?"

Doğrusu, bu masrafı göze alamazdım. İşler o kadar kötü.

Angela alaycı tonumu görmezden gelmeyi seçiyor ya da anlamıyor. "Büyükannen asla unutmazdı. Her yıl, her önemli tatilde, herkesin eğlenmesi için yeni bir mevsim sergisi hazırlardı. Paskalya her zaman penceredeki o sevimli küçük tavşan çıkartmalarıyla benim favorimdi. Çok güzeldi."

"O en iyisiydi, değil mi?" Gözlerime ulaşmayan bir gülümseme yapııştırıyorum. Bunu taklit edebilen tek kişi o değil. "Aynı fikirde olduğunu görmek güzel."

Sırtışı azalıyor ve gözle görülür bir şekilde sinirlenerek başka tarafa bakıyor. "Her neyse, buraya sadece Noel komitesine yaptığınız katkıyı hatırlatmak için geldim. Günler öncesinden bekliyorduk."

Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. Siktiğimin boku.

"Özür dilerim, aklımdan çıkmış." Peri ışıklarını kaptım. Bununla uğraşmaktansa bu düğümler üzerinde çalışmayı tercih ederim. "Ne kadardı?"

"Beş yüz pound." NE?

Hava bugün 10 derece, ama sanırım terliyor olabilirim.

"Meraktan soruyorum," diye başlıyorum, paniğin sesime sızmasını umarak. "Bu yıl neden bu kadar çok? Geçen sefer iki buçuktu."

Ben de bu maliyete itiraz etmiştim. Köyün şenlikli görünmesi için payıma düşeni ödemekten çekindiğimden değil, ama beklenmedik bir dükkan

Bakım, banka bakiyemi neredeyse boş bırakmıştı.

Bu yıl daha da kötü.

Gerçekten kırmızıdayım.

Bunun endişesi içimde yuvarlanıp gidiyor.

"Ne yazık ki belediye önümüzdeki beş yıl boyunca Noel gösterilerimiz için ayrılan bütçeyi daha da azalttı," diye yanıtlıyor Angela. "Katkılar olmadan sadece ana ağacı ve bir haftalık ışıktandırmayı karşılayabileceğiz. O da ancak."

Lanet olsun.

Ben bile Walmsley'in süslemeler olmadan üzücü bir manzara olacağını kabul edebilirim. Cotswolds, inişli çıkışlı yeşil tepeleri ve şirin, tarih kokan kasabalarıyla tüm yıl boyunca turistler için büyük bir cazibe merkezidir, ancak Noel'de köyümüzde oldukça büyümlü bir şey vardır.

Renkli ampul dizileri her binanın üzerinde sıralanmakta, ağaç gövdelerinin etrafında beyaz ışıklar parıldamakta ve meydan, yiyecek ve hediye pazarından çelenk yapımından kendi Noel kazağınıza örmeye kadar her şeyi sunan mevsimlik atölyelere kadar bir dizi bayram etkinliğine ev sahipliği yapmaktadır. Hava her zaman sıcak şarap, zencefilli kurabiye ve kavrulmuş kestane baharatlarıyla kokuludur ve eğer kar yağarsa her yer bir Noel kartı kadar mükemmeldir.

Birçok açıdan büyükannem sayesinde. Noel komitesini kurdu ve Walmsley'i Noel alışverişi yapanlar için haritaya koymaya yardımcı oldu, köyün bugünkü haline gelmesinde etkili oldu. Bayan Rose Smith'in şenlikli, toplum sever kalbi olmasaydı meydanda bir Noel ağacının bile olmayacağını kaç kez duyduğumu unuttum.

Nan.

Bu yıl Grinch'e benzeyen kalbimi ısıtacak bir şey varsa, o da budur. "Parayı gün sonuna kadar sana ulaştıracağım," diyorum sessizce. Bakiyem zaten kırmızıda. Biraz daha ne olacak ki?

"Mükemmel! Sonra görüşürüz." Angela ancak üç adım atmıştı ki durdu ve arkasını döndü. "Bekle. Bert ve Ernie. The Muppets gibi! Çok komiksin, Sasha."

Kahkahası havada tıngırıyor ve sonunda gülümsemem ortaya çıktıığında ikimiz için de sürpriz oluyor.

"Teşekkürler. Ben de öyle düşünmüştüm."

Dört saat ve sıfır müşteri sonra, ışıklar birbirine karışmış halde duruyor ve Noel vitrini hiçbir yerde görünmüyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Angela haklıydı. Nan mevsimlik sergileri değiştirmeyi asla unutmazdı ve ölmeden önceki o son zayıf aylarında bile onlar için yeni fikirler bulmakta asla zorlanmazdı.

Bir de ben varım.

Kendime acımak, dikkatli olmazsam ruh halimin bozulmasına neden oluyor, bu yüzden dükkânı erken kapatıp kendimi neşelendirecek bir şeyler yapmaya karar veriyorum.

Uzun bir kır yürüyüşü genellikle işe yarar ve şu anda berrak sonbahar havası bunun için mükemmel. Zihni temizlemek ve ruhu canlandırmak için çamurlu patikalarda tepinmek ve yaprakları tekmelemek gibisi yoktur ama belki de onun yerine sarhoş olurum. Yaratıcı engelin yanı sıra, iş hesabımdan para transfer etmek de beni biraz depresif hissettirdi.

Ama biraz mevsimsel depresyon olmadan Noel nedir ki?

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldanıyorum iki elimle.

"Tanrım, bu iyiye işaret değil."

Kapıda Edith Elliot-King'i görünce kamburumu çıkarıp doğruluyorum, Walmsley Malikânesi'nin kendi kendini tayin etmiş Leydisi ve büyükannemin en eski arkadaşlarından biri. Büyük torunu Charlotte, şımarık bir gülümseme ve okul üniformasının üzerine giydiği yumuşak pembe büyük boy sweatshirt ile arkadan süzülüyor.

Deniz mavisi gözleri ve kömür karası saçlarıyla birbirlerine çarpıcı biçimde benziyorlar. Edith'in saçları bir zamanlar koyu renkti, ama bugünlerde tepeden süzülen yağmur bulutları kadar gri. O da artık daha kısa, yaş omuzlarını yuvarlıyor ve omurgasını eğiyor, ama Charlotte gençliğinin boyunu taşıyor. Sadece on üç yaşında olmasına rağmen arkadaşlarının üzerinde yükseliyor, gerçi babasının cüssesi düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil.

Muhteşem ağaç gövdesi gibi bir adam.

"Hey," diyorum parlak bir sesle, *onu* düşünmek istemiyorum. "Bu ne güzel bir sürpriz. Bugün ikiniz de nasılsınız?"

"Görünüşe göre senden daha iyi." Edith bana doğru ilerlerken bastonuna ağır bir şekilde yaslanıyor, Charlotte ise ona doğru yöneliyor

En sevdiği biblo sergisi. Hiç sevmediği bir parıltılı biblo ile karşılaşmamıştı.

"Şimdi, seni bu kadar keyifsiz yapan nedir, canım? O kadar da kötü olamaz."

Ben durduramadan iç çekişim kendini gösteriyor.

Şimdi içimi dökme ve itiraf etme zamanı, ama ben hiçbir zaman paylaşmayı seven biri olmadım. Aşırı paylaşımın para birimi olduğu ve birbirinizin işlerini bilmenin ülkenin yaşam biçimi olduğu bir köyde yaşarken garip bir gerçeklik.

Ama hiç kimse, özellikle de yıllar önce dükkânın açıldığı gün orada olan kadın, işleri ne hale getirdiğimi asla öğrenemez. Bu tek başıma halletmem gereken bir şey.

"Ben iyiyim. Sadece o günlerden birini yaşıyorum. Dramatik olmama aldırmayın. Neyse, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Edith bana tam olarak inanmıyor ama ben gülümsedikçe şüphesi kayboluyor.

"Sorduğunuza sevindim." Kolunun kıvrımına sıkıştırdığı el çantasının kilidini açıyor - bana söylendiğine göre merhum Kraliçe'nin sık sık kullandığı lacivert Launer London marka bir çanta - ve bir not defteri ile kalem çıkarıyor. "Her şeyden önce, buraya biraz pazar araştırması için geldim ve sormak için mükemmel bir yaş grubundasınız. Kaç yaşındasınız, otuz dört mü? Otuz beş mi?"

"Otuz altı," dedim ona. "Pazar araştırması mı?"

"Torunum ve onun uygunluğu hakkında. Bana onun hakkında ne düşündüğünü söyle."

"Yapmamaya çalışıyorum."

Edith kıkırdıyor ama kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Sebastian'ımı sevmiyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, hafifçe yüzümü buruşturarak.

"Özür dilerim."

"Hayır, hayır. Fikrini söyleme hakkına sahipsin canım. Yanlış ama buna hakkın var."

"Teşekkürler mi?"

"Yine de nedenini bilmeliyim. Tam bir av, biliyorsun."

Tartışılabilir.

Sebastian King münzevi, huysuz bir pisliktir. Gülümsemeye ve insanlara alerjisi var, ne zaman köy etkinliklerine götürülse fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor ve özellikle yılın bu zamanlarında bu etkinliklerin sayısı hiç de az değil.

En sinir bozucu olanı da Sebastian'ın tüm kutularımı işaretlemesi. Koyu dalgalı saçlar. Şah. Kestane rengi kahverengi gözleri

ince çizgiler. Kontrol et. Hatırlayabildiğim kadarıyla gençken de sevimliydi -üç yaş büyük olduğu için yollarımız nadiren kesişirdi- ama zaman tüm o çocuksu cazibeyi bazen ona bakarken acı verecek kadar yakışıklı birine dönüştürdü. O olgunlaşmış viski. Meşe yıllanmış şarap.

Anlatacak bir hikâyesi varmış gibi görünüyor ve beynim aksini söylese bile bedenim bunu duymayı çok istiyor.

Dile kolay 1.80 boyunda, göğsü kalın ve karnı düz değil ama inkar edilemeyecek kadar seksi. Geniş sırtının ve tıknaz kalçalarının altında bir rugby oyuncusu fiziğinin hayaleti var, beş yıl önce kariyerini bitiren bir sakatlıktan önce profesyonel olarak oynadığı düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil.

Büyük beden bir kadın olarak hemen hemen her şeyden bolca var, kendimi küçük hissettirecek birini bulmak çok nadir. Bunu hiç istemediğimden değil. Ben sadece sevildiğimi hissetmek istedim. Ama yine de, Sebastian'ın eğer isterse beni omzuna atabilme becerisinde oldukça çekici bir şey var.

Ki öyle değil. Açık olalım. Beni görmeye dayanamıyor ve bu his karşılıklı.

"Sanırım iki yıl önce Noel'de malikâneyi dekore etmem için beni tuttuğun zamana dayanıyor," diye itiraf ediyorum. "Beni ya da yaptığım işi pek sevmezdi."

Az bile söylemişsin.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Edith'in beni serbest bırakmasına rağmen, Sebastian beni mikro-yönetimde ısrar etti, emirler yağdırdı ve ışıkların renginden çelenklerin yerleştirilmesine kadar her ayrıntı üzerinde çatıştı. Her şey benim sağlık ve güvenlik protokollerine uymamamla ilgili bir tartışmayla sona erdi ve ben merdivenden kayarak düştüm; bu kaza sadece onun sürekli dikkatimi dağıtması ve otoriter varlığı sayesinde oldu.

Festival ev dekorasyonu için rezervasyonlar zaten çok azdı, ancak bundan sonra neredeyse yok oldular. Bunun için Sebastian'ı suçlayabileceğimden emin değilim ama bu daha az kızgın olmamı engellemiyor.

"Anlıyorum." Edith mırıldanıyor. "Sanırım bu yüzden geçen yıl dekorasyona geri dönmedin?"

Oh.

Belki de onu suçlayabilirim.

"Bana sorulmadı."

"Bunu söyleyeceğinizden endişe ediyordum," diyor iç çekerek. "Torunumun centilmenlik dışı davranışı için sadece özür dileyebilirim. Hiç onun yapacağı bir şey değil."

"Bana özür borçlu değilsin, Edith."

"Ne olursa olsun, bu yıl malikaneyi süslemeye geldiğinizde bunu telafi edebilir. Hâlâ bu hizmeti sunuyorsunuz, değil mi?"

Hayır demeliyim, en azından Sebastian ve onun sinir bozucu yakışıklı yüzü ve beni hayatım boyunca kimsenin rahatsız etmediği kadar rahatsız etmesi yüzünden. Ama bu tam da şu anda ihtiyacım olan nakit akışı enjeksiyonu ve günlerdir, belki de aylardır ilk kez içimde bir umut kıpırdanıyor.

"İstiyorum," diyorum, kendimi vazgeçiremeden. "Ama geçen sefer olanlardan sonra emin misin? Kimsenin ayağına basmak istemiyorum."

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Gerekirse ayak parmaklarının üzerinde tepinin. Torunumun biraz mütevazı pasta yeme zamanı geldi."

Sırtışım yavaşça yükseliyor.

Kulağa hoş geliyor.

"Peki o zaman. Nasıl reddedebilirim ki?"

"İşte ruh bu!" Edith'in gözleri sevinçle parlıyor. "Neden yarınki Şenlik Ateşi Gecesi gösterisinden önce uğramıyorsun? Sohbet eder ve bazı planlar yaparız."

Ya isteksizliğim yüzüme yansıyor ya da cevap vermekte çok yavaş davranıyorum çünkü başını merakla eğiyor. "Şenlik Ateşi Gecesi'ne geliyorsun, değil mi?"

"Aman Tanrım, yapmalısın Sasha," diye katılıyor Charlotte, mor bir bibloyu parmaklarının arasında döndürürken, parıltılar ışığı yakalıyor. "Babam bu yıl bir drone gösterisi ayarladı ve dün provaları izledik. Muhteşem olacak!"

"Dronlar mı? Neden bununla başlamadın?"

"Evet!" Charlotte havayı yumrukluyor, heyecanı çok sevimli ve eğer ağzımı çekiştiren gülümseme bir gösterge ise biraz da bulaşıcı.

"Asla bilemezsin," dedi Edith sonra. "Belki Sebastian onun hakkındaki fikrini değiştirir. Eminim delicesine aşık olmak için tek ihtiyacın olan ikinci bir şans."

Ha!

"Kendimizi kaptırmayalım, olur mu?"

"Asla asla deme. Ben hep böyle derim." "Öyle diyor," diye ekliyor Charlotte.

Yüzlerindeki ciddiyete gülmekten kendimi alamıyorum.
Sebastian King'e aşık olmak mı?

Evet, doğru.

Bu gerçekleşmeden önce cehennem kesinlikle donacak.

İKİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

"DÜN GECE BİR ÖNSEZİ GÖRDÜM."

Muhtemelen bu evde duyduğum en tuhaf cümle değil ama gazete yine de yüzümü kapatmaya devam ediyor. Büyükanнем bir şeylerin peşinde ve ben cehaletimi ne kadar uzun süre korursam, mutluluk da o kadar uzun sürüyor. Bu bizim olayımız.

"Gerçekten mi?" Yumuşak bir şekilde söyledim. "Bu çok hoş."

"Ne hakkında olduğunu bilmek istemiyor musun?" "Eminim bana anlattırısın büyükanne. Her zaman anlattırısın."

Bunun üzerine titriyor. "Arsız, büyükbaban gibi."

"En iyisinden öğrendim."

O zaman sessizleşiyor, onun anısıyla dikkati dağılıyor. Yaşlılıktan yıpranmış gülümsemesini yumuşatıyor ve gözlerini bir iki saniyeliğine puslu hale getiriyor. Görüntü görsel olarak o kadar keskin ki, ortaya çıktığını görmek için bakmama gerek yok.

"Lafı açılmışken," dedi büyükanнем, "yakında onu göreceğim." Yumuşak, neredeyse sessiz bir iç geçirdim.

İşte başlıyoruz.

"Bu ilginç-" "Öyle değil mi?"

"Özellikle de sekiz yıl önce öldüğünden beri."

"Evet, benim önsezim de bununla ilgiliydi. Bu Noel benim son Noel'im olacakmış gibi hissediyorum."

Çatal bıçak sesleri porselen tabaklara çarpıyor. "Böyle söyleme," diye yalvarıyor Charlotte.

Kızımın telaşla boğulan sesi sonunda gazeteyi indirmeme neden oldu. Çoğu sabah olduğu gibi -öğleden sonraları ve akşamları da- kahvaltıya oturduğumuz andan beri biz yokmuşuz gibi davranıyor, bu yüzden onun bunu kabul etmesine şaşırdığımı söylemek hafif kalır.

On üç yaşında ve otuzuna yaklaşıyor ve genellikle telefonuna yapışmış durumda, ama şu anda yatağının altında canavar olup olmadığını kontrol etmem için bana yalvaran ve yanağımı Charlie öpücükleriyle doldurarak *gelmiş geçmiş en iyi baba* olduğumu ilan eden beş yaşındaki kız.

Bugünlerde bir utanç kaynağıyım, *görölmek istemeyen ölü bir babayım*.

Hoş değil ama hepimiz o yollardan geçtik.

"Demek konuştuğumuzda bizi duyabiliyorsun, Charlie. Bildiğim iyi oldu."

"Adım Charlotte, *baba*," diye cevap veriyor, somurtkan bir alaycılıkla ve gözlerini devirerek, her ne kadar o kadar da küçük olmayan terör bana böyle hitap edilmesinden nefret ettiğimi bilse de.

Touché.

Sanırım o da en iyilerden öğrenmiş.

"Ayrıca güzel bir geçiş büyükanne. Aslında ustaca."

"Öyle değil miydi?" Bir yudum çayın arkasına saklamaya çalışsa da, gülümsemesini renklendiren bir kendini beğenmişlik var şimdi. Nedense büyükannem yaşlandıkça daha da kurnazlaştı.

Belki de her şeyi ondan öğrendik.

"Daha Kasım ayındayız," diye karşı çıkıyorum. "Noel'le ilgili önsezilerde bulunmak için biraz erken, öyle değil mi?"

Yanıt olarak mırıldanıyor, elleri titreyerek fincanını tabağına bırakıyor, el becerisi eskisi gibi değil.

"Belli ki kalan zamanımızın kıymetini bilmeye hazır olmamı istiyorlar." Tost rafından bir dilim kızarmış ekmek alıp üzerine tereyağı sürerken, bıçağının çıkardığı ses sessiz yemek odasında rahatsız edici bir melodiye dönüşüyor. "Aslında çok düşünceli davranıyorlar."

Lanet olsun.

"Onlar mı?"

"Bundan hoşlanmadım, büyükanne."

"Oh, sevgilim, biliyorum. Ama ölüm hayatın bir parçası. Korkulacak bir şey değil." Charlotte'un elini okşuyor, kızımın yüzünde derinleşen çatık kaşlar karşısında pek de rahatlatıcı olmayan bir jest.

Kızgınlık göğsümde düğümleniyor. Bu tür konuları ondan hiçbir zaman saklamadım ama çok gerekli olmadıkça yüzüne vurmak da istemiyorum. Büyükanne mi tanıyorsam, bu konuşmanın en ufak bir gereği bile yok.

peşinde?

"Öyle bile olsa, bu biraz ürkütücü. Şimdilik konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Pek destekleyici olmuyorsun Sebastian. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Bir iç çekişi daha bastırarak gazetemi yavaşça katlayıp bir kenara koyuyorum.

Emlak müdürü olarak şu anda yapmam gereken milyonlarca şey var. Bu geceki yıllık Şenlik Ateşi Gecesi gösterimizin yanı sıra, Walmsley Malikanesi sosyal takviminde yılın en yoğun zamanına yaklaşıyoruz ve bu da çok festival etkinliğine hazırlanmak için çok fazla koordinasyon ve dekorasyon gerektiriyor. Bu, malikânenin ve çevredeki on iki dönümlük bahçe ve tarım arazisinin genel işleyişinin de ötesinde bir şey.

Büyükanne'nin yaptığı numaralara ayıracak vaktim yok ama kendimi "Ne yapmamı istiyorsun?" derken buluyorum.

Nasıl yapmayayım? Beni bu kadın büyüttü.

Büyükanne hemen neşelenir. "Belli ki Noel dilek listem üzerinde çalışmam gerekiyor. Noel'e kadar büyükanne'nin ölmek üzere olan dileklerini yerine getirmeye yardım edeceksin, değil mi?"

"Ölmüyorsun," diye tersliyor Charlotte, kendi düşüncelerimin ürkütücü bir yankısı.

Hareket kabiliyetindeki hafif bir azalma dışında, büyükanne'nin sağlığı mükemmel. Bu sağlığını temiz kır havasında yaptığı günlük yürüyüşlere ve her gece Cotswolds'daki yerel içki fabrikasından aldığı bir yudum şeri içmesine bağlıyor. İki ay önceki yıllık kontrolünden sonra haftalarca tüm köye bir öküzün ve elli yaşındaki birinin kalbine sahip olduğunu söyledi ki bu hiç *de* kolay bir başarı değil.

Yine de, sağlığı ne *kadar* iyi olursa olsun, yetmiş beş yaşında ve bu ilerleyen yıllarda onu mutlu edecek bir şey varsa, bunu yapacağım.

Sanırım bu bizim de olayımız.

"geleni yapacağım," dedim ona.

"Güzel. Bunu söylemene sevindim çünkü seni bir kurmuş olarak görmek en büyük dileğim. O yüzden kendine bir eş bulmak için çalışmaya başlasan iyi olur.

karım."

Ne?

O.

Sikeyim.

"Affedersiniz?"

"Hayır, haklısın. Noel'e sadece sekiz hafta var. Bir eş çok fazla şey ister. Bir kız arkadaş yeter."

Charlotte bir kahkaha attı.

"Sen neden bahsediyorsun? Duşta düşüp yine başını mı çarptın?"

"Hayır. Artık duş oturağını kullanıyorum, çünkü bu konuda başımın etini yemekten vazgeçmiyorsun. Tıpkı büyükbaban gibi. Dırdır, dırdır, dırdır."

"Çünkü seni önemsiyorum ve güvende olmanı istiyorum. Doktoru arayayım mı?"

"Başımı vurmam, Sebastian. Aklım tamamen yerinde." "Evet, önseziler bunu gerçekten ele veriyor."

"Önsezi mi dedim ben?"

"EvetBeş dakika bile olmadı."

Büyükanne mırıldanıyor, kasıtlı olarak anlaşılmaz olduğunda kullandığı aynı havalı küçümseme tonuyla. "Hiç sanmıyorum. Bunun bir rüya olduğunu söylediğime eminim."

Sanki bu hareket hayal kırıklığımı bir şekilde dizginleyecekmiş gibi masaya yaslanıp burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Sasha Smith hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu sabah yaptığı geçişlerle ortalığı kasıp kavuruyor çünkü *ne olacak* ?

"Sasha'yı seviyorum," diyor Charlotte hülyalı bir şekilde.

"Ben de isterim. olduğumu biliyorum çünkü Rose benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve elbette torununu isterim ama..." Büyükanne görmeden bakıyor, ağzında sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. "Çok güzel değil mi?"

Şey...

Kadın tam bir nakavt, bunu inkar edemezsin. Ben bir adamım ve kadınlarımdan da bana uymasını isterim. Hiçbir şey beni kalın, kıvrımlı bir vücuttan daha fazla tahrik edemez, gerçekten içine girebileceğim türden bir cömertlik ve elimin boyutu için çok büyük bir meme düşüncesi beni kesinlikle çıldırtıyor.

Yani evet, Sasha benim tipim ve daha fazlası. O lanet olası yürüyen bir ıslak rüya, her zaman o geniş kalçaları ve kalın uyluklarıyla beni kızdırıyor, o mükemmel dolgun kıcı bir şaplak için hazır. Bir de saçları var. Kızıl saçlılara karşı hep bir ilgim olmuştur.

Çimen yeşili gözleri ve çil benekli teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan bakır bukleleri bazen kendi ritmiyle zıplıyor...

Sikeyim.

Onu gördüğümde şaşkınlıktan dilimin tutulduğu anların sayısını unuttum ve bu benim için evrensel bir deneyim değil. Ama *güzel mi?*

Eğer bakışlar öldürebilseydi, yüz kere ölmüş olurum. Nedenini hâlâ bilmiyorum.

Tamam, rugby kariyerimin zirvesindeyken yıllarca takip edildiğim, taciz edildiğim ve fotoğraflandığım için çok sosyal bir insan olmadığımı itiraf ediyorum. Her ne kadar denemiş olsam da, en travmatik ve kariyerimi sona erdiren anımın manşetlere taşınmasını hiçbir zaman tam olarak atlatamadım.

Ve elbette, köyde görünmek zorunda kaldığımda biraz huysuz olduğum biliniyor - şenlikler, festivaller, atölyeler, ayın en iyi sebzesi ödül törenleri, adını siz koyun, Walmsley bunu yapıyor - ama bunların hiçbiri Sasha'nın bana gönderdiği ölüm bakışlarını garanti etmiyor.

Gerçekten çok yazık. Birlikte biraz eğlenebileceğimizi düşündüğüm zamanlar oldu. Tanrı biliyor ya, bu köyde bazen bunun eksikliği hissediliyor. Ama ben kadınlarımın kollarımda daha uysal olmasını ve boynumu sıkmak istememesini tercih ederim.

"Sasha Smith'i hiç düşünmüyorum büyükanne. Neden soruyorsun?"

"Hmm. Sadece merak ediyorum. Belki başka biri senin göz o zaman."

"Baktığımı varsayarsak, ki bakmıyorum. Sadece açık olalım."

"Sen öyle diyorsan canım," diyor neşeyle. "Unutmadan, Noel süslemelerini yapması için yine Sasha'yı tuttum."

"Hayır."

Kesinlikle olmaz.

Sasha'nın dar kot pantolonuyla malikânede koşturması, önerilerimi dikkate almaması ve sallanan merdivenlere tırmanarak beni ölümüne korkutması düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Bunu

yapamam.

Yapmayacağ

ım.

"Neden olmasın?" Büyükanne sorar.

"Hayır. Geçen seferden sonra sana söylemiştim. Bir daha asla."

"Bunu hatırlamıyorum. Hayal görüyor olmalısın." "Büyükanne, hadi ama."

"Ya da belki işitme duyumdur. Benim yaşımda işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin." "Ne yaptığını biliyorum, *Edith*."

"mi? Bu çok iyi. O zaman aynı fikirdeyiz." "Hayatımı sikeyim."

"Sebastian! Bu kadar kaba olma. Yemek yiyoruz. Ayrıca, bu yıl biraz yardıma minnettar olursun diye düşündüm. Dizini tekrar kötüleştirmeni istemeyiz. Geçen sefer tüm ışıkları taktıktan sonra neredeyse bir hafta ."

Gözlerimi kısarak kapatıyorum, istifa omurgamı büküyor. "Bunu kazanamayacağım, değil mi?"

Büyükannem bu raundu daha başlamadan kazandı.

Masanın karşısında Charlotte, gülümsememeye çalışarak mısır gevreğini çiğniyor. Çiğnemeyi bitirdiğinde "Bana sorma," diyor.

"Harika. Gerçekten yardımcı oldun. Hain."

Kızım pembe Stanley kupasının pipetinden yavaşça abartılı bir yudum alıyor ve omuz silkiyor.

"Tamam. Sen kazandın. Her zamanki gibi." Bu kadını yenmek imkânsız ve bunu denemek bile aptalca. "Ne zaman başlıyor?"

"Eminim bize daha sonra haber verecektir. Bu öğleden sonra sohbet etmek için uğrayacak."

Mümkün değil.

"Yeniden . Bugün çok fazla şey oluyor. Unuttuysanız diye söylüyorum, bugün Şenlik Ateşi Gecesi."

"Ben hiçbir şeyi unutmam," diyor büyükannem. "Hatırla, hatırla, Kasım'ın beşini ve tüm bunları."

"Az önce senin yaşımda işlerin tehlikeli olduğunu söyledin."

"Bunu işitmem için söyledim, hafızam için değil. Lütfen et, Sebastian."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, Charlotte'un kıkır kıkır gülmesine çok seviniyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEBASTIAN

KAHVALTIDAN SONRA MALIKANENİN BAHÇESİNE GIDIYORUM.

Piroteknik mühendisleri bu akşamki havai fişek gösterisinden önce son kontrollerini yapıyor.

Yirmi dakika bile sürmeyen bir şey için aylar öncesinden planladığımız büyük bir girişim ve sabahın geri kalanını yarı zamanlı personeli koordine ederek, soruları yanıtlayarak ve yerel acil servislerle irtibat kurarak geçiriyorum. Hazırda bir ambulans olmadan Şenlik Ateşi Gecesi olmaz.

Bu sabahki olaylar yüzünden dikkatim dağıldığı için sürekli sinirliyim.

İstediğim son şey bir kadın bulup yuva kurmak. Bunu yaşadım, yaptım, tişört bana uymadı. Elbette, kızımı bu işten kurtardım ve o benim hayatımın ışığı, ama hayatımı olduğu gibi seviyorum. Bu noktaya ulaşmak biraz zaman aldı - yeniden kalibre olmak ve rugby olmadan kim olduğumu anlamak - ama şimdi her şey yolunda.

Biriyle çıkmak zorunda kalma düşüncesi, özellikle de yılın bu zamanında dehşet verici. Noel'e giden yol her zaman Charlie ile vakit geçirmekten, anılar biriktirmekten geçer. Başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi istemiyorum.

Bunu neden kabul ettim?

Zamanda birkaç saat geri gidebilseydim, giderdim.

Telefonum kışımında titriyor ve arka kot cebimden çıkarıp hızlıca "Ne?" diye sorarak eve dönüyorum, çimler botlarımın altında nemli ve çamurlu.

"Ah canım." Bir kıkırdama aşağıya doğru süzülüyor. "Çiftlikte hayat sana kötü mü davranıyor, Çiftçi Seb?"

Eric on beş yıldır arkadaşım ve milli rugby takımında oynadığım dönemden beri de fizyoterapistim. Kariyerimi sona erdiren bir sakatlıktan on sekiz ay sonra iyileşmem de dahil olmak üzere zor zamanlarımda yanımda oldu. O iyi bir adam ama bazen beni kızdırmayı seviyor.

"Sana daha kaç kez aslında bir çiftçi olmadığımı söylemem gerek Eric, ama her neyse."

"Kırsalda yaşıyorsunuz ve son aradığımda koyun gütmenin ortasındaydınız."

"Bizim topraklarımıza kaçtılar ve ben de onları toplamaya yardım ediyordum.

Bir kerelikti."

"Peki ya ata bindiğin zaman?" "Yürümekten daha hızlı."

Bir içten kıkırdama daha. "Dizin nasıl?"

"Beni bu yüzden mi aradın?"

"Yoksa neden senin huysuz kışını arayayım ki? Sürükleyici bir sohbet için mi? Son fizyoterapi randevunu kaçırdın."

"Meşguldüm."

"Eskiden günde neredeyse on iki saat antrenman yapardın. Bana bunu söyleme."

"Aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun."

Evin yanından geçerken Eric sessizleşiyor ve bir kargaşa gözüme çarpıyor.

"Eric, seni yarın arayabilir miyim?"

Hoparlörden bir iç çekiş sesi geliyor. "Bunu yaptığınızdan emin olun. Kırk beş yaşından önce diz protezi istemiyorsanız, diz sağlığınıza ilgilenmeniz gerekir, onu görmezden gelmeniz değil."

"İnanın bana. Farkındayım." Bunu kanıtlayacak lanet ağrıları var. "Yarın konuşuruz."

Telefonu daha yeni kapatmışım ki, çakıllı araba yolundan geçip ön merdivenleri dolduran ve kapıdan içeri süzülen kadın topluluğuna doğru yürüyorum. Ciyaklayan seslerinin kakofonisi beni irkiltiyor ve bir odayı susturma yeteneğime beni gördükleri andan daha fazla minnettar olmamıştım.

"Hanımlar, size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Ah, Sebastian!" Gran kalabalığın arasından fırladı. "Tam da adam. Seni Walmsley Kadınlar Birliği'yle tanıştırmak istiyorum."

Enstitü. Şunlara bakın, güzellik ve zeka. Sizce de öyle değil mi?"

Aman Tanrım.

Ağzım gülümseme olduğunu umduğum ama daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir ifadeye bürünüyor. Bakışlarımın kadın kalabalığının etrafında dönmesine izin veriyorum ve başımı sallıyorum. Yaşlı kadınlardan birkaçı itiraz edip kıkırdıyor, genç olanlar kızarıyor ve ben fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçmak istiyorum.

"Büyükanne," diye . "Biraz mıyız?"

Kaşlarını çattı, büyük olasılıkla davranışlarımdan rahatsız olmuştu, sonra en iyi ev sahibesi gülümsemesini takındı. "Hanımlar, ana salona geçerseniz sizin için hazırlanmış ikramlar var. Birazdan size katılacağım ve toplantımıza başlayacağız."

"Ne yapıyorsun?" diye sormadan önce gitmelerini bekliyorum.

Büyükanne sahte bir masumiyetle göz kırıyor. "İki haftada bir yapılan WI toplantısına ev sahipliği yapıyorum. Neye benziyor?"

"Hepsi bu mu?"

"Başka ne ki?"

"Onları daha önce hiç burada ağırlamadınız. Aslında, her ayın ikinci Pazartesi günü köy konağında toplandıklarını söylediğinizi birden fazla kez duydum."

"Demek beni dinliyorsun."

"Ayrıca bugün salı," diyorum kesin bir dille.

Bunun üzerine ofluyor, açıkça havamda olmadığımı anlıyor ama bundan rahatsız oluyor.

"Bilmeniz gerekiyorsa, köyün sunduğu kadınlardan bazılarını görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Ne oluyor lan?

"Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkında değil misin?"

"Biriyle başka nasıl tanışabilirsin ki? Hiçbir yere gitmiyorsun, ben de onları sana getireyim dedim. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Gerçekten Agnes adında yetmiş yaşında biriyle çıkmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Tercihlerini bilmiyorum canım."

Birkaç saniye boyunca yumruğumu ağzıma bastırıyorum, neredeyse hayal kırıklığıyla titriyorum. "Sana kimseyle tanışmak istemediğimi söylemiştim."

"Ama Noel dilek listemi yerine getirmeme yardım edeceğini de . "Bu benimle ilgili olduğunu anlamadan önceydi."

"Ama Bu benim sevgili Keşke, Sebastian. Sen Yani uzun boylu ve yakışıklısın, ve kocaman bir kalbin var. Sen birini

bir gün çok mutlu olacak."

öfkenin bir kısmı dışarı akıyor. Omuzlarım düştü. "Büyükanne."

"Benim yaşıma gelmenin ve düşünmek için bunca zamanın olmasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Senin için ve ben gittikten sonra ne kadar yalnız kalacağın için endişeleniyorum. Yerleşmeni istiyorum."

Sabahtan beri ilk kez büyükanne ciddi görünüyor ve belki de davranışlarının ardında gerçek bir endişe var. Omuzlarını nazikçe sıkıyorum.

"Benim için endişelenmene hiç gerek yok. Ben sana göz kulak olmak için buradayım."

"İşler öyle yürümüyor. Ebeveyn ve büyükanne-büyükbaba olmak yaşlanınca bitmiyor. Hiç yanımda olmamasına rağmen anneniz için hala endişeleniyorum. Son nefesime kadar hepiniz için endişeleneceğim."

Bu düşünce canımı yakıyor. Gran'in burada olmamasını düşünmek bile istemiyorum.

"Bak, sana yardım edeceğimi söyledim, bu da belki birkaç randevuya çıkmayı düşüneceğim anlamına geliyor."

Büyükanne .

"Ama bunu zorlayamazsın," diye vurguluyorum. "Bırak kendi kendim yapayım." "Tamam canım. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

Bahçivanımızla planlanmamış bir toplantı yüzünden Charlie'yi okuldan almak için geç kaldım, bu yüzden ön kapıyı açarken zil çaldığında zaten sinirliyim. İhtiyacım olan son şey bir gecikme daha.

"Oh, lanet olsun."

Sasha geriye doğru kayıyor, suçluluk duygusu kaşlarını saç çizgisine doğru çekiyor. "Affedersiniz?"

Kahretsin.

"Hayır. Öyle demek istemedim."

"Ne gibi?"

"Sana kızgın değilim." "Bu bir ilk."

Isırıyorum, geri çekilmek için yanıp tutuşan dürtümü dizginlemeye çalışıyorum.

Bu kadın benimle ilgili her şeyi yanlış yorumlamaya kararlı.

"Geleceğini ve geç kalıyorum." "İyi ki seni görmek için burada değilim o zaman." Çenem sıkıştı.

"Rahatladım," diye mırıldanıyorum, kapıyı daha geniş açarak. "İçeri gel."

Sasha botlarını paspasa silerken ve içeri adım atarken bana pis bir bakış gönderiyor. Saçları karmakarışık kıvrıkcık bir topuz şeklinde toplanmış, birkaç bakır sarmal yanaklarını sıyrıyor ve ağzı ihtiyacım olmayan parlak pembe bir dikkat dağıtıcı.

Yine o dar kotlardan giymiş, bir dizinde yırtık olan solmuş kot ve göğüslerinin üzerinde retro görünümlü gökkuşağı roketi baskılı siyah bir süveter.

Orada kesinlikle bir avuçtan fazlası var. "Büyükanne haber veririm."

"Sasha!" Büyükanne mutfak kapısından selam veriyor. "Seni görmek ne güzel."

"İşte," diye gereksiz yere bitiriyorum.

Sasha'nın gülümsemesi zoraki ve belirsiz görünüyor. "Umarım uğramamda bir sakınca yoktur?"

"Tabii ki! Biz de sizi bekliyorduk."

Biz mi?

Bu abartılı.

Büyükanne soğuk havayı hissetmiş olmalı ki, sessizlik bir süre daha devam ediyor. "Özür dilerim. Bir şeyi mi böldüm?"

İkimiz de aynı anda "Hayır," diye bağırarak, birbirimize şaşkınlıkla baktık ve aynı hızla uzaklaştık.

"Doğru." Büyükanne ikna olmamış ama yine de devam ediyor. "Gidelim mi?"

Kollarını birleştirerek Sasha'yı ana girişin derinliklerine doğru yönlendiriyor. Ahşap panelli duvarları, açık tavanları ve geniş merdiveniyle evin odak noktası burası. Hiç kullanmadığımız odunlarla dolu bir de şömine var.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor.

"Geçen seferki gibi," diye açıklıyor Sasha. "Bana bütçenizi ve tam olarak ne istediğinizi söyleyin, ben de bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapayım. Bir tema var mı? Herhangi bir renk tercihi? Kaç tane ağaç ve çelenk istiyorsunuz ve gerçek mi yapay mı istiyorsunuz? Tüm bunları öğrendikten sonra başlayabilirim."

"Hmm. Bütçe yok ama bu sefer malikaneye uygun olarak daha geleneksel şeyler yapmak istiyorum."

Sasha başını sallayarak etrafına bakınıyor. "Belki kırmızılar, altınlar ve yeşillerle klasik bir estetik?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Bir sürü çelenk, beyaz ışıklar, kırmızı kadife fiyonklar ve atatürk çiçeği mi?" "Evet, tam bana göre. Sen ne düşünüyorsun, Sebastian?" "umurumda değil."

Sasha alay ediyor ve bu konuda ketum bile değil.

"Bir şey mi söyleyecektiniz Bayan Smith?"

"Sanırım resmiyeti bir kenara bırakabiliriz, değil ? Yani, ellerin kırımının üzerindeydi."

Büyükanne aydınlandı. "Öyle mi?"

" değil," diye bağıyorum. "Bu bir merdiven kazasıydı. Her şey tamamen kurallara uygun."

"Daha çok tahta altı gibi, haksız mıyım?" Sasha şaka yapıyor.

"Bunun komik olması mı gerekiyordu çünkü gülmeyi unuttum."

"Şok edici."

Yüzümdeki şimşeği gizleyemeyerek odanın öbür ona bakıyorum.

"Bunu en son yaptığımda dekorasyona çok önem veriyor gibi görüldüğünü düşünüyordum," diye ekliyor. "Neredeyse çok fazla."

"Bu geçen seferdi. İşler değişti. Aslında bugün bununla uğraşamayacak kadar meşgulüm."

"İçim rahatladı," diyerek daha önceki sözlerimi bana iade etti.

Son sözü o söylemiş gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Biliyor musun," der . "Sebastian'ı görmezden gel, canım.

Bugün keyfi yerinde değil."

"Ne zaman değil ki?"

Buna sinirleniyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hışımla dışarı çıkıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, tarlada odun sandıklarıyla istiflenmiş devasa bir şenlik ateşi çatırdıyor, turuncu alevler yıldızlara kadar uzanıyor. Çocuklar etrafta koşuşturarak maytaplarla dumanlı geceye isimlerini yazıyor,

Walmsley Malikanesi'nin üzerindeki gökyüzü renk ve kıvılcım patlamalarıyla aydınlanır.

Charlotte göğsüme yaslandığı yerde hafifçe zıplıyor ve paltomun içinde ısınmak için sokuluyor. Arada bir başını geriye atıp eğlenip eğlenmediğimi kontrol ediyor, kalabalığın geri kalanıyla birlikte ooh çekiyor.

Bunu yapmamın nedeni
onun gülümsemesi. Bu
yüzden her şeyi
yapıyorum.

Etrafıma bakıp hayatımdaki diğer kadını arıyorum ve Sasha'yı hemen fark ediyorum. Öncekinden çok daha sıcak bir şekilde sarınmış ve büyükannemle konuşuyor, daha önce onu bırakmam için ısrar ettiği tekerlekli sandalyesinde tek başına otururken ona eşlik ediyor.

Bir süre onları izliyorum, havai fişekler her seferinde daha büyük ve daha büyük yağarken sevinç içinde birbirlerine gülümsüyorlar. Büyükannem de Sasha'nın elini tutuyor, her gürültülü patlamada daha sıkı kavırıyor ve her şeyin cevabının tam yüzüme baktığını fark ediyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

"SENİNLE KONUŞMAM GEREK."

Kasadan başımı kaldırıp bir iniltiyi bastırıyorum. Dünyanın bütün köylerindeki Noel dükkanları arasında, o benimkine giriyor...

"Sana da merhaba Sebastian. Bugün nasılsın?"

Sebastian kapı çerçevesinin altından geçip dükkânın derinliklerine doğru adım atarken gülümsememden damlayan yapmacıklığı fark etmiyor.

Adımlarında bir tereddüt var ve bir an için nedenini merak ediyorum, ta ki başı tavandan sarkan süs ve kadar. Onlardan kaçma çabasıyla, devasa pazularından biriyle dönen bir teşhir standını dürtüyor. Sehpa hafifçe sallanıyor ve elle boyanmış süsler melodik bir domino etkisi yaratarak şangır şungur sesler çıkarıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, kocaman bir eliyle her şeyi sabitliyor.

Bakışlarımın önce kot pantolonunun önüne, sonra da ayaklarına kayması doğuştan gelen bir şey, devasa olan başka bir şey var mı diye merak ediyorum.

Ne diyebilirim ki? Ben sadece insanım.

Kolları kıvrılmış kırmızı kareli gömleğinin sınırlarını zorlayan omuzları, damarlarla oyulmuş ve hafifçe koyu renk saçlarla tozlanmış ön kollarıyla bugün daha da ateşli görünmesinin bir faydası yok. Bir de alnını ustalıkla sıyıran sinir bozucu bir bukle var, parmaklarını ne kadar sıyırsa sıyırsın.

Bu adamın cüreti.

"Eğer bana malikaneyi tekrar dekore edemeyeceğimi söylemek ya da daha başlamadan beni kovmak için buradaysanız, bunu duymak istemiyorum," diyorum ona. "Beni Edith işe aldı, dolayısıyla kovması gereken o, ama umarım kovmaz çünkü bu işe ihtiyacım var. Bunu bilmen gerektiğinden değil. Belki de vardır. Belki bu seni benden kurtarır."

Sebastian göz kırpmıyor. "Ben bir şey söylemedim." "O zaman neden buradasın?"

"Çünkü senden bir iyilik istemem gerekiyor," diye homurdanıyor, ses tonunda ağır bir isteksizlik var.

"Benden bir iyilik mi? Şoktan düşerken beni mazur görün."

"Evet, evet." Gözlerini kısarak yüzüme bakıyor, sonra loş öğleden sonra ışığında daha iyi görebilmek için yaklaşıyor. Sadece on saniye inceledi ve bakışlarında ölümcül bir şey belirdi. "Bunu sana kim yaptı?"

Ses tonundaki sertliğe, yoğunluğa bakarak geri kayıyorum. Biraz dramatik ama beklenmedik derecede tatlı, özellikle de o kadar insan arasından.

"Hiç kimse."

Tekrar öne çıkıyor, tezgâhın üzerinde beliriyor ve beni gölgesinin daha da derinlerine sokuyor. "Anlat bana."

"Tamam. Onun yerine sana göstereceğim. Gel ." Sebastian kaşlarını çatarak beni takip etti.

"Bu adam." Dükkanın kapısının önündeki Fındıkkıran Ernie'ye baş parmağımla *bakıyorum*, "*Şu sike bakar mısın?*" der gibi. "Buna inanabiliyor musun? Yanağı."

"mı geçiyorsun?"

"Hayır. Geçen gün onu depodan dışarı taşıdığımda suratıma bir tane patlattı." Bugün makyajla gizleyemeyeceğim kadar hassas olan gözümün ve elmacık kemiğimin etrafındaki morarmış deriye hafifçe bastırıyorum. Bu sabah işe giderken kesinlikle birkaç endişeli bakışla karşılaştım ki bu beni şaşırttı. İki yıldır burada yaşıyor olabilirim ama bazen beynim hala Londra'da yaşamaya alışkın oluyor. Kolum sarkık bir şekilde dolaşabilirdim ve kimse fark etmezdi.

Bazen özlüyorum.

"Birinden yardım ," diye bağılıyor Sebastian.

Kızgın ama nedenini bilmiyorum. Kendime bilerek vurmuş değilim. Boş dükkânı belli belirsiz işaret ediyorum. "Kime sorabilirim ki?"

"Herhangi biri. Burada insanlar birbirlerine yardım etmekten mutluluk duyar. Her şeyi tek başınıza yapmak zorunda değilsiniz."

Çok az şey biliyor.

Çenem kalkıyor, kendini beğenmiş ve meydan okurcasına.

"Ben her şeyi hallettim." "Morarmış gözün aksini söylüyor."

"Eh. İşin tehlikeleri. Ernie'nin masif ahşap orijinali olmadığı için kendimi şanslı sayıyorum. Sanırım o beni . İyi ki çalınmış, ha?"

"Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyum?"

Ben de kıkırdadım. "Senin için ne yapabilirim, Sebastian? Bir iyilikten mi bahsetmiştin?"

"Doğru. Evet." Son beş dakikanın tozunu almak ister gibi kafasını .

"Büyükanneyle ilgili."

Oh.

Eğlencem azalıyor. "O

iyi mi?"

"O iyi, ancak her ne sebeple olursa olsun, bu Noel'in onun son Noel'i olacağını düşünüyor. Sen önce..." Ben tam olarak bunu yapmaya başlarken elini kaldırıyor.

Başka kimseyi kaybedemem. Bir daha olmaz.

"Ona bir saniye bile inanmıyorum," diye devam ediyor.

"Büyükanneyi tanıyorum. Sağlığı mükemmel ama aynı zamanda bir şeylerin peşinde. Tam olarak ne olduğunu bulamadım ve bulana kadar da onu mutlu etmek istiyorum. Her ihtimale karşı. Bahislerimi koruyorum. Üstünlüğün onda olduğunu düşünmesine izin veriyorum."

Yine gözlerimi devirmek istiyorum. Edith'e karşı üstünlük mü?

Güldürme beni.

"Tamam..." Kelimeyi gereğinden fazla uzattım. "Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Sebastian yüzünü buruşturuyor ve ensesini kaşımak için arkasına uzanıyor. "Benimle bir süreliğine çıkmayı kabul edeceğini umuyordum."

"NE?"

"Bu biraz dramatikti. Tanrım."

"Özür dilerim. Beni şaşırttın. Bu söylemeni beklediğim son şeydi. Anlamıyorum."

"Görünüşe göre, büyükanne'nin en büyük arzusu Noel'den önce bir yuva kurduğumu görmek. Bir kız arkadaş edinmemi istiyor. İşte burada

İçeri gel."

"Ha. Evet doğru."

"Ciddiyim, Sasha."

"Ben de öyle." Yapacak bir şeyim olsun diye hediye etiketlerinden oluşan bir sepet alıp tezgâha götürüyorum. "Ciddi ciddi hayır diyorum. Kesinlikle hayır."

"Bu gerçek bir buluşma olmaz. Numara ."

"Walmsley'de nasıl sahte buluşma yapabiliriz? Herkes herkesin işini bilir."

"Meydan okumaya hazır olmadığını mı söylüyorsun? Hayal kırıklığına uğradım."

"Oh, inan bana. Ben buna fazlasıyla hazırım-"

"Gerçekten mi?" Sırtışı benim için biraz fazla hınzırca, biraz fazla memnun edici.

"Evet. Bu meydan okumayı kaltağıma yapardım. Ama bu çok saçma. Edith'e hayır de. Tanrı aşkına, neredeyse kırk yaşındasın." "Büyükanne hiç hayır dedin mi?" Şey...

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor.

"Tamam, beni yakaladın. Lanet olsun sana," diye ekliyorum nefesimin altında. "Bak, önemli bir değil. Birkaç kez dışarı çıkacağız. Bir kaç kez dışarı çıkarız.

Dedikodu değirmeni dönüyor. Büyükanne geri dönecek ve hepsi bu kadar."

"Lütfen. Sanki o kadar kolay olacakmış gibi. Senin saf olduğunu düşünmemiştim." "Tamam, en fazla yemeğe gelmen gerekebilir, ama büyükanne ve

Charlotte orada olacaktı ve sen de onları seviyorsun."

"Bu doğru, biliyorum. Ama sen ve ben? Pek ." Yüzyılın yetersiz ifadesi.

"Belki de birbirimizi tanımamıza fırsat vermediğin içindir," diyor Sebastian. "Bana neredeyse hiç zaman ayırmıyorsun. Çoğu zaman taşaklarımı kesmek için ayrıntılı yollar düşünüyormuş gibi görünüyorsun."

"Bunu sadece bir ya da iki kez düşündüm, abartmayalım." "Sasha," diye gülerek nefes alıyor.

"Bana nasıl davrandığını unuttun mu?" Cazibesine ya da yüzünü buruşturmayı bıraktığında ne kadar yakışıklı görüldüğüne aldanmak istemeyerek tersliyorum. "Çok kabaydın."

"Bu iki yıl önceydi."

"Evet. Biliyorum. Kin tutma konusunda çok iyiyimdir. Bu benim güçlü yanlarımdan biri."

Sebastian yine kıkırdıyor, sanki günlerdir, hatta yıllardır onu en çok eğlendiren benmişim gibi ve ben bu vızıltılı gidip gelmelerden bu kadar keyif almaktan nefret ediyorum. Hiç mantıklı değil.

Belki de tüm bu Noel sıradanlığından kısa bir süreliğine uzaklaşmak içindir. "Bak, bunu neden yapmak istediğini anlasam da

bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Belki başka birini bulurum. Yardımı olacaksa Edith'e bu konuda tek kelime etmeyeceğim."

"Başka kimse yok," diyor.

"Bunun doğru olmadığına eminim. Bu köy kadınlarla dolu. Onlardan birine sorun."

"Hiçbirini tanımıyorum."

"Sen de beni tanıımıyorsun."

"Seni onlardan daha iyi tanıyorum. İlk kez gençken tanıştık. Bir geçmişimiz var."

Tüm yüzümü berbat ediyorum. "Geçmişimiz, büyükannelerimiz ikindi çayı içerken bir keresinde benim selam vermem ve senin beni görmezden gelmenden ibaret. Kelimenin tam anlamıyla birbirimizle hiç konuşmadık."

"O zaman bunu düzeltelim."

"Aman Tanrım. Dur. Bunu yapamam Sebastian. Şu anda yapacak çok işim var."

"Ne gibi?"

Ne gibi diye soruyor.

Ne gibi!

İçimde manik, histerik bir duygu kabarıyor, yemek borumdan fışkırana kadar kaynıyor.

"Bir iş yürütmek gibi mi? Bu dükkanı ayakta tutmaya çalışmak gibi mi? Faturalarımı nasıl ödeyeceğimi merak etmek gibi mi? Gelecek yıl bu zamanlar açacak bir dükkan *olup* olmayacağını bile bilmemek. Büyükannemi hayal kırıklığına uğrattığım ve mirasını yok ettiğim endişelenmek. Suçluluk duygusu içinde boğuluyorum çünkü bir yanımla lanet olası Noel'in bir günüyle daha uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahatlayacağımı düşünüyorum!"

Sonrasındaki sessizlik o kadar sessizdir ki muhtemelen simlerin düştüğünü duyarsınız.

Sebastian şaşkın görünüyor ve endişesinin sınırında az da olsa bir korku var. Başını hafifçe yana eğiyor ve sesi çok daha alçak bir tonda, "Bana yıl boyunca hizmet veren bir Noel dükkânının olduğunu ve Noel'den nefret ettiğini mi söylüyorsun?" diyor.

"Bundan anladığın bu *mu*?"

"Tabii ki hayır, ama söylediklerinizin çoğu düzeltilebilir. Bu sıradan bir iş sahibi kaygısı. Noel'den nefret etmek değil."

"Noel'den nefret etmiyorum," diyorum ama bu sözün hiçbir gücü yok. Sebastian kıkırdıyor. "Sasha, hadi ama."

Başımı eğiyorum ve iç çekiyorum. Arkadaş değiliz ama Sebastian hakkında yeterince şey biliyorum. Adam istediği zaman inatçı olabiliyor ve ben itiraf etmedikçe bu işin peşini asla bırakmayacak.

Tabii ben sahip değilsem.

"Noel'de çok , tamam mı?"

Omuzlarım çöküyor ve sanki sonsuza dek saklamışım gibi gelen bu şeyi itiraf etmenin verdiği rahatlama beni şaşırtıyor. Sebastian King'e itiraf edeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Aile işini devraldığımndan beri bu bir şekilde tüm hayatım haline geldi. Rock grubu Wizzard'ın 'I Wish It Could Be Christmas Everyday' adlı eski şarkısını biliyor musunuz? Ben anlamıyorum çünkü 365 gün Noel eğlencenin tam tersi. Hiç bitmeyen bir kabus. Ama bunu aşacağım. Sadece kafamı gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Henüz çözemedim. Bir fikrin var mı?"

Şaka yapıyorum ama Sebastian'ın omuz silkip "Bırak" demesinde komik bir şey yok.

"Asla!" Nefesim kesildi, düşünce felç etti. "Nan'ın burayı babama bırakmamasının bir nedeni var. O hiç ilgilenmedi ama ben ilgilendim. Burası benim çocukluğum. Nostalji. Okul tatillerinde ve hafta sonlarında ona yardım ettiğim anılarla dolu. Noel'i çok severdim. Dükkân her zaman olmak istediğim yerd."

"Peki ne değişti?" Sebastian sessizce sorar.

Büyükannemle büyükbabamın kasanın arkasındaki tezgâha yapıştırılmış siyah beyaz resmine bakıyorum. Vitrininde açılış günü tabelası asılı olan *Mistletoe & Mine*'in önünde duruyor ve limonata olduğunu bildiğim bardakları tokuşturuyorlar. En önemlisi, son derece mutlu görünüyorlar.

Uzun zamandır böyle bir mutluluk hissetmemiştim, bazı günler tüm vücudum ağrıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Keşke bilseydim ve o zaman düzeltebilirdim."

Sebastian'ın bakışlarında şimdi bir yumuşaklık var, beni incelerken düşünceli. Sessizlik etrafımızda asılı duruyor, sanki zamanın bir parçasında donmuş gibiyiz.

"Bunu bilmiyor olabilirsin," diyor sonunda, "ama ben Noel'i seviyorum."

Buna inanmakta zorlanıyorum. "Ama sen huysuz bir piçsin." "Belki de öyleyim. Ama ben Noel'i seven bir huysuzum." "Öyle bir şey yok."

"Bu doğru. Charlie'ye sahip olmak benim için her şeyi değiştirdi. Üç yaşında heyecanlı bir çocuğunuz olduğunda Noel büyülü oluyor. Noel'i sadece çocuğunuz varsa seversiniz demiyorum ama onun o yaştaki keyfi bana da geçti. Belki biz de senin için aynısını yapabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir taşla iki kuş vurabiliriz. Sen Noel'e kadar benimle sahte randevulara çıkmayı kabul edersen, ben de Noel ruhunu canlandırmak için seni bir sürü bayram randevusuna götürürüm."

"Kendinizden çok , değil mi?"

"Birisi olmak zorunda. Bak, bunu benim için yaparsan malikaneyi dekore ederken seni yalnız bırakırım. Beni görmeyeceksin bile. Hayalet gibi olacağım. En önemlisi de, Noel'den nefret ettiğini kimseye söylemem."

"Peki ya hayır dersem?"

Sebastian omuz silkiyor. "Gerçekten bu riski göze alacak mısın?" Bu sinsi düzenbaz piç.

"Bu bir şantaj. İstmeden bir sırrımı açıkladım ve sen bunu bana karşı kullanıyorsun."

"Pek sayılmaz. Bunu sana yardım etmek için kullanıyorum, aynı zamanda bana da yardım ediyorsun. Bunu karşılıklı bir değiş tokuş olarak düşünün. Sen bir iş kadınısın, değil mi?"

Uzun bir süre ona bakıyorum, düşünceli olma sırası bende. Gerçek şu ki başka alternatifim yok ve bu küçük anlaşma her şeyi daha da kötüleştirecek gibi değil.

"Ne var biliyor musun? Siktir et." Ellerimi havaya kaldırdım ve kalçalarımaya yasladım. "Kaybedecek başka neyim var ki?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

BİLİNMEYEN NUMARA

Merha
ba

SASHA

Siktir git ucube!

BİLİNMEYEN NUMARA

İsterdim ama artık senin erkek
arkadaşınım.

SASHA

Bu da kim?

BİLİNMEYEN NUMARA

Birden fazla sahte erkek arkadaşın mı var? Sebastian.
Kim olduğunu sanmıştın?

SASHA

Neden bununla başlamadın? Bana istenmeyen penis
resimleri göndermeye çalışan başka bir ezik olduğunu
düşündüm.

SEBASTIAN

Bir tane daha mı? Yani bu sana çok mu
oluyor?

SASHA

Düşündüğünüzden daha fazla. Birisi bir keresinde Words
with Friends uygulamasında denemişti. Buraya Scrabble
oynamaya geldim, penis oynamaya değil.

SEBASTIAN

Sana mesaj attığımda beklediğim bu değildi.

Bu kızıyla ilgili endişelenmem gereken bir şey mi?

SASHA

Oh. Henüz değil. Ama ileride. Muhtemelen. Özür dilerim.

SEBASTIAN

Bir daha asla telefonunu kullanmayacak.

SASHA

Hayır! Hayır, geri alıyorum!

Benim yüzümden telefonunu elinden alma! Bu hiç olmamış gibi davranalım. Baştan başlayalım.

Merhaba.

Merhaba. Kimsiniz? (İpucu. Sıra sende.)

SEBASTIAN

Güzel.

Merhaba. Ben Sebastian.

SASHA

Merhaba. Ne istiyorsun?

SEBASTIAN

Buluşup konuşmamız gerektiğini düşünüyordum. Hikayelerimizi netleştirelim. Bir eylem planı yapalım.

SASHA

Aklında ne vardı?

SEBASTIAN

Basitten başlayalım. Belki halka açık bir yerde bir içki?

SASHA

Sanırım bunu yapabilirim.

SEBASTIAN

Harika. Yarın saat 6'da mı?

SASHA

Ve böylece başlıyor.

SEBASTIAN

Hep böyle dramatik misin?

SASHA

Her
zaman!

"EĞER BUNU YAPACAKSAK, MUHTEMELEN BİRBİRİMİZİ TANIMALIYIZ.

Sebastian, köy meydanının güney tarafında yer alan 500 yıllık eski bir koçluk hanı olan The Kings Arms'ın köşesinde otururken, "Diğerleri biraz daha iyi," diyor.

Duvarlar eskimiş ve ahşap tavan kirişleri o kadar alçak ki Sebastian koltuğuna oturabilmek için neredeyse kendini ikiye katlamak zorunda kalıyordu.

"Bunun gerekli olup olmadığını bilmiyorum," diyorum ona. "Bunun sahte olması gerekiyordu."

"Evet, ama bunu kimsenin bilmemesi gerekiyor. Ya insanlar birbirimiz hakkında sorular sorarsa? Ya bir tur daha bira ısmarlarsam ve Fran bana en sevdiğin rengi sorarsa ve ben bunu bilmezsem?"

Barın arkasındaki TV listeleri dergisini okumakla meşgul olan bar sahibesi Fran'e bakıyorum. "Yeşil ve evet. Bu olası bir senaryo."

"Olabilir. Hiç belli olmaz. Bu arada benimki mavi." "Ha?"

"En sevdiğim renk. Mavi. Peki ya en sevdiğin çiçek?"

"Güller. Kırmızı olanlardan. Her neyse, istediğim, bu asla . Sen huysuz ve çekingensin, ben de yalnızım. Kimse bizimle konuşmayacak ya da soru sormayacak. Belki Angela hariç. Gözünü ondan ayırma. Sinsidir o."

Sebastian yavaşça başını sallar, sonra "Hangisiydi o?" diye sorar.

"Aman Tanrım, sen benden daha uzun süredir buradasın. Bunca zamandır bir kayanın altında mı yaşıyordun?"

"Evet ve tam da sevdiğim gibi. Karanlık soğuk ve orada hiç insan yok."

Bir kahkaha attım. Tamam. Bu oldukça komikti. Hakkını vermeliyim. Belki de o huysuz kabuğun altında saklanan bir mizah duygusu vardır.

"Angela, Noel komitesini yöneten ve Burrow Lane'deki tatlı dükkânının sahibi olan perma saçlı kısa boylu sarışın. Panoya ve megafona bayılır. İsteseler de istemeseler de herkesin işini bilir."

"Ah. ."

yüzündeki boşluğa ifadesine bakılırsa, ben onun bir olduğunu düşünmüyorum.

Hiçbir şey.

"Ayrıca, şimdi düşündüm de, Nia, *Walmsley Blooms*'taki çiçekçilerden biri mi?" Sebastian bir kez daha boş boş bakınca ekliyorum: "Uzun boylu. Siyah. Muhteşem afro. Hep sarı mı giyer? Çok da meraklıdır. Bizi izliyor olacak."

"İyi ki izlenmeye alışkırım." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sonra aramızda sessizlik uzanıyor ve barın alçak mırıltıları başlıyor. Yerel eczaneyi işleten ve her yıl Noel Baba'yı oynayan Frank, köşedeki dart tahtasında hedefi vuruyor ve "Süper, müthiş, harika!" diye bağırıyor. Yakındaki masa nedense kahkahalara boğulur ve Fran sessiz olmaları için onları tekrar kahkahalara boğulur.

Sebastian'ın bakışlarını yakalıyorum ve bunun ne kadar rahatsız edici olduğunun, garipliğin havayı boğduğunun karşılıklı farkındalığını ilk anımızda paylaşıyoruz. Boğazımı temizleyerek masanın üstündeki çentiklerin ve ahşap yarıklarının izini sürüyorum, sonra karton bardak altlığını ters çeviriyorum, böylece yapacak bir şeyim oluyor.

Çok fazla arkadaşım yok, ama her zaman insanlarla konuşabilen biri oldum, saçmalamam gerekse bile. Ama bu acı verici ve konuşuyormuş gibi bile yapamıyorsak bu planın işe yarayacağından emin değilim.

Bunu neden kabul ettiğimi ilk kez merak etmiyorum. Herkesin Noel'den nefret ettiğimi öğrenmesi gerçekten çok mu önemli?

Evet, küçük bir ses bana havlıyor.

Eğer bir tane olsaydı, büyükannem mezarında yuvarlanıyor olurdu.

"Biliyor musun, bunu neden yapmak istediğini hâlâ anlayamadığımı söylemeliyim. Bütün bu," kimsenin dinlemediğinden emin olmak için yan tarafa bakıyorum, "sahte buluşma olayı."

Sebastian omuz silkiyor. "Büyükkanneni mutlu etmek için hiç bir şey yapmaz mısın?"

Masum bir soru -ironik de- ama yine de göğsüm ağrıyor. Şu anda onu mutlu etmeye çalışıyorum. Bunda da başarısız oluyorum.

En kötüsü de Sebastian'ın bunu biliyor olması. Belki tam olarak değil ama aptal değil.

Bir cevap beklemiyor olmalı ya da bu sorudan duyduğu rahatsızlığı fark etmiş olmalı ki "Ailen nerede?" diye soruyor.

"Um." Hızlı konu değişikliği karşısında göz kırpyorum. "Birkaç yıl önce emekli olduklarında Norfolk sahiline taşındılar ve orada olmadıkları zamanlarda bir yerlerde gemi seyahatinde oluyorlar. Sizinki mi?"

"Gemi yolculuklarını pek sevmezler ama sahile bayılırlar. Tabii ki ayrı ayrı. Boşandılar. Son kontrol ettiğimde annem Aruba'daydı."

"Güzel."

İkimiz de başımızı sallıyoruz, biralarımızdan neredeyse aynı anda yudum alıyoruz. Etrafımızdaki gariplik hala ağır, ama kendime bunun olması gerektiğini hatırlatıyorum. Temelde yeniden başlıyoruz.

"Peki ya Charlotte'un annesi?" diye sordum. "Evli miydiniz? Aranız iyi mi?"

Tuhaf bir şekilde, bunu gerçekten merak ediyorum. Walmsley'de yaşamadığını biliyorum ve babasıyla Charlotte'un seçimiydi ama kadını bir kez bile görmedim. Neye benzediğini bilmemin tek nedeni bir keresinde Sebastian'ı Google'da aratmış olmam. Arama sonucu birlikte çekilmiş paparazzi fotoğraflarıyla doluydu ve hiçbirinde gerçekten mutlu görünmüyorlardı. Ama kim mutlu olurdu ki?

"İnsanlar artık randevularında bundan mı bahsediyor?" diye merak ediyor. "Geçmiş ilişkilerinden mi?"

"Maalesef, evet."

"Tanrım." Sebastian bir yudum daha bira alıyor, ya Hollanda cesareti için ya da kaçınılmaz olanı ertelemek için, emin değilim. Beni umutla beklerken buluyor ve iç geçiriyor.

"Biz hiç evlenmedik. Charlie doğduktan sonra evlenme teklif etmeyi düşündüm çünkü yapman gerektiğini düşündüğün şey budur. Ama sonra kendimi internette yüzüklere bakarken buldum ve 'Ne yapıyorsun lan sen? Bunu istemiyorsun' diye düşündüm."

"Bunu anlıyorum. Başkalarının beklentilerinin gürültüsünü bastırmak uzun zamanımı aldı, çoğunlukla da çoktan evlenip çocuk sahibi olmam gerektiği yönündeki beklentileri."

"Bunu istemiyor musun?" Sebastian şimdi meraklı görünerek soruyor.

"İstemediğimden değil. Ama hazır olduğumda ve hazır olduğumda bunu yapacağım. Ve eğer bu gerçekleşmezse, bu da sorun değil. Peki ya sen?"

"Beni yanlış anlamayın, evliliğe karşı değilim. Ama sırf beklendiği için asla böyle bir taahhütte bulunmak istemiyorum. Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındayım çünkü çocuk sahibi olmak daha büyük bir taahhüt. Ben her zaman Carla'nın hayatında olacağım ve tam tersi de geçerli. Ama evlilik bana hiç doğru gelmedi ve Carla'nın da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Bu iyi bir şey çünkü Charlie henüz bir yaşındayken ayrıldık."

"Özür dilerim."

"Boşanmayacağım. Charlie'nin hatırı için birlikte kalsaydık birbirimizi perişan ederdik ve yıllar önce boşanması gereken iki ebeveynle büyüdükten sonra bunu asla yapmayacağıma söz verdim. İyi bir dönem geçirdik ve hiçbir şeyden pişman değilim. Kızım başıma gelen en güzel şey ve Carla şu anda mutlu bir evliliği var. Onun için de mutluyum."

Samimiyeti beni gülümsetiyor ve ilk kez kendimi ona karşı yumuşarken buluyorum. Bir insanın katmanlarını içindeki mekaniğe iyice baktıktan sonra kızgın kalmak zor.

"Peki ya sen?" diye soruyor sonra.

"Ben mi?"

"Evet. Ben sana benimkini gösterdim, şimdi sen de bana seninkini göster." "Ha, çok beklersin."

Bir anlığına pis pis sırıttı. "Aslında var."

Saçmalıyor ama ben yine de gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse oldukça sıkıcıyım. Çoğu zaman yalnız olmaktan mutluyum. Kendi arkadaşlığımı tercih ederim. Kalıcı ilişkiler kuramıyorum. Eski sevgilim ona yeterince ihtiyaç duymadığımı söylemişti."

"Ah. Erkekler ihtiyaç duyulmayı sever."

"Ama ne zaman çok fazla olur, bunu bilmek istiyorum. İnce bir çizgi var ve onu geçersen muhtaç ve yapışkan olursun. Zahmet etmemeyi tercih ederim. Kendimi zahmetten kurtarırım."

"Yani hayatının geri kalanında yalnız mı kalacaksın?"

"Belki de. Bu çok mu kötü olurdu?"

"Seni mutlu edecekse hayır. Ama bence herkes seilmeyi ve hayatında en az bir kez sevgiyi hissetmeyi hak ediyor."

"Bu sevgiye başkaları kadar ihtiyacım olmasa bile mi?" Sessizce soruyorum, bir nedenden dolayı cevap için çaresizim.

Sebastian bana bakıyor, uzun süre araştırıyor. "O zaman bile."

İki gün sonra, Nia üzerinde koyu teniyle göz alıcı ayçiçeği renginde bir elbise ve bir kolunun beşiğine yerleştirilmiş kocaman bir kırmızı gül demetiyle dükkânıma girdi. Kaşlarını oynatıyor, yüzünde *senin bilmediğin bir şey biliyorum* ifadesi ile keyifli bir gülümseme var.

Ama biliyorum çünkü bunu bekliyordum. Ya da belki beklemiyordum ama bekliyordum.

Sebastian tüm zihnini ve bedenini bir şeye adayan bir adama benziyor, rugby sahasında geçirdiği zamanın bir sonucu olduğuna şüphe yok. Eğer sahte bir ilişki yaşıyorsak, bunu herkesin bilmesini sağlayacaktır. Ya da en azından buna inanır. Küçük sahte bar randevumuzla topu yuvarlamaya başladı ve şimdi tırmanma zamanı.

İtiraf etmeliyim ki ilk defa tüm bunların eğlenceli olabileceğini hissediyorum.

En azından dikkat dağıtıcı bir şey.

"Özel bir kız için özel teslimat," diyor Nia çiçekleri bana . "Onun sözleri, benim değil."

"Vay canına, ne kadar da tatlı biri," diye mırıldanıyorum, elim kalbimde. Bu bir rol ve benim rolümü oynama vaktim geldi. "Ona bana bir şey almak zorunda olmadığını söyledim."

"Senin için en iyisini istemekte çok ısrarcıydı." Ha!

"Eminim öyledir."

"Söyle bakalım, bu ne zamandır devam ediyor?" Nia bir dirseğini tezgâha dayıyor ve çenesini yumruğunun üzerine koyuyor. "Herkes seni konuşuyor."

"Şimdiden mi?"

Vay be. Çok uzun sürmedi. Belki bunu satmak çok sürmez.

"Buralarda işler nasıldır bilirsin," diyor Nia. Ne yazık ki biliyorum.

Gülleri kokladığımı, yapraklarına bakarak gülümsediğimi gösteriyorum ve ses tonum doğru miktarda aşk dolu, "Aslında her şey çok yeni. Sanırım ikimizi de şaşırttı."

"Aşk bunu yapar."

Yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmiyorum çünkü bu yalan gibi gelmedi. Geçen ay bana Sebastian King'le sahte bir ilişki yaşayacağımı söyleseydiniz, kıcımla gülerdim.

"Hâlâ bazı şeyleri çalışıyoruz," diye ekliyorum.

"Çok uzun sürmesin. Bu adam tam bir av."

Nia gidince üst kattaki depodan bir vazo çıkarıp tuvaletteki küçük yarım lavabodan suyla dolduruyorum ve çiçekleri ön tezgâhta sergiliyorum. İstedğim gibi düzenledikten sonra telefonumu alıp fotoğrafını çekiyorum ve Sebastian'a gönderiyorum.

SASHA

Bugün bir çiçek teslimatı aldım. Teşekkür .

SEBASTIAN

En iyi sahte kız arkadaşım için sadece en iyi çiçekler.

SASHA

Onlar benim de favorilerim. Hatırladın.

SEBASTIAN

Sahte erkek arkadaş brownie puanı kazanıyor muyum?

SASHA

Çok uzağa gitmeyelim.

Nia kasabanın dilinde söyledi.

SEBASTIAN

Şimdiden mi?

Buna sesli güldüm.

SASHA

Ben de öyle dedim! Her iki şekilde de çiçekler işe yaradı.

SEBASTIAN

Ne diyebilirim ki? Ne yaptığımı biliyorum.

En azından birimizin var.

ALTINCI BÖLÜM

SEBASTIAN

ASIRLIK BİR MALIKANENİN SORUMLULUĞU BİR MİLYON

Rugby sahasından kilometrelerce uzakta ama beni meşgul ediyor.

Bugünün ana görevi - açık hava Noel sergimiz için yirmi metrelik Norveç ladininin teslimatını kabul etmek. Walmsley köy meydanı bazı bayram etkinlikleri için yeterince büyük olmadığından malikâne her zaman bir hafta süren buz pateni pistine ev sahipliği yapıyor.

Charlotte'un yürüyecek yaşa geldiğinden beri en sevdiği şeylerden biri. Üç yaşındaki Charlie'nin buzlu bir Kış Harikalar Diyarı'na dönüşen bahçeleri gördüğünde yüzünün aydınlanışını, minik elleri parmaklarıma dolanmış bir şekilde ilk kez buzun üzerinde sallanırkenki sevincini asla unutmayacağım. Bu, sonsuza kadar ya da o izin verdiği sürece taklit etmeye çalışacağım bir ifade.

Beş işçi vinçle ağacı buz pateni pisti için ayrılan alanın ve yiyecek kamyonları için kordon altına alınan alanın yanındaki yerine kaldırıyor. İşçilerden biri, sonra bir diğeri kurt ıslığı çalana ve ben de ön avlu boyunca onların dikkat dağınıklığını takip edene kadar sorunsuz, koordineli bir çaba...

Sasha.

Tabii ki.

O kıcı nerede görsem tanırım.

Eğilmiş, çakıllı garaj yolunun en uzak köşesine park ettiği arabasının bagajını karıştırıyor. Leopar desenli poları biraz yukarı kalkmış ve siyah taytı ikinci bir deri gibi kıcının cömert küreciklerine mükemmel bir şekilde yapışıyor. Malzeme hafifçe

Yine de transparan ve girişteki bakış açımdan sıcak pembe bir tanga'nın belirgin hatlarını seçebiliyorsam, vinç işçileri de seçebilir.

Sikeyim.

İçimde açıklanamaz bir sahiplenme duygusu patlıyor. Eğer gerçekten benim olsaydı, kelimenin tam anlamıyla, oraya doğru yürür ve o kıça bir şaplak atar ve açgözlü bir şekilde sıkardım ve avucumun beklentiyle karıncalanması beni biraz şaşırttı.

İsa.

Bu... Hayır.

Olmuyor.

"Pekâlâ çocuklar," diye sesleniyorum, amaçladığımdan biraz daha sert bir şekilde. "Yeter."

Uygun bir şekilde azarlanan adamlar işlerine geri dönerler, ancak hepsi şakanın içindeymiş gibi gülmeye devam ederler. Bazı erkekler bazen gerçekten pislik olabiliyor. Daha sonra konuşacağım.

Sasha'ya tekrar baktığımda, kafam büyüklüğünde eski cam biblolarla dolu plastik bir kutu taşıyarak bana doğru geliyordu.

"Sebastian," diyor merhaba yerine ve doğruca eve giriyor, ağzında kendini beğenmiş, bilmiş bir gülümseme.

Hayır.

Buna izin veremem.

Sasha'yı içeriye, merdivenin yanına sıkıştırılmış çıplak on ayak ağacına kadar takip etmeden önce işçilere şüpheli *bir 'sizi izliyorum'* bakışı fırlatıyorum. Ayrıca ışıklar ve süslemelerle dolu bir masa ve tırmanmaya hazır bir merdiven var ve bunlarla ilgili bir şey beni sinirlendiriyor.

"O merdivene tekrar , değil mi?"

Sasha bana bir bakış fırlattı. "Güzel görünmek için orada değil." "Geçen sefer ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır, hatırlat bana."

Ağzının köşesi seğiriyor. Şimdi de benimle uğraşıyor. Buna karşı çıkmamalıyım ama o çok lanet...

Hayal kırıklığı ellerimi yumruk yapıyor.

"Buraya girdiğimde seni parmak uçlarında uzanırken buldum. Bir merdivenin üzerinde.

Ben olmasaydım düşecektin. Oh hayır, bekle. ."

Dengesini kaybettiği anı, onu yakalamak için nasıl öne atıldığımı, ellerimde kalçalarının kabarışını ve narenciye kokusunu hala hatırlıyorum.

saçları yuvarlanırken.

O sırada hiç de tahrik edici olmaması gereken bir andaki tahrik kıvılcımına o kadar şaşırmıştım ki, onu aniden ayağa kaldırıp hışımla çekip gitmeden önce daha dikkatli olması için bağırıyordum. Günün geri kalanında onunla konuşmayı reddettim ve ertesi gün sessiz teşekkürünü ya da teşekkür için ikram ettiği ev yapımı kekleri bile kabul etmedim.

Kahretsin, şimdi düşününce bana o ölüm bakışlarını atmasına şaşmamalı. Ne göt herif ama.

"Ah," dedi, ne demek istediğimi çok iyi bilmesine rağmen. "İyi ki o zaman oradaydın."

Yavaş ve sakın bir nefes aldım. "Sasha."

"değil." Gülüyor ve göğsümü okşuyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, parmak uçlarında yürümeyeceğim. Muhtemelen parmak ucunda yürümekten oldu."

Sıkacağım. Onu. Boynunu.

"Dikkatli ol. Tek istediğim bu."

Sasha süsleme kutusunu karıştırıyor ve bir dal kırmızı Atatürk çiçeği çıkarıyor. "Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Bunun doğru olmadığını daha yeni anladık." "Hmm. Sen öyle diyorsan."

"Biliyorum. Bunu söylediğimde buradaydın."

"Tabii, tabii. Dekorasyon yaparken beni yalnız bırakacağını söylediğini sanıyordum. Hayalet olmakla ilgili bir şey mi? Şu anda pek hayalet gibi davranmıyorsun. Daha çok bir poltergeist gibisin. İnsanları rahatsız edenler onlar, değil mi?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir erkeğin umursamasını mazur görün."

Bunun üzerine yumuşuyor ama sanki istemiyormuş gibi, kendi tepkisinden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Hayır, çok tatlı. Teşekkür ederim."

"Ayrıca, çıkmamız gerekiyordu. En azından varlığını kabul etmezsem garip görünür."

"Hmm. Bu adil. Ama bunu yaptın, artık gidebilirsin. Güle güle."

"Ciddiyim, Sasha. Buraya gelip seni kırık bir boyunla bulmak istemiyorum."

"Eminim de bundan nefret ederdim, bilirsin, çünkü ölmüş olurdum."

Şu anda bu kadını öpmek mi yoksa kışını kızartmak mı istediğimi bilmiyorum.

İkisi de şu anda ya da hiçbir zaman mümkün olmadığına göre, ona bir süre daha bakıyorum, yavaşça başımı sallıyorum ve arkamdan Sasha'nın kıkırdaması eşliğinde gitmek için arkamı dönüyorum.

Büyükannem mutfak kapısından bir fincan çay yudumlayarak bizi izliyor. "Neye gülüyorsun?" Ona soruyorum.

"Oh hiçbir şey. şey yok."

Kasım ayının ikinci haftası, yerel belediye başkanının Noel ağacı ışıklarını ilk kez yakmasıyla Walmsley'de Noel'in resmi başlangıcına işaret ediyor.

Yiyecek, el sanatları ve sıcak şarap satan Alp kulübeleri meydanı ve vitrinler ışıklar ve kar tanesi çıkartmalarıyla parılıyor. Hava henüz kar yağacak kadar soğuk değil ama nefesimiz havayı bulandırıyor.

Büyükannem önümdeki tekerlekli sandalyede oturuyor, kucağı Burberry kareli bir battaniyeyle örtülü, elleri dumanı tüten bir fincan sıcak şarabın etrafında kıvrılmış.

"Bu tekerlekli sandalye gerçekten gerekli miydi Sebastian?" diye üçüncü kez soruyor ama sesi daha çok sızlanmaya benziyor.

"Evet. Çok uzun süre ayakta kalırsan kalçanın ağrıdığını biliyorsun. Ayrıca, ölmek üzere olduğunu söylediğini unutma."

"Oh. Evet. Haklısın. En azından beni neler olup bittiğini görebileceğim bir yere park et. Bütün gece Stanley'nin kalçalarına bakmak istemiyorum. Alınma elbette," diye ekliyor, söz konusu adam adının söylenmesiyle merakla döndüğünde. "Son derece saygıdeğer kalçalar ama tam göz hizamdalar. Eğer her an öleceksem, gördüğüm son şeyin bu olmasını istemem. Tekrar söylüyorum canım. Alınmak yok."

Gülümsememek için dudaklarımı birleştiriyorum ama Stanley şaşkınlıkla omzunun üzerinden kışına bakmaya çalışınca bu çok zor oluyor. Ona sessiz bir özür gönderiyorum, sandalyenin frenlerini tekmeliyorum ve büyükannemi kalabalığın içine doğru sürüyorum, onu binlerce beyaz ışıkla parlayan ve tepesinde parlak altın bir yıldız olan Noel ağacının yanına park ediyorum.

"Evet, bu çok daha iyi," diyor, rahatlamak için kayıyor ve memnun bir gülümseme takınıyor. "Artık herkesi görebiliyorum."

"Yeterince ısındın mı?"

"Evet, yaygarayı kes ve için kendi yaşında birini bul. Dürüst olmak gerekirse, canım, senin adına utanıyorum."

"Vay canına. Bu çok hoş."

"Konu açılmışken... küçük bir kuş bana geçen hafta Sasha ile barda bir şeyler içerken görüldüğünü söyledi, bunu duyduğuma çok sevindim. Kafam da karıştı, çünkü kimseyi aramadığını söylemiştin."

"Şey, işler değişir," diyorum ona. "Ayrıca, bunun en büyük dileğin olduğunu söylemiştin ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Büyükannem bunun üzerine gülümsüyor ve elimin arkasını sıvazlıyor. "Sen iyi bir çocuksun Sebastian. Belki şimdi gidip Sasha'yı bulabilirsin. Buralarda bir yerde olmalı."

Oh, o burada. Geldiğimiz andan beri biliyordum. Boyum yardımcı oluyor, ama Sasha o muhteşem kıvılcıklı saçlarıyla kalabalıkta en kolay fark edilen kişi. Çabalamadan hep ona odaklanıyorum.

Şu anda Alp kulübelerinden birinin yanında Charlotte ile konuşuyor, ikisi de pizza dilimleri gibi krep yiyorlar.

"Biliyor musun büyükanne? Tam da bunu yapacağım. Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Eğer ben yaparsam başkası alabilir." Etrafımda dolanıyor ve beni iterek yoldan çekmeye çalışıyor. "Cooee! Sally! Ben buradayım."

Büyükannem köydeki hareketliliğin tam ortasında mutlu bir şekilde dururken ben de Sasha ve kızıma doğru yöneliyorum. Çok mu düşünüyorum yoksa hiç mi düşünmüyorum bilmiyorum ama Sasha'nın yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve eldiven giymediğine çok sevinerek boşta eline uzanıyorum.

Nedenini bilmiyorum.

Bana bakan Sasha'nın gözlerinde bir soru var ve elini sıkmak tek cevap.

Bu iyi mi?

Geri sıkması birkaç saniye sürüyor.

"Bekle." Charlotte çenesine bulaşan çikolata sosunu silkeliyor, bakışları aramızda geziniyor. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Şey..." Sasha, ben "Evet" dediğim anda söze başladı.

"Oh."

Charlotte'un şaşkınlığı karşısında Sasha bana ürkmüş bir bakış fırlattı, sanki kızımın bu işe nasıl dahil olacağını hiç düşünmemiş gibiydi. Ben düşünmedim.

bunu kabul etmek istemiyorum, ben de etmedim, ki bu benim için bir ilk.

Charlotte benim tüm dünyam. Carla bana hamile olduğunu söylediği andan beri yaptığım her şeyi kızım için yaptım. Sakatlığımdan sonra rehabilitasyonla geçen o uzun, iç karartıcı yıllar boyunca yaşama sebebim oydu ve ilk etapta biriyle çıkmamamın bile ana nedeni. Bir ebeveynin gözünde en iyi ikinci olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bana birden fazla kez aldırmayacağını söylemiş olsa da onun asla böyle hissetmesini istemiyorum.

Buna rağmen, yine de onu bir şekilde buna hazırlamalıyım.

Belki her şey gerçek olsaydı hazırlardım.

"Birlikte değiliz," diye onu rahatlatıyorum. "Biz, bilirsin, birkaç randevuya çıkıyoruz ve işlerin nasıl gittiğine bakıyoruz."

Şurada.

Bu, altı hafta içinde kaçınılmaz olarak işleri bitirdiğimizde kesinlikle tüm temelleri kapsıyor.

"Bu... bu iyi mi?" Sasha merak ediyor.

"Sorun değil." Charlotte omuz silkiyor ve krepini yemeye devam ediyor. "Benim için sorun değil. Yine de bana bunları anlatmalısın baba. Her zaman birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini söyledin."

Kahretsin.

Öyle demiştim.

"Haklısın. Özür dilerim, Charlie. Bu noktadan sonra seni bilgilendireceğime söz veriyorum."

"değil. Biraz arkadaşlarımla takılabilir miyim?" "Evet, tabii ki."

Sessizce gidişini izliyoruz ve gözden kaybolduktan sonra Sasha birleşen ellerimizi çözüyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Kendimi berbat hissediyorum. Belki de bu kötü bir fikir."

"Artık bunun için biraz geç."

"Hayır. Birbirimizi görmezden gelmeye devam edebiliriz ve sen de Charlotte'a işleri daha ileri götürmemeye karar verdiğimizizi söyleyebilirsin. O bunu anlayacaktır."

"Tamam ama büyükannem ne olacak? O çoktan ikna oldu ve bu konuda gerçekten mutlu. Bu şekilde kalmasını istiyorum. Bütün mesele bu."

"Kızını incitmek istemiyorum, Sebastian. Onu çok seviyorum. O çok tatlı bir çocuk. Ona yalan söylenmesini hak etmiyor."

Bu bittiğinde ne olacak?" "Bilmiyorum. O düşünmemiştim."

"Bu köyde fazla arkadaşım yok ve şimdi sevdiğim tek insanlar benden nefret edecek."

Sesindeki umutsuzluk notası göğsümü ağrıtıyor ve onu teselli etme ihtiyacı güçlü bir sürpriz oluyor. Şimdilik omzunu kavırıyor ve güven verici olduğunu umduğum bir şekilde sıkıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Sözcükler havayla buluştuğu anda ne kadar ciddi olduğumu anlıyorum.

Birkaç gün sonra, arazimizin eteklerinde yer alan Walmsley Manor Inn'e on dakikalık bir yolculuk yapıyorum.

Bina aslında üç çiftlik işçisi kulübesi ve bir ahır bloğundan oluşmaktaydı ve yirmi yıl önce Gran'in aklına burayı bir yatak ve kahvaltı tesisine dönüştürerek geleneksel bir kır hanı olarak yeniden keşfetmek gibi parlak bir fikir geldi. Cotswolds'u gezmek için ideal bir üs ve kır yürüyüşleri için mükemmel ve turist ticareti malikanenin bakımına ve işletilmesine yardımcı oluyor.

Land Rover'ımı ana kapının dışına park ediyorum, bagajdan wellington botlarımı çıkarıyorum ve her zaman bira ve tütün gibi kokan altmışlı yaşlarında kelleşmiş bir adam olan şantiye müdürümüz Keith'i bulmaya gitmeden önce kot pantolonumun üzerine geçiriyorum.

Eye Nehri boyunca uzanan arazide konuşuyor ve yürüyor, bu yazın başlarında meydana gelen selden geriye kalan hasarı kontrol ediyor, ardından önümüzdeki yıl için daha iyi önleyici tedbirlerin maliyet etkinliğini tartışıyoruz. Bazen eski güzel rugby hücum günlerimi özleyorum ama artık hayatım bu, bu yüzden bu sıkıcı sorumluluklardan duyduğum rahatsızlığı görmezden geleceğim.

"Şu Sasha Smith'le çıktığını duydum, ne diyorsun?" Keith arabama doğru yürürken sordu.

Sasha haklıydı. Burası işgüzarlarla dolu. "Soruyu anlamadım."

"Rose Smith'torunu, eskiden Noel dükkanının sahibi olan yaşlı kız. Birkaç kez onunla .

Sally'ne göre Noel ağacı ışıklandırma töreninde oldukça rahat görünüyordu."

O ilk garipliği atlatıp sohbet etmeye başladığımızda da oldukça rahat hissettik. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil. Gerçek değil ama sanırım tüm bunlardan gerçek bir dostluk çıkabilir. Her şey ölüm bakışlarından iyidir.

"Birlikte biraz zaman geçirebiliriz." "Ona kur mu yapıyorsun?"

"Kur yapmak mı? Ne bu, 1832 mi?"

"Çünkü eğer öyleysen, sana göstermem gereken bir şey var."

Ses tonu beni durma noktasına getirdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Önce Sasha'ya ne yaptığımı söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin." "Birini mi öldürdün Keith?"

"Lanet , tabii ki hayır!"

"O zaman tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum. Bana neler olduğunu anlat." "Dediğim gibi, en iyisi sana göstereyim."

Şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf olaylardan birinde, Keith'i merakla hanın arka tarafındaki baraka benzeri müstemilatlardan birine kadar takip ediyorum. Asma kilitli kapılardan birinin kilidini açıyor, bina dekorasyon kutuları ve kendin yap malzemeleriyle dolu ve beni arka tarafta uzun ve mavi brandayla kaplı bir şeye götürüyor. Yüksekliğine ve şekline bakarak tahmin etmem gerekirse, bir şeyin heykeline benziyor.

Ne be?

Keith örtünün kenarını kaldırıyor, sonra yüzünü buruşturup "Çaldığımı unutmuşum" demek için duraklıyor.

"Bekle. Ne-" Brandayı yırtıp atıyorum ve ağzım açık kalıyor. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Bak, şu..." Keith nasıl açıklayacağını düşünürken tüm yüzü kıvrıyor. "Aslında biraz komik bir hikaye."

"Can kulağıyla dinliyorum,"

diyorum, nabzım hızla atıyor.

Ama değilim. Pek sayılmaz.

Tek düşünebildiğim Sasha'nın kesinlikle aklını kaçıracağı ve bunun beklentisi - yüzünün şok ve sevinçle aydınlandığını görmek -İçimde bir ateş yanıyor ve uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde bana enerji veriyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

SASHA

KASIM AYI NOEL TEMALI RANDEVULARIN ŞAŞKINLIĞI İÇİNDE GEÇİP GIDIYOR.

Ağaç ışıktandırma töreninden sonraki hafta sonu Sebastian, Edith ve Charlotte ile birlikte Blenheim Sarayı'nda bayram temalı bir ikindi çayı içiyor, ardından da Noel pazarında ve hava karardıktan sonraki bayram ışığı parkurunda yürüyüşe çıkıyoruz. Charlotte Noel Baba ile fotoğraf çektirmek için ısrar ediyor, bu çocukluğumdan beri yapmadığım şey ve Noel'i onun heyecanlı gözlerinden görmek beni gerçekten heyecanlandırıyor.

Belki de Sebastian haklıydı.

Birkaç gün sonra onunla komşu köydeki Honeybourne Kalesi'nde iki çeşit Noel Tudor Ziyafeti'ni paylaşıyoruz ve ondan birkaç gün sonra Festival Fayre için Woodstock'a gidiyoruz. Oradaki pazar yeni bir şey değil ama öğleden sonrayı pop-up barlarında bira içerek ve Sebastian'ın telefonunda kayıtlı Charlotte'un bebeklik fotoğraflarına bakarak geçiriyorum.

İki yıldır bu adama karşı duyduğum çekimi görmezden ancak kızını sevme biçimi bu çekimin tavan yapmasına neden oluyor. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar görünür hale geliyor.

İtiraf etmekten nefret etsem de, herkesin neden Sebastian'ın bu kadar çekici olduğunu düşündüğünü anlamaya başlıyorum ve bu da ne istediğim ne de ihtiyacım olan bir başka karmaşa.

Kasım ayının son haftasında sokaklar cıtır cıtır kahverengi yapraklarla kaplanıyor ve işler açılıyor. Şu anda tatil sezonunun tam ortasındayız, bu yüzden şaşırtıcı değil, ancak kayıtsız kalmayı göze alamam.

Günün büyük bir kısmını stokları yeniden düzenleyerek ve vitrinleri değiştirerek geçirdim ve bugün iki kat daha fazla müşterim olmasına rağmen, bunu herhangi bir şekilde başarılı olarak adlandırmak için henüz çok erken.

Kalemi alnıma dayayarak, dükkânı kurtaracak potansiyel fikirlerle dolu not defterine bakıyorum.

1. Si -n'a pi p se'cice

2. Nen ni tɔn dis lay exe'y nee

2. WeSsi9e?

C. /xee mi e pie nit³ exe'y pv' ^ase???

Yaltaklanıyorum ve
sızlanıyorum. Bu
çok ezikçe.

Çocukça bir öfke nöbetiyle her şeyi bir kenara atmak istiyorum ama bir yerden başlamam gerekiyor. Keşke tüm bunlara değdiğine, belki de tüm umutların kaybolmadığına dair bir işaret olsaydı.

Dükkân kapısının üstündeki zil çalıyor. Kapatma vakti gelmesine rağmen, en iyi müşteri hizmeti gülümsememle başımı kaldırıp bakıyorum ve Sebastian'ın kapı aralığını doldurmasıyla nabzımın yükselmesi beni biraz tedirgin ediyor. Gündüz olsaydı, omuzlarının genişliği ışığı engellerdi.

Muhtemelen bir şeyleri devirmekten korktuğu için içeri girmiyor ve kaldırımdan başıyla selam veriyor.

"Sana bir sürprizim var," diyor.

"Sürprizleri sevmem."

"Huh. Noel'i sevmiyorsun. Şimdi de sürprizler. Bu ilişkide huysuz olanın sen olmadığına emin misin?"

"Oldukça eminim, evet."

Buna sırtıyor ve sinir bozucu bir şekilde ben de sırtıyorum.

"Bu sürprizi seveceğine söz . Güzel bir sürpriz. Lütfen benimle gelir misin?"

Bu gece onda farklı bir şeyler var. Bir yumuşaklık, sanki birisi onun sert yanlarını bir şekilde törpülemiş gibi. Ya da belki de ben o kenarları yeni bir ışık altında görüyorum. Her iki durumda da o kadar ciddi görünüyor ki kendimi "Tamam. Bana beş dakika ver."

Kasayı kapatmayı, kasayı kilitlemeyi ve gece için alarmları kurmayı bitiriyorum. Dükkânı son bir kez taradıktan sonra anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum.

"Palton nerede?" Sebastian sanki en büyük günahı işlemişim gibi bana dik dik bakarak soruyor. "Bu gece kar yağacak."

"Kar yağacak kadar soğuk değil. Daha önce gökyüzünde kar bile yoktu."

"Artık bir tane var ve inan bana, burası buz gibi." "Sanırım o zaman eve gitmeme izin vermeniz gerekecek."

"Hayır. Yapamam." Bir süre daha kaşlarını çatıyor, sonra dünyanın en büyük rahatsızlığıymışım gibi iç geçiriyor ve fermuarını açıyor. Bir saniye sonra kapitone lacivert paltosunu omuzlarıma örtüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana paltomu veriyorum, kadın. Neye ?"

Vücut ısısı içeride kalıyor ve içgüdüsel olarak sıcaklığı takip ediyorum, kollarımı kollardan geçiriyorum, uzunluk ellerimi sekiz inç kadar aşsa da. İki sarkık kolumla ona işaret ediyorum ve Sebastian gülüyor, ellerim tekrar ortaya çıkana kadar materyali katlamaya başlarken başını sallıyor.

"Ufacık bir , değil mi?"

Kesik kesik attığım kahkaham bir homurtu ile bir alay arasında gidip geliyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hayatımda bana hiç küçük demediler. Kızımın büyüklüğünü gördün mü?"

Gözleri ateşle parlıyor. "Evet. Mükemmel. Sorun nedir?"

Yıllar boyunca kışıma pek çok şey söylendi. En sevdiğim kot pantolonumu doldurma şeklimi takdir etmeye başlamış olsam da mükemmel bunlardan biri değil. Yirmi iki yaşındaki Sasha aynı şeyi söylemezdi, ki artık yirmi iki yaşında olmadığımı sevinmemin nedenlerinden biri de bu.

Vücudumu şu anki haliyle seviyorum, ancak kendimi bu düzeyde kabullenmem uzun zamanımı aldı. Bunun için kendimi şanslı hissetmeliyim. Bazı insanların bunu asla başaramayacağını düşünmek beni üzüyor.

"Sorun değil," diyorum. "Ama ben kk değilim, bu yüzden böyle Şeyler söylemek zorunda değilsin. Yalan söylemene gerek yok."

"Yalan söylemiyorum. Benim byklğme bak. Benim için kksn. Herkes yle. Bunu kanıtlamak için seni omzuma atmamı ister misin?"

Evet, lütfen.

Zihnimdaki görüntü kalçalarımı sıkıyor, sıcaklığı içime işliyor. Sanki aklımı okumuş gibi ve yaltaklanma hissi kulaklarımın ucunu kızartıyor. Umarım *o kadar* belli etmiyorumdur.

"Hayır. Buna gerek yok. Belki başka bir zaman."

Bunu neden söyledim ki?

"Dört gözle bekliyorum."

Sırtışı benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş ve gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Sana son zamanlarda ne kadar sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim?"

"Aslında uzun zaman oldu," diye şaka yapıyor. "Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun yoksa..."

Onu sert bir şekilde ittiğimde gülüyor ve sonra tüm abalarımaya rağmen bir santim bile kıpırdamadığı için kızgınlığımı gizleyemediğimde tekrar gülüyor.

"Biliyor musunuz, bana boşuna 'Duvar' demiyorlar," diyor.

"'Duvar' mı?"

"Ragbi lakabım. Hiçbir şey beni geçemez. Ama denemen çok hoş."

"Ayağım bir dakika içinde sana şirin görünecek."

"Bu hiç mantıklı değil." Beni acele ettirmek için dirseğimden tutuyor. "Artık gidebilir miyiz lütfen? Daha sonra yemek yememiz gerekiyor ve tüm bu n sevişme beni acıktırıyor."

"Eğer bunun n sevişme olduğunu düşünüyorsan, senin için üzülüyorum. Peki sonra ne demek? Neler oluyor?"

"Sana zaten söyledim, bu bir sürpriz. Hadi gidelim."

Sert bir soğuk ikimize de çarpıyor ve Sebastian'ın haklı çıkmasına sinirlenerek kaşlarımı atıyorum. Ben dükkânı gece için kilitlerken o kıkırdıyor ve vücudunu rüzgâr kalkanı olarak kullanarak daha da yaklaşıyor.

Ona isteksiz de olsa minnettar bir gülümseme sunuyorum, içimdeki rpertiye gizleyemiyorum. "Teşekkür ederim, palto için de teşekkürler."

"Bir şey değil. Sana söylemiştim demek isterdim ama bu gece kendimi cömert hissediyorum."

Gülümsemem başka bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Neden ağzını açıp her şeyi mahvetmek zorundaydın ki?"

Gülüyor.

Köy dükkanları kapanma modunda, bu da meydanda ilerlerken beklenmedik bir izleyici kitlesine sahip olduğumuz anlamına geliyor.

"İyi akşamlar muhabbet kuşları," diye sesleniyor Nia, elinde süpürge, açık hava çiçek sergisindeki yaprak ve dökülmüş taç yapraklarını süpürürken.

"İyi akşamlar," Sebastian geri döner, KAPKAÇ benim el sonra Ben de el salladım.

"İzleniyormuşum gibi hissediyorum," diye homurdandım. "Buna alışacaksın."

"Rugby oynarken de böyle miydi?"

"Daha kötüsü. Gerçekten ünlü olsaydım ne kadar kötü olurdu düşünmek bile istemiyorum."

"Kendini ünlü olarak görmüyor musun?"

"Futbolcu olsaydım belki. Rugby oyuncularını aynı şöhrete sahip değil. Tanrıya şükür."

Google aramasındaki tüm o paparazzi fotoğraflarını düşünmeden edemiyorum ama sessiz kalıyorum. Sebastian onu bir kez Google'da aradığımı öğrenirse, bunun sonunu asla duymayacağım.

Kaldırım daralana kadar yan yana yürüyoruz ve sonra tek sıra halinde dar bir Arnavut kaldırımlı yoldan Sebastian'ın tekerlekleri çamurla kaplı koyu yeşil Land Rover'ını park ettiği yere gidiyoruz.

Yolcu kapısını açıp hafifçe eğiliyor ve ben içeri girerken sırtıma sağlıyor. Bir saniye sonra sürücü tarafına atlıyor ve ısı ayarlarıyla oynayarak contağı çevirir çevirmez sıcak hava üflemesini bana doğru yönlendiriyor.

"Sebastian, ben iyiyim. Telaşlanmayı bırak."

"Ne zamandan beri umursamaya telaşlanmak deniyor?"

Buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum. "Haklısın ama etrafta seni görecektir kimse yok. Yalnız kaldığımızda rol yapmayı bırakabilirsin."

"Rol olduğunu kim söyledi?" Alınmış gibi görünüyor ama bu mümkün görünmüyor.

Rol olduğunu kim söyledi?

Söylemek istediğim, yaptın. Bütün buydu.

Sebastian arabayla köyden uzaklaşırken kelimeler tekrar tekrar geliyor. Bir sürprizi olduğunu söylüyor, bu yüzden malikaneye giden yola döndüğünde biraz kafam karışıyor. Ana yoldan gitmiyor.

Ancak giriş yerine, çıplak çitlerin arabanın yan tarafına sıyrılacağı kadar dar, engebeli bir arazi yoluna sapılıyor.

Sonunda Sebastian bir grup baraka ve müştemilatın önüne park eder ve arabanın bagajından bir fener ile her ihtimale karşı saklaması gereken koyu yeşil bir çiftçi ceketini alır.

Herhangi bir ışık kirliliğinden bu kadar uzakta dünya zifiri karanlık ve yüzümün önündeki bir eli zar zor görebiliyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor.

"Burada ne işimiz var Sebastian?"

"Göreceksin," diyor, feneri yere elimi çekiştirerek.

El ele tutuşmanın gerekliliği hakkında iğneleyici bir yorum geliyor aklıma ama kendimi sessiz kalırken buluyorum. Dışarıyı tedirgin edici, çorba kadar koyu bir karanlık tarafından yutulmuş, ama parmaklarımız birbirine dolandığı anda gerginlik içimden akıp gidiyor. Kocaman elinin benimkini sarması kendimi güvende ve sıcak hissetmemi sağlıyor. Yalnız olmadığımı.

Beni barakalardan birine götürürken bunu düşünmemeye çalışıyorum ve oda aydınlığa boğulduğunda gözlerimin alışması bir anlığına gözlerimi kapatıyorum.

Odanın ortasında mavi bir brandayla örtülü uzun bir şey duruyor ve Sebastian brandayı çekip çıkarmadan önce bana heyecanlı, neredeyse çocuksu bir sırıtiş atıyor.

Nefesim havada keskin ve soluk soluğa çınıyor. "Bu... Bu düşündüğüm şey mi?"

"Duruma göre değişir. Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Göğsüne vuruyorum. Bazen çok arsız oluyor. "Bu, büyükannemin dükkanının önünde duran Fındıkkıran'a benziyor. Orijinali. Bu Bert mi?"

Sebastian yavaşça
sırıtiyor. Nabzım
fırlıyor.
artık!

O şey bir ömür önce çalındı.

Tabii...

Körü körüne arkadaki olukları takip ederek ileri atıldım. Ben doğmadan yıllar önce, büyükbabam bir hırsızla kavga etmiş, ya da hikaye öyle diyor, ve ikisi birlikte dışarıdaki vitrine çarparak Fındıkkıran'ı kaldırıma düşürmüşler. Orada

Kolayca tamir edilebilecek bazı boya hasarları vardı ama bir şey olduğuna dair tek gerçek işaret, Fındıkkıran'ın kemerinin kaldırırma çarptığı yivli kenarındaki eksik parçaydı.

"Buna inanamıyorum," diye nefes alıyorum, parmak uçlarımda altındaki pürüzlü tahta parçasına şaşırarak. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Sebastian güler. "Beni bilirsin. Ben asla şaka yapmam." "Aman Tanrım! Nereden buldun onu? Nasıl buldun?"

"Sana söyleyemem." Ağzımı açtığım anda yüzünü buruşturuyor. "Gizlilik yemini ettim. Sadece bunun aptalca bir şaka olduğunu ve sonra birinin şakayı ilk başta yaptığını unuttuğunu, hatırladığında da kendini suçlu hissedip yirmi yıl boyunca bir brandanın altında sakladığını bil."

"I-"

"Gerçek hikaye. Yine de ne kadar üzgün olduklarını bilmenizi istiyorlar ve daha önce iade edeceklerdi ama unutmuşlar. Gözden ırak olan gönülden de ırak olurmuş."

Vay canına.

Bir an durup bu sürprizin büyüklüğünü özümsemeye çalışıyorum.

Sebastian yine haklıydı. Bu iyiydi.

"Biliyor musunuz? Kimin çaldığı umurunda değil. Sadece geri aldığım için mutluyum. Bunu hiç hayal etmemiştim." Duygularımın acısı konuşmamı engellemeye başladı. "Sen... Ben-"

"Hey. Bu gözyaşları da neyin nesi?" Sebastian sırtımı yavaş ve yumuşak daireler çizerek ovuyor. "Bunun iyi bir şey olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle. Ama daha önce dükkânın ve yaptığım her şeyin hâlâ buna değer olduğuna dair bir işaret istemiştim ve sonra bu oldu. Buna inanamıyorum. Sanki beni bir şekilde duyular."

"Belki de yapmışlardır."

Sebastian'ın gülümsemesinin nazik gerginliğine ve eğer mümkünse, büyükannemle büyükbabamın beni gerçekten izliyor olabileceği düşüncesine dayanamayarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Mistletoe & Mine'da çalıştığım, büyükannem ve büyükbabamın dokunduğu şeylerle çevrili olduğum, onların gerçeğe dönüştürdüğü bir hayalin içinde var olduğum bazı günlerde ölümler ve yaşayanlar arasındaki çizgi çoktan . Orada benimle birlikte oldukları, beni destekledikleri fikri neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

"Bunu büyükbabamın yaptığını biliyor muydun?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak söylüyorum. "Her şeyi kendisi oydu."

"Gerçekten mi? Bunu yaşlı Bill mi yaptı?"

Başımı salladım. "Birkaç yılını aldı ve her şeyi küçük bahçe kulübesinde yaptı. Görünüşe göre o kadar ağırmış ki kulübeden dükkâna taşımak için dört kişi gerekmiş ve sonunda bir el arabası kullanmışlar. Walmsley Observer'da baş sayfa haberi idi."

"Neden yirmi yıl boyunca bırakıldığını anlayabiliyorum," diyor Sebastian. "Biri bu kadar ağır bir şeyi fark edilmeden nasıl geri koyabilir bilmiyorum. Bunu buraya getirirken neredeyse belimi kırıyordum."

"Teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük. Ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Zorunda değilsin. Biliyorum."

Fındıkkıran'a, büyükannem ve büyükbabamın geçmişinin bu küçük parçasına tekrar bakıyorum ve ahşabın üzerindeki eğim ve kıvrımların izini sürüyorum. Nostalji, barındırdığı anılar, bir işaret isteme şeklim... Tüm bunların ağırlığı neredeyse ezici.

"..." Birden kendimi aptal ve duygusal hissederek başımı sallıyorum.

"Ne gibi?"

"Sanki onlardan bir parçayı geri almışım gibi," diye mırıldanıyorum, yeni sızan gözyaşlarına karşı gözlerimi kırıştıtararak. "Büyükannem ve büyükbabam yani. Sanki bir şekilde eve dönmüşler gibi. Ne kadar aptalca değil mi?"

"Hiç de aptalca değil."

Sebastian nefesindeki nane sakızının kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor ve ben başımı tamamen arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Uzun bir süre bana bakıyor, bakışları her zamankinden daha doğrudan ve bana doğru uzanıyor, tam olarak dokunmuyor. Eli benimkinden birkaç santim ötede duruyor, o kadar yakın ki teninin sıcaklığını hissedebiliyorum, ama birkaç dakika tereddüt ettikten sonra kolu düşüyor.

Açıklanamaz bir şekilde hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırıyor ve nedeninden emin değilim. Bu adam beni rahatsız ediyor ve ilişkimiz gerçek değil. Onun bedeninin sıcaklığını ya da kucaklamasının rahatlığını hissetmek istememeliyim.

Ama şu anda tek istediğim bu.

"Sasha," diyor sessizce, düşünce düzenimi bozarak. "Yaklaşık yirmi saniye içinde sana sarılacağım, tamam mı?"

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Herkes sarılmayı sevmez. Benimle kavga edip taşaklarımı tekmelememen için seni hazırlıyorum."

"Bunu asla yapmam. Ben sadece onları kesmeyi hayal ettim, tekmelemeyi değil. Hatırladın mı?"

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Sana sarılmam sorun olur mu?"
"Sanırım sorun olmaz."

Tekrar benim alanıma geçiyor ve bu sefer beni kollarıyla sararken hiç tereddüt etmiyor. Çenesi başımın üstüne geliyor, bunu yapmak için çömelmiş olsa bile ve dışarısı gibi kokuyor, temiz hava ve çimenler gibi.

Kollarımı beline dolamam ve ağırlığımın bir kısmını almasına izin vermem bir anımı alıyor, göğsüme baskı yapan ve boğazımın arkasını kabartan duyguların bir kısmı.

Sebastian bana daha önce de dokundu. Beni sallanan merdivenlerden kurtardı, elimi tuttu ve yanağımdan öptü ama bu sarılmanın ağırlığı farklı. Uzaktan yakından cinsel değil ama son derece samimi ve istediğim hiçbir şey değil ama bir şekilde, imkânsız bir şekilde ihtiyacım olan her şey.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

ARALIK AYININ İLK ÜÇ GÜNÜ BOYUNCA KIRK NOEL AĞACI

Her yıl düzenlenen Noel Ağacı Festivali için Walmsley Meydanı.

Yerel işletmeler ve ailelerin her biri bir ağaç süslüyor ve ziyaretçiler en beğendikleri ağaç için oy kullanıyor. Yerel gazetede bahsedilmesinden başka bir ödül yok, hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım bir şey, ama her neyse. Walmsley'i ve tuhaflıklarını sorgulayacak biri değilim.

Beş yıl önce eve geri döndüğümde beri bu etkinlik benim ve Charlie'nin en sevdiğimiz Noel geleneklerinden biri haline geldi. Giyinip kuşanıyoruz, ısınmak için sıcak çikolata içiyoruz ve bir ağacı süslemek için birlikte çalışıyoruz, genellikle bir Nordmann köknarı, çünkü en uzunları onlar. Daha sonra yiyecek arabalarından birinden dev bir çubuk kraker alıyorum ve bunu eve dönerken Noel filmi izlemek için aramızda paylaşıyoruz.

Hala seviyorum ama Charlotte'un heyecanı yaşlandıkça azaldı, bu yüzden Sasha'nın varlığının eski bir şeyden yeni bir şey çıkararak işin içine biraz eğlence katmasını umuyorum.

Ayrıca, sağlıklı bir rekabet gibisi yoktur. "Buna hazır mısın?"

Sasha bana *puh-lease* diyen bir bakış gönderiyor ve eşarbını omzunun üzerinden yüzüme çarpacak kadar büyük bir güçle fırlatıyor.

"Sorma ihtiyacı hissetmen beni aşağıladı Sebastian. Ben hazır doğdum. Noel siperlerinde bunun için yetiştirildim."

kıza sırtıyorum. Bugün çok güzel görünüyor -gerçi güzel olmadığı bir gün bile yok- koyu yeşil yün bir palto giymiş.

Çünkü ona göre, "Eğer bir Noel Hallmark filmindeymişiz gibi davranacaksak, her zaman kırmızı ya da yeşil giymeliyiz." En sevdiğim gür ve kıvrımlı yerlerini gizliyor ama saçlarının kırmızısını daha da çarpıcı hale getiriyor ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Sadece yarım saattir buradayız ama daha şimdiden iki kez rüzgârda dağılmış bir bukleyi yüzünden uzaklaştırma ya da soğuktan titrediği için atkısını sıkma dürtüsüne direndim. Çılgınca düşünceler. Ama bunlar flört eden çiftlerin yaptığı türden şeyler, bu yüzden uzanıp tam da bunu yapmak, gözlerinden bir bukleyi uzaklaştırmak ve sert esintide çözülmesini önlemek için eşarbını gevşek bir düğümle örmek tamamen normal ve planın bir parçası.

Yine de cevap olarak bana göz kırpmasında sahte bir şey yok. *Hay sikeyim.*

"Özür dilerim, seni rahatsız ediyor gibi görünüyordu," diyorum. "Oh, uh, teşekkürler."

Yutkunurken boynu kayıyor, bu yüzden benden bir şekilde etkilendiğini biliyorum, ama aynı zamanda etkilenmek istemediğini de biliyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Bu durum kalıcı değil ve ikimizin de bunu hatırlamaya çalışması en iyisi.

En da ben.

Yine de zor. Birlikte zaman geçirdikçe Sasha Smith'ten ne kadar hoşlandığımı daha iyi anlıyorum ve nadiren birinden hoşlanırım.

"Al bakalım Sasha," diye sesleniyor Charlotte, parlak pembe şapkası kalabalığın arasında sallanıyor. Marşmelov ve çırpılmış kremayla kaplı, dumanı tüten iki fincan sıcak çikolatadan bir damla bile dökmemek için her adımını yavaş atıyor.

Sasha ikramı minnetle kabul eder ve Charlotte'un kıkırdayarak sevinmesine neden olacak şekilde tek kullanımlık bardaklarını tokuştururlar.

"Neyim ben, doğranmış ciğer mi?"

"Üzgünüm baba ama benim sadece iki elim var ve seninkiler gibi maça değiller."

Sasha fincanına kahkahalar atıyor ve burnu krem şantiyle doluyor.

"biraz..." Açıklamak için burnumu işaret ediyorum.

"Oh." Sasha gülüyor, kremi siliyor ve sonra parmağının ucundan yalayarak temizliyor. "Teşekkürler."

Bunun cinsel bir anlamı yok ama aletim mesajı almıyor. Onun başka şeyleri yaladığını ve emdiğini hayal etmemek imkânsız ve dilini gördüğümde kot pantolonum geriliyor. Bu inkar edilemez ve biraz da acınası. Neyim ben, on beş yaşında mı?

Kendimi toparlamam lazım, ama şu anda sikimde olmasını istediğim gibi değil.

Şimdi kalın kalın yutkunma sırası bende. "Sorun değil."

Hoparlörlerden bangır bangır yükselen Noel müziği birkaç desibel düşer ve meydanda bir çıtırtı duyulur.

"Walmsley'in yıllık Noel Ağacı Festivali'ne hoş geldiniz!" Angela, bu tür etkinliklerde her zaman boynunda taşıdığı megafonuyla gürliyor. "Şimdi ağaçlarınızı süslemek için iki saatiniz var. En iyi ağaç kazansın. Yerlerinize, hazır olun, başlayın!"

Kalabalığın arasından birkaç çığlık ve tezahürat yükseliyor.

Sasha, bizimkinin yanındaki ağacında eldivenli ellerini birbirine vurarak *hadi yapalım* şu işi dercesine ayaklarının dibindeki devasa süsleme kutusunu karıştırıyor.

Charlotte doğruca süslemelerden oluşan büyük çamaşır torbamızdaki altın cicili bicili şeylere dalıyor. "Seni yeneceğiz, Sasha!"

"Ha! Çok ."

"Düşmanla oynamak yok, Charlie. Gel ."

"Ben bu ? Ben rakip olduğumu sanıyordum." "Patates, po-tah-to."

Sasha bunun üzerine sırtıyor ve onu gülümsetmekten aldığım keyfi inkar edemem.

Sonraki bir saat boyunca çalışıyoruz, sohbet ediyoruz ve arada bir düşman olduğumuzu unutup gülüyoruz. Bir noktada, ağacın üst yarısını süslemek için Charlotte'u havaya kaldırıyorum ve Sasha suratını asıp ellerini kalçalarına koyduğunda gülüyorum. '*Bu hiç adil değil*' diye düşündüğünü neredeyse hissedebiliyorum ve ortadan kaybolup beş dakika sonra elinde bir merdiven ve kendini beğenmiş gülümsemeyle geri döndüğünde daha çok gülüyorum.

Yerine oturtmak için bir gösteri yapıyor ve bir işaret var *Senin yapabildiğin her şeyi ben daha iyi* .

Başımı sallıyorum, hala sırtıyorum, ne olduğunu bile bilmediğim küçük oyunumuzdan çok eğlenmiştim.

Sasha'nın yanağının kalkışından onun da eğlendiğini anlıyorum. "Kahretsın!"

Çılgılığı nabzımı hızlandırıyor ve saf içgüdüyle merdiven ayaklarının altında sallanırken onu yakalamak için ileri atıyorum.

Bir elimle belindeki kumaşı yumruklarken diğer elimle kalçalarını avuçluyorum ve merdiven kaymayı bırakana kadar onu sabit tutuyorum. Bu şekilde daha dengeli bir yükseklikteyiz ve Sasha omuzlarıma yapışmış, nefessiz kalmış, irkilmiş gözlerle bana bakıyor. Bir süre sonra vücudu gevşiyor ve paniği azalıyor ama ben henüz onu bırakmaya hazır değilim. Geçen geceki kucaklaşmamızdan bu yana onu ilk kez bu şekilde kucaklıyorum ve kollarımdaki şeklini ezberlemek için bu ikinci şansı verdiğimde, olması gereken yerin burası olduğuna dair garip, rahatsız edici bir hisle sarsılıyorum.

Böyle hissettirmesi gerekiyordu.

Ama bu doğru olamaz, değil mi?

"Senin merdivenlerle ne alıp veremediğin var?" Huysuzca söyledim.

"İyi misin?"

Sasha başını sallıyor, arkamdaki bir şey kısa süreliğine dikkatini dağıtıyor. Dudaklarını yalamak için bir saniyesini ayırıyor ve yanağımı öpmek için öne eğildiğinde kaşlarımı çatıyorum. Neredeyse bir öpücük ama hissi bir yanık kadar sıcak kalıyor.

"Bu ne içindi?"

"İnsanlar izliyor. *Angela* izliyordu," diye belirtiyor, parmaklarını gezdiriyor ve ben istemesem de durmasını istiyorum.

"Senin de benim erkek arkadaşım olman gerekiyordu, değil mi?" diye ekliyor. "Kız arkadaşlarını kurtaran erkek arkadaşlar öpücük alır."

Tüm bu öpücük konuşmaları onun ağzından, alt dudağının parlak pembesinden başka bir yere bakmamı zorlaştırıyor. Dolgun ve gür ve onu istiyorum. Dişlerimle çekiştirmek.

"Öyle mi?"

"Mmmhmm."

"Peki o zaman." Yanağına bir öpücük konduruyorum, nefesinin kesilmesine gülümsüyorum ve onu merdivenden kaldırıp tekrar ayağa kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Ciddiyim."

"Yoksa ne olur?" diye cesurca sorar.

Gülümsememin yavaşça yükselmesine engel olamıyorum. "Sanırım bekleyip öğrenmen gerekecek."

Ağacımıza döndüğümüzde, Charlotte omzunun üzerinden bana bakıyor ve kar tanesi şeklindeki bir bibloyu daha yüksek bir dala koymak için parmak uçlarında geriniyor.

"Şu bak, baba! Parlak zırhlı bir şövalye."

"Evet. O benim. Ben pratikte Sör Galahad'ım."

"Kim?"

"Boş ver." Sasha'ya sinsi bir bakış attım ve gülümsememek için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

Bir saat kadar sonra, bitmiş ağacımıza hayranlıkla bakıyorum. Her zaman estetikten ziyade eğlence için dekore ettik, bu yüzden uyumsuz renklerin ve ışıltıların ve bulabildiğimiz her biblonun bir çatışması. Büyükanнемin malikanede ısrarla istediğı süslü dekorasyonlara hiç benzemiyor, muhtemelen bu yüzden hoşumuza gidiyor.

"Ne düşünüyorsun, Charlie?"

Charlotte mırıldanıyor, dikkati telefonuyla dağılmış. "Sara geldi. Sadece bir merhaba diyeceğim."

"Soruma cevap vermedin." "Ne sorusu?"

"Boş ver." İç çekerek vazgeçiyorum. "Sadece , ama lütfen başıboş dolaşma."

"Merak etme baba. Artık beş yaşında değilim, hatırladın mı?" "Nasıl unutabilirim ki?" Nefesimin altında mırıldandım.

Boyum sayesinde oldukça net bir görüş açısına sahibim ve kızımın kalabalığın arasından süzülüşünü izliyorum, sadece Sara'nın yanında güvende olduğunda arkamı dönüyorum. Annesi el sallıyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum, tedirgin ve biraz da sinirli bir şekilde.

Bugünün bizim günümüz olması gerekiyordu.

"İşte, hepsi tamam!" Sasha ağacının dibine '*Ökseotu & Mine tarafından dekore edilmiştir*' yazılı bir tabela yerleştiriyor, sonra da geri çekilerek bütün görüntüye hayran kalıyor.

Noel neşesini kaybetmiş olabilir ama ağacı aksini söylüyor. Dalların arasına yerleştirilmiş dev şeker kamışları, bunlara uygun dev lolipoplar ve kırmızı, beyaz ve yeşil renklerde bir dizi farklı büyüklükte biblo var. Meydandaki en profesyonel görünümlü ağaç bu ve Sasha da bunu bildiğini ifade eden memnun bir baş hareketi yapıyor.

"Noel havasında mısın?" Ona sordum.

"Hmm. Belki biraz. *Elf* filmindeki gibi bir Noel ruhu Clausometresine ihtiyacım var. Sadece emin olmak için tabii."

"Oh, tabii ki. Mantıklı."

Birbirimize gülümsüyoruz ve aramızdaki yumuşamayı, iki yıl önce ilişkimizi donduran şeydeki çözülmeyi inkar etmek mümkün değil.

Arkadaş olmak için yapmanız gereken tek şeyin birlikte vakit geçirmek ve konuşmak olduğu ortaya çıktı.

Kim bilebilirdi ki?

"Bugün için teşekkürler," diyor Sasha, aramızdaki elektriklenmiş sessizliği doldurmak için mi yoksa gerçekten bunu kastettiği için mi, hiçbir fikrim yok.

"Çok ," diye ekliyor. "Haklıydın."

"tekrar söyleyebilir misin ve kaydetmeme izin verir misin?" Sırıttıyor ve beni dürtüyor. "Hayır ve hayır."

"Utanç verici."

"Baba!" Charlotte koşarak yanıma geldi ve ceketimin kolunu çekti. "Baba, Sara'nın annesi bizi Chris Evans'ın yeni Noel filmini izlemek için Cheltenham'daki sinemaya götüreceğini söyledi. Gidebilir miyim lütfen? Gidebilir miyim?"

"Oh." Ses tonumdaki hayal kırıklığını saklamak zor. "Genelde evde yemek yer ve Noel filmi izleriz." "Biliyorum ama bunu her yıl yapıyoruz. Lütfen. Arkadaşlarımla takılmak istiyorum. Sara'nın annesi orada olacak.

söz veriyorum."

Sasha'nın bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor, tepkimi merak ediyor.

"Biliyor musun, eğer sana eşlik etmemi istersen, bir şeyler atıştırıp Noel filmi izlemekten mutluluk duyarım," diyor karnını okşayarak. "Aslında oldukça açım ve henüz yemek arabalarına bakmadım."

Yaptığı şey çok tatlı, özellikle de Charlotte ısıldadığında, beklenti onu yanımda zıplatıyor.

"Peki," diye yumuşuyorum. "Yine de yolda bana Sara'nın annesinin numarasını içeren bir mesaj gönder."

"Yaşasın, teşekkürler baba!"

"Ve eve döndüğünde bana mesaj at." "Aptal değilim ben."

Onu kendime çekip sıkıyorum, utanç verici babama lanet olsun.

"Git, çık buradan."

"Güle güle! Güle güle, Sasha!"

"İyi eğlenceler!" Sasha sırıttıyor ve Charlotte'un duyma mesafesinden bekleyerek, "Yani artık bana mahkumsun," diyor.

"Sorun değil, Sasha. Anlıyorum."

"Güzel. Yani aynı . En iyi yemek arabası hangisi?" "Ne?"

"Acıktım ve nihayet yılın ilk Noel filmini izlemeye hazırım. Onur duymalısın."

Bir kahkaha attım. "Onurlandırıldınız mı?"

"Evet, Grinch mağarama geri dönüp karanlıkta oturarak 'bah humbug' diye ağlayabilirdim ama bunu yapmamayı seçtim. Sadece senin için."

"Senin acıma randevuna ihtiyacım yok." "Emin misin?" diye alay ediyor.

Köye giden dar sokağa bakıyorum ve Sara'nın aile arabasına binen Charlotte'un gülüşünü görüyorum.

"Belki sadece bu seferlik."

DOKUZUNCU BÖLÜM

SASHA

"PEKİ ÖNCE HANGİ FILMI İZLEMELİ İSTERSİN?" SEBASTIAN SORUYOR, Malikânenin oturma odasındaki sehpanın üzerine yayılmış yiyeceklere şöyle bir göz attı.

Yemek arabalarından ne yiyeceğimiz konusunda anlaşılmadı, bu yüzden masa simit, pizza, mini burger, sosis ve patates börekleriyle dolu polistiren kaplarla ve tatlı olarak da zencefilli kurabiyelerle kaplandı.

"Charlotte ile ne izlemeyi planlıyordunuz?"

Sebastian omuz silkiyor, hamurlu bir çubuk kraker parçasını koparıyor. "Genelde hiçbir şey planlamayız. O gün canımız ne isterse onu yaparız."

"Sanırım 34. Cadde'deki Mucize'yi izlemeyi umursamazdım."

"Richard Attenborough'unkini mi yoksa orijinalini mi?"

"Hmm. ikisini de seviyorum, gerçi en yenisi ben çocukken çıkmıştı, bu yüzden içinde çok fazla nostalji var."

"*Noel Baba*" için de aynı şeyi düşünüyorum: *The Movie* için de aynıyım. Çocukken her Noel arifesinde televizyonda gösterilirdi ama Charlotte hep çok eski olduğundan şikayet ederdi."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Büyükannem ne zaman *It's a Wonderful Life*'i açsa, sanki siyah beyaz filmler sıkıcıymış gibi hissederdim ama şimdi en sevdiğilerimden biri. Noel geleneklerimden biri. Belki de bu sadece yaşla birlikte gelen bir takdirdir.

"Dudley Moore'lu olan mı?" Ben soruyorum.

"Evet! Teşekkür ederim. Sonunda biri neden bahsettiğimi anladı."

"Bunu ben de seviyorum. Her zaman çocukları uçuran lolipoplardan bir tane istemişimdir."

"Ben de."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, ortak ilgi alanlarımız havayı sıkıştıran önceki rahatsızlığı hafifletiyor.

Sebastian'ın yanında kendimi rahatsız hissettiğimden değil, en azından artık hissetmiyorum. Şu an ile ilk sahte bar randevumuz arasındaki fark akıllara durgunluk veriyor. Ama bu, herhangi bir gerekçe olmadan birlikte zaman geçirdiğimiz ilk durumlardan biri. Oynamamız gereken bir seyirci ya da ikna etmemiz gereken bir Edith yok.

Burada olmayı seçtiğim için buradayım, çünkü kızı daha iyi bir arkadaş bulduğunda Sebastian'ın yüzündeki ifade kalbimi sıkıştırdı. Bugünkü festivale katılmam için ısrar etmesi, her zaman Noel ruhumu elinden geldiğince yükseltmeye hevesli olması... O olmasaydı son birkaç haftadır yaptığım festival etkinliklerinin yarısını bile yapamazdım.

Tabii ki buradayım.

Bakışlarımız sabit kaldıkça ve gülümsemelerimiz soluklaştıkça bir şeyler değişiyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama bir şekilde kapana kısılmış durumdayım, aramızda çatırdayan bu farkındalık pelerininin ağırlığı altındayım.

Hareket edemiyorum.

Sebastian önce bakışlarını kaçırıp boğazını temizliyor, ben ise az önce ne olduğunu merak ederek kararlı bir şekilde televizyona bakıyorum.

Hayal mi ettim?

Hayır.

Ben yapmadım, biliyorum. Değil mi?

"Tamam." Uzaktan kumandayı kapıyor ve yayın hizmetleri menüsünde gezinmeye başlıyor. "*Miracle on 34th Street* ile başlayacağız. Noel havası hissettirecek bir şey varsa, o da bu olacaktır."

"Sanırım denemeye değer."

"Yapacağım son şey de olsa Noel ruhunu yeniden canlandıracağım, Sasha. Güven bana."

Ses tonundaki kararlılık karşısında gülümsemem yumuşuyor. "Buna gerek yok."

"Sen bana yardım et, ben de sana, hatırladın mı? Bu işte beraberiz."

Başımı sallıyorum ve ona şakacı bir dirsek dürtmesi yapıyorum, o da bana karşılık verince daha da sırtıtıyorum.

"Birlikte."

Bir süre sonra, bileğimi bir şey sıyırdığında sıcacık, sıcacık ve bir bulutun üzerinde süzülüyorum.

"Beni rahat bırak," diye homurdanarak ona vuruyorum.

Üzerimden derin bir kıkırdama yükseliyor ve bu dokunuş yanağıma ve omzuma doğru ilerleyerek beni nazikçe sıkıyor.

Bilincim yavaşça yerine geliyor ve uykunun şuruplu bulanıklığından gözümü kırptırdığımda Sebastian'ı koltuğumun kenarına tünemiş, bana sırttırken buluyorum. Uzun bir kolunu uzatıp kanepenin arkasına dayamış, beni gölgesinden ve temiz, açık hava kokusundan oluşan bir kafese hapsetmiş.

"Merhaba uykucu," diye mırıldanıyor, yüz ifadesi o kadar yumuşak ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

O böyleyken onunla baş edemiyorum -sıcak, nazik ve çok güzel kokarken. Bu ne cüret?

"Uyuyakaldım mı?"

"*Bir Noel Şarkısı*'nın yarısına kadar. Seni uyandırmaya yüreğim el vermedi."

"Ne zamandır ?"

"Sadece bir saat."

"Çok özür dilerim!" Battaniyeyi bacaklarımın üzerinden atarak oturmaya çalışıyorum. Daha önce orada değildi. "Bunu yapmak istememiştim. Bu çok kaba."

"Bunun her zaman bir iltifat olduğunu düşünmüşümdür - başkasının evinde uyuyacak kadar rahatsın ve belli ki buna ihtiyacın var."

Bir bukleyi yüzümden uzaklaştırıyor, saç tellerini ovalıyor ve yüzündeki ifadeyi ya da bakışlarının neden neredeyse taparcasına olduğunu anlayamıyorum.

Bu.. Bu doğru değil.

Öyle mi?

"Yeterince uyumuyor musun?" diye soruyor sonra. "Yeterli olan ne?"

"Sasha."

İçimi çektim. "Biraz stresli olduğumda hep böyle olurum. Sorun değil."

"Seni strese sokan ne?"

"Ne değil ki?" Nefesimin altında homurdanıyorum.

"Benimle konuşabilirsin." Sesi neredeyse çok yumuşak, dikkatli olmazsam beni ağlatabilecek türden.

"Sanırım gitme vaktim geldi."

Sebastian bundan hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama yavaşça başını sallıyor ve beni serbest bırakmak için ayağa kalkıyor. Onun vücut ısısı değilken soğuk havanın fışkırmasıyla ürperiyorum.

"Bu güzel gün için teşekkürler," diyorum ona, montumu giyip atkımın altında sıkışmış saçlarımı çözerek. "Benimle dışarı kadar yürümek zorunda değilsin."

"Ben başka türlü yetiştirildim" derken sesi derin ve hırçın.

Verandaya çıktığımızda yalnız olmadığımızı görüp şaşırıyoruz. Gümüş rengi bir araba garaj yoluna park etmiş, kapıları hâlâ ardına kadar açık, sanki yeni gelmişler gibi. Charlotte arkadaşı Sara'ya sarılıyor, Edith ise Sara'nın annesiyle sohbet ediyor, her ne kadar ayrıntıları duyamayacak kadar uzakta olsalar da.

"Hey, baba." Charlotte bizi fark edince gülümsedi. "Sasha, buradasın!"

"Selam." Beklenmedik izleyici kitlesinden rahatsız olarak beceriksizce el sallıyorum. "İyi vakit geçirdin mi?"

"En iyisi. Chris Evans çok seksi."

"Aman Tanrım," diye homurdanıyor Sebastian. "Bu başlamadan önce hâlâ zamanım var sanıyordum."

Kıkırdıyorum. "Şaşıracaksın."

"Aman Tanrım, baba!" Charlotte aniden seslendi. "Bak!"

İkimiz de onun işaret ettiği yönü takip ederek kırmızı kurdeleyle bağlanmış ve buz gibi esintiyle üzerimizde sallanan uzun ökse otu dalına doğru ilerliyoruz.

Hayır! Hayır!

"Ben... onu oraya koyduğumu hatırlamıyorum."

Aslında, birkaç hafta önce astığım süslemelerin hiçbirinde tek bir ökseotu parçası bile yoktu.

"Sen yapmadın," diyor Sebastian yüzünü buruşturarak. "Birileri vinç işçilerinden birini manipüle ederek onu oraya

onu."

"Edith'in yapacağı bir şeye benziyor." "Öyle değil mi?"

Söz konusu kadın sadece sırtıyor.

"Peki, ne ?" Charlotte bağırır. "Öpücük!" "Charlie..."

"Öp! Öp! Öp! Öp! Öp! Öp!"

Birkaç saniye içinde herkes katılır ve Sebastian'ın kızına ters ters bakmasına yetecek kadar tezahürat devam eder. Charlotte gülerek omuz silkiyor, alkışlara ve her saniye daha da yükselen tezahüratlara katılıyor, Edith ise tüm Noelleri aynı anda gelmiş gibi görünüyor.

Hiçbir zaman akran baskısına boyun eğen biri olmadım, bu yüzden devam etmelerine izin vermekten oldukça mutluyum. Ama küçük kalabalığa şakacı bir şekilde gözlerimi devirmek için harcadığım zamanda, *evet, evet*, her *neyse*, Sebastian'ın bakışları keskinleşti ve ağzıma bakıyor, sanki onu öpmek mi yoksa becermek mi gerektiğini bilmiyormuş gibi ve-

Oh.

Karnımda bir şey çekiştiriyor, ardından kalçalarımın arasında bir sıkışma oluyor.

Vücudum bu fikri oldukça seviyor... ve görünüşe göre şovu vücudum yönetiyor.

"Oh, neden olmasın?" Mırıldandım ve gömleğinin önünü tuttum.

Bu dağ gibi adama manevra yaptırmak biraz çaba gerektiriyor ama onu kendi seviyeme indirip ağzını kendime çekiyorum. Kısa bir öpücük olacaktı ama Sebastian'ın başka fikirleri var.

Dudaklarımız buluşur buluşmaz içeri dalıyor ve tüm kontrolü ele geçiriyor, beni belimden kavrayıp vücuduna yaklaştırıyor ve Tanrım, ne vücut ama.

Onu uzaktan gördüm, defalarca hayranlıkla izledim ama onun ağırlığını hissetmek dizlerimin bağını çözüyor. Birbirimize yapışmış durumdayız, geniş göğsü göğüslerime yapışmış durumda ve iniltisinin o ince göğsünden çıkıp boğazından geçerken çıkardığı gürültüyü takip ediyorum.

Parmaklarım gömleğinin yakasını yakalıyor ve kendime biraz kaldıraç sağlamak, ağzımı tamamen mahvederken bu adamı her şeyiyle karşılamak için yumruk haline geliyor.

Bu noktada bir kavga gibi geliyor, dev elleri sırtımı kaplıyor, kıvrımlarıma giriyor, dili benimkiyle çarpışıyor ve ben

Onunla yala yala, vuruş vuruş tanış.

Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası.

Kimin neden önce durduğunu, bir gürültünün bizi ayırıp ayırmadığını ya da sadece doğal sonuna ulaşip ulaşmadığını bilmiyorum, ama sonunda uzaklaştığımızda, göğüslerimiz kabarmış, ağızlarımız ıslak ve kırmızı, sessizlik neredeyse dayanılmaz.

Bakışlarımız birbirini yakalıyor ve bir damgaya çok benzeyen o kalıcı karıncalanma hissinden kurtulmak için ağzımı silme ihtiyacı duyuyorum.

Hareket Sebastian'ın bakışlarını oraya çekiyor ve boğazı hırıltılı bir yutkunmayla değişiyor ve ancak o zaman hala belimi tuttuğunu fark ediyor gibi görünüyor.

Hemen bırakıyor ve ikimiz de geriye doğru sendeliyoruz, aramıza biraz mesafe koyuyoruz, her ne kadar at kaçtıktan sonra ahır kapısını kapatmak gibi hissettirse de.

"Şey," diyor Edith, sessizlikte öyle keskin bir sesle ki, bir bağırış gibi duyuluyor. "Bu da bir şey değil miydi?"

İyi bir şeydi.

Kahkahalarım kendi kulaklarıma garip ve yapmacık geliyor ve Sebastian'a bakıyorum, sayıklıyor ve sersemlemiş hissediyorum.

Bana bakarken bir vahşet var ve her şeyin değiştiği hissinden kurtulamıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

SASHA

CUMA ÖĞLEDEN SONRA, DÜKKÂNI BUGÜNLÜK KILITLIYORDUM KI
Telefonum bir mesajla çalıyor.

Ekranda Sebastian'ın adı belirdiğinde adrenalın pompalanıyor,
ısıdırıcı soğuşa rağmen yüzümü ve kulaklarımı ısıtıyor.

İtiraf etmekten utanıyorum ama üç gün önceki ökseotu
öpücüğümüzden beri nabzım deli gibi öpücük hakkında nihayet
konuşacağımız anın bu olup olmadığını ve hatta konuşmamız gerekip
gerekmediğini merak ediyorum.

Yine de bir parçam bu konuda konuşmak istiyor - sormaya hazır
olduğumdan emin olmadığım soruların cevapları için onun beynini
yoklamak.

*Bu ne anlama geliyor? Bir
öpücük ne zaman sadece
bir öpücüktür? Sen de
hissettin mi?*

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum ve ekranımı kaydırıyorum.

SEBASTIAN

Bu gece malikaneye gelin. Eski servis girişine park edin.

SASHA

???

SEBASTIAN

Neden soru sormak yerine hep soru işareti
gönderiyorsun?

SASHA

IMO'ya göre konuyu daha hızlı anlatıyor.

Ama sadece senin için... Neler oluyor? Bu gece için planımız var mıydı?

SEBASTIAN

Hayır ama artık biliyorsun.

Kalın giyin. Kot olmasın ama. Güven bana.

Ayrıca, şaka yapmadan önce, hiçbir şey giymeyin demiyorum, sadece kot pantolon dışında bir şey giyin demek istiyorum. FML.

Sırıttım çünkü o haklıydı. Onu kızdırmak için içimde bir dürtü vardı. Sebastian'ın şakalarını ve hareketlerini tahmin etmesi rahatsız edici olmalı, tıpkı bir insanı gerçekten tanıdığınızda yaptığınız gibi.

Başka biriyle olsaydım çok tahmin edilebilir olduğum için endişelenirdim -ki bu genellikle sıkıcı olmak anlamına gelir ki en büyük korkum da budur- ama sürpriz bir şekilde iyi hissettiriyor. Başka biri tarafından bu kadar görülmek rahatlatıcı, bu kişi Sebastian King olsa bile.

Bir zamanlar ona karşı duyduğum kızgınlık şimdi çok uzakta görünüyor. Şeklini zar zor seçebiliyorum, tanınmayacak kadar bulanık.

Ben ne cevap vereceğimi düşünürken ekranım kararıyor. Dürüst olmak gerekirse, akşam planlarım bir şişe şarap eşliğinde dükkânı kurtarma fikirleri üzerine beyin fırtınası yapmak ve ardından erken yatmadan önce gül vibratörümle kaliteli ve çok ihtiyaç duyduğum bir zaman geçirmektir. Ama tüm bunları yarın yapamayacak değilim.

SASHA

Ben de orada olacağım.

SEBASTIAN

Bekliyor olacağım.

Tazelenmek için eve uğrayıp bir kat daha giyindikten ve bir çift yünlü tayt giydikten sonra Walmsley Malikanesi'ne on dakikalık bir yolculuk yapıyorum.

Dar yol beklenmedik bir şekilde kalabalık ve kapılardan geçip park etmiş arabalarla dolu araba yolunu keşfedene kadar nedenini anlayamıyorum. İleride, sarı Hi-Vis yelekleri giymiş birkaç kişi var.

Trafiği ve konukları yaya olarak yönlendiriyor ve eski servis girişine doğru hızla gitmeden önce bakmamalarını bekliyorum.

Avluda Sebastian'ı gördüğümde içimde bir kıpırtı hissediyorum. Koyu renk bir eşofman ve en sevdiği dolgulu şalvarını giymiş, buz tutmuş bir duvara dayanmış, uzun bacaklarını uzatmış ve bileklerinden çaprazlamış. Kollarını kavuşturmuş. Bana bakıyor. Bir zaman belirlememiştik, sadece bir noktada burada olacağımı söylemiştik ve onun benim gelmemi beklemesi fikri inanılmaz derecede tatlı.

Arabamın kapısını açmak için yanıma geldiğinde ve bana yardım etmek için elini uzattığında daha da tatlı oluyor.

Bu gece gülümsememde sahte bir şey yok. "Selam."

"Selam."

Sebastian bakışlarımı dikkatle tutuyor ve kapıyı kapatabilmek için beni kendine doğru çekiyor. Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri geziniyor ve bu o kadar nazik bir okşama ki bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim.

Ama kalbim istiyor.

"Peki, burada neler oluyor?" Kendimi bu adamın yoğunluğundan uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum. "Burası tıklım tıklım."

"Bu bizim ilk buz pateni gecemiz" diyor.

Oh. Tabii ya.

"Bu *beni* buz patenine götüreceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, herkes buza bakarken senin de bakabileceğini düşünmüştüm."

"Şaka yapıyorsun ama bu bana çok daha güvenli geliyor."

"Hadi," diyor sırtarak ve dikkatli olmazsam gözlerindeki o arsız ışıltıya alışılabirim. "Buna bayılacaksın."

Girişe yakın bir yerde kurulmuş, çatısı sahte karla kaplı bir kulübede ayakkabılarımızı patenlerle değiştiriyoruz. Sebastian bağcıklarını bağlamayı bitiriyor, benimkileri iki kez kontrol ediyor, sonra bana tekrar ellerini uzatıyor. Hayatımda hiç paten kaymadığım ve bazen kendi pantolonumun üzerine düştüğüm düşünülürse, centilmence teklifini kabul ediyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Tek bir keskin bıçak tarafından yerden kaldırılmak çok garip bir his ama buza doğru ilerlerken hayal ettiğim kadar zor değil.

Şimdiye kadar çok iyi.

Gökyüzü simsiyah ve yıldızlarla dolu; malikânenin arka tarafındaki her pencere, kurulumu neredeyse iki günümü alan yanıp sönen ışıklarla kaplı.

Buna değer.

Pist kırmızı, altın ve yeşil renkli ışıklarla aydınlatılmış ve altın cicili bicili Perspex panolarla çerçevenlenmiştir. Noel ağacı yüzlerce renkli ışıkla parıldıyor ve aşağıdaki patenciler için şenlikli bir fon oluşturuyor. Hafta sonu başlıyor ve ne kadar yoğun olduğunu görünce kısa süreli, açıklanamayan bir panik yaşıyorum.

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Ben soruyorum.

"Çünkü bu bir Noel etkinliği, unuttunuz mu? Sizi şenlendirme görevimizi henüz tamamlamadık."

Oh. Bu.

"Doğru. Tabii ki. Ama kırımın üstüne düşersem ve buzdan yeterince hızlı çıkamadığım için biri patenleriyle parmağımı koparırsa seni suçlayacağım."

Sebastian bana göz kırpmıyor.

"Özür dilerim, bu benim rahatsız edici düşüncelerimden biriydi. Şu ana kadar buz pateni hakkında rahatsız edici düşüncelerim olduğunu fark etmemiştim." Özür dileyerek yüzünü buruşturdu. "Mahvettim mi?"

Gözlerini dikip uzun uzun bakıyor ve ben de onu tamamen garipsediğimi düşünüyorum, ta ki yüzü yavaş yavaş gördüğüm en büyük gülümsemelerden birine dönüşüp gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştırana kadar.

O küçük çizgileri gerçekten seviyorum, yılların kahkahası tenine kazınmış.

"Merak etme, Sasha. Ben ." Belki de öyledir.

Buza ilk adımımı attığımda sanki kayıp düşecekmişim gibi ayaklarımın tabanı karıncalanıyor ve titriyor. Yalpalıyorum, gülüyorum ve tekrar yalpalıyorum, Sebastian önümde geriye doğru kayarken ellerimi tutuyor, bana rehberlik ediyor ve dengemi sağlıyor. Ben alışana kadar ağırdan alıyoruz, biraz kararsızım ama her turda daha emin oluyorum.

"İçin hazır mısın?" Sebastian sorar.

"Hadi bir . Düşersem bana gülmeyin. Benimle *birlikte* gül.

Ve sonra, bilirsin, kalkmama yardım et."

Sırıttıyor, büyülenmiş gibi görünüyor, sanki başka yere bakmak istemiyor ve ben de istemiyorum. Ne kadar şaşırtıcı.

"Bunu yapabilirim," diyor.

O bıraktıktan sonraki ilk süzölüş korkutucu ama kısa süre sonra kendi başıma kaymaya başlıyorum. Kendi başıma kayarken bir başarı duygusu hissetmek çok aptalca geliyor.

Yüzüstü düşmemek kadar önemsiz bir şey, ama yine de inanamayarak gülüyorum. Neşem bir esneme kadar bulaşıcı görünüyor ve Sebastian da benim neşeme kendi kahkahalarıyla eşlik ediyor, nefeslerimiz acı havada duman gibi kıvrılıyor.

"Charlotte nerede?" Pistin etrafında eller serbest üçüncü turumuzu atarken sordum. "Bunu kaçıracağını düşünmemiştim. Buzun üstünden bana el sallamasını bekliyordum."

"Burada olması gerekiyordu. Buza ilk çıkan olmak bizim için bir gelenektir. Ama o arkadaşlarıyla pijama partisinde."

Sebastian kaşlarını çatıyor ama bunu yaptığının farkında emin değilim.

"Bunu çok sık yapıyor, ha? Arkadaşları için seni terk ediyor." "Ben terk edilmedim. O beni terk etmedi."

"Tamam, belki de yanlış kelimeyi kullandım. Seni terk etti. Daha iyi mi?"

"Ukala herif," diye .

Hareket dengemi bozduğu anda kahkahalarım kesiliyor. "Bunu ciddiye almamalısın, biliyorsun. Charlotte on üç yaşında. Artık küçük bir çocuk olmadığın ama yetişkin de olmadığın ve sürekli arkadaşlarınla birlikte olmadığında bir şeyleri kaçırmış gibi hissettiğin o garip yaş. Sonra ergenlik ve okulda sizi bok gibi hissettiren korkunç klikler, ev ödevleri ve ugh var. On üç yaşında olmak berbat bir şey."

"Hâlâ Charlie hakkında mı konuşuyoruz?" Sebastian alay ediyor.

"Kapa çeneni. On üç yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun?" İçini çekti. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

"Söylemeye çalıştığım şey, büyüdüğü için çok üzülme. Mutlu olduğu için mutlu olun. Arkadaşları olduğu, deneyimler yaşadığı ve okulda zorbalığa uğradığı için odasında arkadaşsız ve yalnız oturmadığı için."

Sebastian bunun üzerine yumuşar. "Haklı olabilirsin. Ama bu çok zor. Sanki daha dün beş yaşındaymış gibi hissediyorum."

Çocuğum yok, bu yüzden bir ilişki kuramıyorum ama birini özleme hissini, hayatın göz açıp kapayıncaya kadar hızla geçip gitmesi hissini anlayabiliyorum.

"Gel hadi." Kolunu çekiştiriyorum. "Bir tur daha ve sonra şurada sattıkları sıcak çikolatadan istiyorum. Baileys ile de yaptıklarını gördüm."

"Anlaştık."

Pistin yarısında, bir şey-birisi- bana çarptı. Dünya devrildi. Çılgılık atıyorum, kollarım içgüdüsel olarak yanlara doğru uçuyor. Uzaktan biri gülüyor. Nabzım hızla atıyor ve midem bulanıyor ama Sebastian bana doğru hamle yapıyor, dengemi düzeltiyor, böylece yuvarlanmıyorum.

"Aman Tanrım, teşekkürler..." Yüzündeki panik ifadesini ve bir bacağının üzerinde garip bir şekilde dengede durup diğer bacağının buza değmesine izin vermediğini fark ettiğimde kelimeler kayboluyor. " var? İyi misin?"

"Evet, ben..." Sebastian yüzünü buruşturur. "Dizim.

Kahretsin." Olamaz. Bu çok kötü.

"ağırlığını koyabilir misin?"

Zekice, ayağını tekrar buzun üzerine koyar. Ağırlığı kaldırıyor ama yüzünü buruşturuyor ve nefesinin altında küfrediyor. Cildi de kül rengine dönmüş, soğuk terler döküyor gibi.

"Evet, ama acıyor."

Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilemeden etrafıma bakındım. Kriz anlarında berbat oluyorum.

"Önce seni buzdan çıkaralım ve şu patenleri çıkaralım. İşte, bana yaslan."

"Evet, öyle bir şey olmayacak."

"Sebastian. Hadi ama. Kırılmayacağım. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Israrım üzerine başını sallıyor, sonra kocaman bir kolunu omzuma atıyor. Belini kavıyorum, kendimi sabitlemek için ceketini yumrukluyorum, ama bana zar zor dayandığını söyleyebilirim.

"Ciddiyim Sebastian. Eğer bana doğru düzgün yaslanmazsan diğer dizine de tekme atarım."

"Senden harika bir hemşire olurdu, biliyorsun."

Ona ciddi olduğumu gösteren bir bakış attım ve o da iç çekerek kabul etti.

"Peki. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

Sebastian söyleneni yapıp bana daha fazla yaslandığında bir ciyaklamayı tutmak zorunda kalıyorum. Burada *sana söylemiştim diye bir* şey olmayacak. Hayır efendim.

Etrafta çok sayıda basamak olduğu için Sebastian'ı içeri sokmak biraz zor oldu ama sonunda onu kanepeye oturttuk, bacağını sehpa uzattı ve bir mindere yasladı.

"Buz paketleri alttaki dondurucuda," dedi bana.

Mutfaktan döndüğümde Sebastian dizinin üzerindeki ve etrafındaki noktalara hafifçe bastırarak neresinin acıdığını test ediyor. Şişmiş gibi görünmüyor ama sanırım yarına kadar durumun ne olduğunu bilemeyeceğiz.

"Endişeli görünüyorsun," diyorum. "Kötü bir şey mi?"

"Ağırlığımı koyamasaydım endişelenirdim. Sanırım daha da kötüleştirdim. Spor masajı yaptırmayalı ya da PT yapmayalı uzun zaman oldu. Her şey gerilmiş durumda, bu da kinetik zinciri bozuyor."

"Kinetik zincirin ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa kötü geliyor."

Sebastian bir kahkaha atıyor ve omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Koltuk minderlerine yaslanır ve gözlerini kapatır.

Muhtemelen onu dinlenmesi için bırakmalıyım ama bunun yerine yanındaki koltuğa kıvrılıyorum. İlk panik atlatıldığında beri biraz daha renklendi ama bir yanım onu bir şekilde rahatlatmak istiyor. Gerçekten de orada eski bir travmayı tekrar yaşıyormuş gibi görünüyordu, anlaşılır bir şekilde.

Cesaretimi toplamam birkaç saniye sürüyor ve sonra o kabarık bukleyi alnından uzaklaştırıp okşamamın yüzünün yanından aşağıya ve sağlam çenesi boyunca kaymasına izin veriyorum.

Acaba gözlerinin açılmasına ve bakışlarının benimkilerle çarpışmasına neden olan kıvılcımlar mı?

Orada oturup birbirimize bakarken tek kelime etmiyoruz ve göz kapakları titreyene kadar yatıştırıcı okşamayı birkaç kez daha tekrarlıyorum.

Sanırım onu tekrar öpmek istiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sonunda söyledim. "Tabii ki."

"İlk sakatlığında dizine ne oldu?" Hafifçe geriliyor ve hemen ekliyorum: "Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil."

"Hayır, sorun yok. Ne yazık ki yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Biri beni yakaladığı anda garip bir şekilde döndüm ve dizim bir tarafa, ayağım diğer tarafa gitti ve bir şey kırıldı. En azından öyle hissettim. Üç çapraz bağımı ve diz arkası kirişimi yırttığım ortaya çıktı. Berbat bir durumdu."

"Aman Tanrım." Hayal bile edemiyorum. "Kulağa dayanılmaz geliyor."

"Öyleydi. İnternette o güne ait fotoğraflarım var ve ağlıyorum, acı çektiğim için değil, kariyerimin bittiğini bildiğim için. Sadece biliyordum."

Sebastian'ın eline uzanıyorum. Şaşkınlıkla biraz sarsılıyor ama kısa süre sonra parmaklarımızın doğal bir şekilde birbirine geçmesine teslim oluyor.

"Özür dilerim. Bu çok yıkıcı olmalı."

Başını sallıyor ve aramızdaki minderin üzerinde duran birleşik ellerimize bakıyor. "Sonrasında çok kötü bir durumdaydım. Kendime sürekli daha kötü olabileceğini söylemek zorunda kaldım. Feci bir kafa travması ya da kalıcı sinir hasarı geçirebilirdim. Ama o ilk günler çok zordu. Şimdiye kadarki en zinde ve güçlü halinizden basit işleri yapmak için başkalarına muhtaç hale geliyorsunuz. Fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da mücadele ettim. Belki de şimdi her şeyden uzakta ve zamanım olduğu için daha da fazla."

"Çok özür dilerim. Hepsi benim hatammış gibi hissediyorum. O değil," diyorum, şaşkınlığı karşısında başımı sallayarak. "Bu geceyi kastetmiştim. Ben olmasaydım buz pateni yapamayacaktın. Noel ruhumu bulma görevinde artık kayıplar var."

"Bu doğru değil. Sen olmasaydın Charlie'yle birlikte orada olurum. Hayatımı eski bir sakatlığı ağırlaştırma korkusu ve ihtimaliyle yaşayamam. Öyle olmak istemiyorum. Sadece gecenin böyle bitmesine üzüldüm."

"Ben de."

"Ayrıca, o kadar da kötü değildi. Çok eğlendim." "Aslında ben de."

"Bu kadar şaşırmış görünme. Eğlenceli olabilirim." "Genelde huysuz bir herifsin."

"Buna çok yönlü olmak deniyor, Sasha."

Gülüyoruz ve ancak ses kaybolduğunda hâlâ el ele tutuştığımızı fark ediyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

DIZIM MUHTEMELEN MAHVOLDU, AMA DÜŞÜNMEDEN EDEMIYORUM.

Öpücük.

Öpücüklerin Groundhog Günü'nde yaşıyorum. Sasha'nın dudaklarının tadı. Benimkine yaslanmış dolgun, gür vücudunun verdiği his. Ağzını yaladığımda çıkardığı keskin küçük nefes. Parmaklarımı kıcının kabarıklığına batırdığımda çıkardığı seksi inilti. O kadar doğru hissettiriyordu ki.

Ben takıntılıyım.

Tek düşündüğüm o. Bunca yıllık flörtlerimde, Charlie'nin annesiyle bile, hiç böyle hissetmemiştim. Her şeyi tüketiyor. Sarhoş edici.

Tekrar yapmak
istiyorum. Yapmam
gerek.

Ama o da aynı şeyi hissediyor mu?

Ben de bunu düşünmeden edemiyorum.

SASHA

Dizin nasıl bugün?

SEBASTIAN

Ağrılı ve biraz şiş ama beklediğim kadar kötü değil.

SASHA

Çok rahatladım ve hala çok
üzgünüm.

SEBASTIAN

Senin hatan değildi.

SASHA

Mantıken bunu biliyorum ama yine de kötü hissediyorum.
Seni acı çekerken görmek hoşuma gitmiyor.

Ya da herhangi biri.

SEBASTIAN

Teşekkürler ama değil. yürüyebiliyorum bile.

SASHA

Doğruyu söyle.

SEBASTIAN

Tamam, daha çok topallama ama güven bana. Bu iyi bir
haber.

SASHA

Söz mü?

SEBASTIAN

Yemin ederim.

SEBASTIAN

Dün yemekte söylediğin bir şey beni düşündürdü. Bu yıl Noel
için ne yapıyorsun?

SASHA

Hiçbir şey.
Neden?

SEBASTIAN

Ailenle geçirmiyor musun?

SASHA

Hayır. Noel'de İskandinavya gezisine çıkacaklar

SEBASTIAN

Bunu da yapmak istemiyor musun?

SASHA

Asla olmaz. Deniz bisikletinde midem bulanıyor.

SEBASTIAN

Lol

Noel'i bizimle geçirmek ister misin?

SASHA

Oh. Bunu sorman çok hoş ama beni davet etmek zorunda değilsin. Tek başıma olmaktan memnunum. Bazen insanların bunu söylediğini biliyorum ama ciddiylim.

SEBASTIAN

Biliyorum. Ama hepimiz seni burada görmek isteriz. Charlotte günlerdir bana bunu sorup duruyor.

Yine de baskı yok. Kendi başınıza olmayı tercih ederseniz, bu da sorun değil.

Ama davet orada.

SASHA

O zaman seve seve gelirim.

Noel yemeğine yani.

Edepsizlik yapmıyordum,
yemin ederim.

SEBASTIAN

Ne kadar yazık.

SASHA

En sevdiğin Noel şarkısı hangisi?

SEBASTIAN

Söylemesi imkansız. Bana başka bir şey sor.

SASHA

Hayır! Bilmem gerek. Dükkandaki Noel müziğini değiştirmeye karar verdim. Nan'ın bir sürü cazı vardı ama artık güncelleme zamanı geldi.

SEBASTIAN

Mantıklı.

Sanırım David Bowie & Bing Crosby'nin 'Peace on Earth/Little Drummer Boy' şarkısını seviyorum.

SASHA

Tamam dede.

SEBASTIAN

Bu bir klasiktir. Şu anda sorulara cevap vermeyeceğim.

Aileme sordum. Büyükanneimin favorisi Let It Snow! Let It Snow! Dean Martin'den Let It Snow! Charlotte'un ki Leona Lewis'ten One More Sleep. Kim olduğunu bilmiyorum.

SASHA

Büyükbaba.

SEBASTIAN

Burada işimiz bitti.

SASHA

LOL 🤔

"*The Tea Rooms*'dan tarçınlı çörek de aldım," diyor Sasha, kahve tepsisini bacağını mindere dayadığım masanın üzerine koyarken. "Violet onların senin favorin olduğunu söylüyor."

Buz pisti olayından bu yana bir hafta geçti ve günlük ve gecelik mesajların yanı sıra, Sasha her gün ziyaret etti. Bazen kahve, tatlı ya da kek bırakmak için hızlıca uğruyor, bazen de akşam yemeğine kalıyor, bütün akşamı büyükanne ve Charlotte'u etkileyerek geçiriyor, beni daha da derinden etkilemeye ve kalplerine girmeye çalışıyor.

Belki kalbim de.

Yaptıklarının çoğunun suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyorum, ancak itiraf etmeliyim ki gerçekten umursayan birine sahip olmak güzel.

Ne kadar yalnızlaştığımı ilk kez fark ediyorum. Gerçekte, hayatımda ihtiyaç duyduğumda yanımda olacak çok fazla insan yok ve bunun kendi yarattığım bir yalnızlık olduğunu kabul etmek alçakgönüllülük.

Mesele şu ki, bunu gerçekten değiştirmek istemiyorum. Şu anki halimle mutluyum, bu hayatı sadece üçümüz yaşıyoruz. Ama bir kişi için daha yer olduğuna inanmaya başlıyorum.

Sasha saçmalamayı bırakıp bana bakıyor. Alnı kırışıyor ve oturduğu yerde kayıyor, sessizliğin ve bakışlarımın ağırlığından tedirgin olmuş gibi görünüyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Gülümseyip gülümsemediğinden emin değilim."

"Sadece o öpücük hakkında konuşup konuşmayacağımızı merak ediyorum."

Sasha'nın nefesi kesilir. Yanakları solgun tenine karşı pembeleşir ve keskinleşir ve parmak uçları sanki hatırlıyormuş gibi ağzına doğru gider. Anımsıyor. Bunu bilinçsizce yapıyor, parmak uçları dudaklarına hafifçe değiyor ve gözleri parlıyor ve beni izlediğimi fark eder etmez elini bırakıyor.

Oh, evet.

Çok etkilenmiş.

"Konuşacak bir şey yok, mi?" diyor ama sesi en az benim kadar meraklı çıkıyor.

"Hayır mı?"

"Hayır. Herkes ökseotunun altında öpüşür. Bu bir gelenek, değil mi? Büyütülecek bir şey değil."

"Bu çok garip. Otuz dokuz yaşındayım ve hayatım boyunca ökseotunun altında öpüşmedim. Ta ki geçen haftaya kadar. Düşünebiliyor musunuz?"

"Hmm. Hayal et."

"Sasha."

"Evet?"

O zaman ona uzanmak, onu kucağıma çekmek ve ağzının tadını çıkarmak, onu ya da bana hissettirdiklerini düşünmeden edemediğimi söylemek istiyorum. Bir parçamın uzun zaman önce farkına bile varmadan donduğunu ve onun gülümsemesinin sıcaklığının beni derin, yavaş bir çözülmeye soktuğunu.

Ama gözlerindeki tereddüt beni kısa kesiyor ve onun yerine tek söyleyebildiğim "Burada olduğun için minnettarım" oluyor.

Yalan değil zaten.

"Oh." Bunun üzerine telaşlanıyor ve kese kağıdını karıştırmaya başlıyor, peçeteler, çok fazla tahta karıştırıcı ve küçük şeker paketleri çıkarıyor. "Gelmezsem en kötü sahte kız arkadaş ben olurum, değil mi?"

Midem bulanıyor, içimde hayal kırıklığı kabarıyor. "Doğru. Evet."

"Bekle." Sonunda ona tekrar bakmayı başardığımda Sasha gözlerini sıkıca yumuyor, pişmanlığı belli oluyor.

"Bunu söylemem yanlıştı," diye ekliyor. "Sorun değil."

"Hayır, öyle değil. Sanırım... Hiç artık arkadaş olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Ve arkadaşın olarak her zaman olacağım, özellikle de yaralandığında ve acı çektiğinde. Sahte bir ilişki bunu değiştirmez."

"Teşekkürler. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Çenemi eğdim, duygudan etkilendim ve yalanımdan rahatsız oldum ama en çok da içimdeki duygu karmaşasından dolayı kafam karıştı.

Yol boyunca bir yerlerde, bir zamanlar sahte ve taklit olan her şey beynimde birbirine karıştı, kabloları kesiştirdi ve hatları bulanıklaştırdı, ta ki artık neyin nereye gittiğinden emin olmayana kadar. Neye inanacağımdan emin değilim.

Asla öpüşmemeliydik. Bunu yapan öpücüktü.

Bir insanı öpmek ve ona dokunmak, dudaklarının tadını ve teninin yumuşaklığını öğrenmek, inlemelerinin sesini duymak... Bundan geri dönüş yok.

"Yarın öğle yemeği için planın var mı?" Sasha o zaman sorar.

"Fizyoterapistimi görmek için Cheltenham'a gitmem gerekiyor. Noel'den önce alabileceğim son randevu bu."

"Seni ben götüreceğim. Dizini tekrar kötüleştirmeni istemeyiz."

İşte yine o kesişen kablolar, o bulanık çizgiler. Böyle zoraki bir yakınlık karşısında paniğe kapılıyorum ama aynı zamanda çaresizce onun yanında olmak istiyorum. Elime ne geçerse almak istiyorum ama almak bile mı?

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "değil."

"İstiyorum ve yolda Charlotte'a Noel için ne alacağıma karar vermeme yardım edebilirsin. Ve bana bunu yapmak zorunda olmadığımı söylemeden önce, sessiz ol. İstiyorum."

Gülümsememin yumuşaklığını saklayamıyorum ve artık saklamak da istemiyorum. "Anlaştık."

"Bu nasıl bir his?"

Eric paslanmaz çelik Gua Sha aletiyle uyluğumun dışını kazırken yumruklarımı gözlerime sımsıkı bastırıyor, yüzümü buruşturuyor ve bir kükremeyi bastırıyorum. Beş dakikadır IT bandım üzerinde çalışıyor, dizimde gerginliğe neden olan yapışıklıkları ve yara dokusunu kırmak için tekrar tekrar kazıyor.

"Sanki dört dakika önce seni öldürmek istemiş gibiyim."

Eric gülüyor. "Kulaklarıma müzik gibi geliyor."

"Sadist."

"Eğer öyle demek istiyorsan. Ama bundan bir saat, birkaç gün ağrı ve sonra yağmur gibi sağ olacaksın. Skoru biliyorsun."

Özellikle acı veren bir noktaya vurduğunda sarsılıyorum ve inliyorum. "Biliyorum.

Bu yüzden buradayım. Artık normale dönmem gerekiyor."

Eric dudak büker ve iç çeker. "Aylar önce burada olmalıydın, Seb. Sürekli sonuç almak için fizyoterapi ve güçlendirme egzersizlerine devam etmen gerektiğini biliyorsun. Muhtemelen bu yüzden şu anda bu durumdasın."

"Biliyorum. Ama mülk beni meşgul ediyor. Sonra büyükannem ve kızım var, gerçi biri diğerinden daha çocuk ve düşündüğünüz gibi değil."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve diğer bacağı üzerinde çalışmak için masanın etrafında dönüyor. "Charlotte nasıl?"

"On üç yaşındayım, otuzuma giriyorum.

Hayatımın ışığı." "Tanrım. Doğduğu zamanı hatırlıyorum."

"Sakin söyleme. Bunu düşünmek istemiyorum. Zaman akıp gidiyor."

"Peki ya bekleme odasında senin için oturan ateşli kızıl saçlı? Seni meşgul ediyor mu?"

Eric'in Sasha'ya seksi demesi beni geriyor. *Çok saçma*. Adam yirmi beş yıldır evli ve uzaktan yakından bir tehdit bile değil. "Konuşacak bir şey yok. Beni buraya o getirdi, hepsi bu."

"Elbette. Bu yüzden tüm vücudun sebepsiz yere kasıldı."

Gua Sha'yı bir kenara bırakıyor ve vücut ağırlığı ve dirseğinin baskısı dışında hiçbir şey yapmadan uyluğunu iğnelemeye başlıyor.

"Ah, lanet olsun! Yani, bu sahte buluşma olayını büyükannemi mutlu etmek için yapıyoruz. Ama hepsi bu kadar."

"Sahte randevu mu? Yani insanlar gerçek hayatta böyle şeyler mi yapıyor?"

Dişlerimin arasından bir tıslama sesi çıkarmadan önce "Şaşırsın," diye mırıldandım. "Lanet olsun. Bu neden yaralı tarafımdan daha çok acıyor?"

"Çünkü dengesizsin. Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak. Neden biriyle çıkıyormuş gibi yapıyorsun?"

"Büyükannem. Ölmeden önce bir yuva kurmamı istiyor, her ne kadar ölmeyeceği belli olsa da. Sasha ile çıkmamın onu biraz olsun rahatlatacağını düşünmüştüm ama sanırım işleri daha da kötüleştirdi."

"Çünkü ateşli kızıyla yatmak istiyorsun."

Başım masadan kalkıyor, ona kızgınlıkla bakarken boynumu zorluyorum.

Sasha'yı gelecek haftaya kadar sikmeyi çok istiyorum. Onun seksi vücuduna yapmak istediğim müstehcen şeylerin zihinsel bir listesi var ve onu boşaltma ihtiyacı, etrafımda kasılmasını hissetmek, bu noktada bir özlem. Ama Eric'in bunu bilmesine gerek yok.

Ben de kadınlar hakkında böyle konuşmam.

"Daha çok Büyükanne ve Charlotte'un artık ona tamamen aşık olduklarını ve anlaşmamız sona erdiğinde muhtemelen kötü adamın ben olacağımı kastetmiştim. Bu sefer gerçekten de kendimi ."

"Hepsinin bu olduğuna emin misin, Sebastian?" Eric sorar.

Dünü ve Sasha'nın arkadaşlığımızı yeniden teyit edişini, beni arkadaş bölgesinde sağlamlaştırışını ve hâlâ içimde yaşayan hayal kırıklığını düşünüyorum. Ondan önce, kendime zarar vermeme gerçekten üzölmüş göröndüğönde, beni basit, sevgi dolu bir okşamayla yatıştırdığında, işlerin yeni bir yöne kaydığını düşünmüştüm. Sanırım bir yanlış anlaşılma.

"Hepsi bu kadar ."

ON İKİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

BEŞ GÜN SONRA, SASHA'NIN KÜÇÜK KULÜBESİNİN OTURMA ODASINDA BİR eriyen buz torbasını dizime bağladım. Artık buza ihtiyacım yok ama işi şansa bırakmayacağım.

Charlotte ve Sasha, kızımın Noel ağacını süslemeye yardım etme ısrarının ardından süs kutularını boşaltmak için birlikte çalışıyorlar.

Sasha düğümlenmiş kablo yığınının kucağıma bırakarak, "Bu ışıkları çözmek gibi can sıkıcı bir görevi üstlenebilirsin," diyor. "Bunu tekrar yapamam."

"Bunu yapabilirim. Ama onları bir önceki yıl indirirken gerçekten çözmelisin. İşleri kolaylaştırır."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Biraz daha anlat, ukala." "Bu senin adın, benim değil," diye takılıyorum.

"Bak, her yıl en iyi niyetlerle başlıyorum, ama ışıkları indirdiğimde artık rahatsız olamıyorum, bu yüzden her şeyi kutuya tıkıyorum ve gelecekte Sasha'nın sorunu haline getiriyorum, tamam mı? Bu yıl hariç, bu senin sorunun."

Onun sırtışıyla eşleştiğimde hava çatırdıyor. Muhtemelen kızımın burada bizimle olması iyi bir şey çünkü öpüşmemizin anısı hâlâ aklımdayken bu yakıcı çekime daha ne kadar direnebileceğimden emin değilim ve onu o kadar çok istiyorum ki.

Elimde olsaydı, gelir gelmez yere uzanır ve Sasha'dan yüzüme oturmasını isterdim, çünkü onun yatağına sığacağımdan emin değilim.

Beni istiyorum, Tanrı aşkına.

Bu şehvet şu noktada hayatımı tehlikeye atıyor.

Sasha aklımdan geçen kirli düşünceleri sezmiş olmalı ki bakışlarını kaçırıp keskin bir nefes alıyor. Kolunu Charlotte'un omuzlarına atıyor, ona bir kutu ve arkasındaki hikâyeyi anlatırken rehberlik ediyor, sanki bu bir şekilde dikkatini benim sikimi onun boğazına sokmak istediğim gerçeğinden uzaklaştıracakmış gibi, tabii eğer o da isterse.

"Gerçekten ne bilmek istiyorum biliyor musun?" Charlotte, ısıltılı altın bir biblonun ipini mıncıklıyor. "Dükkanınızın adı neden *Mistletoe & Mine*?"

"Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Ama hoş bir hikaye. Romantik de."

Charlotte bunun üzerine gülümsüyor.

"Romantizmi severim." "Ne zamandan beri?"

"Her zaman olduğu gibi, baba.

et." Sasha kıs kıs gülüyor.

"Peki o zaman. Düzeltiyorum."

"Devam et, Sasha."

Otoriter kızımın başının üstünden birbirimize gülümsüyoruz.

"Büyükbabam ve büyükbabam Noel'i hep sevmişlerdir, dükkânı açmadan önce bile." Sasha yapay bir çelengin bir ucunu Charlotte'a uzatıyor ve onu şöminenin üzerine örtüp dallarını kabartmaya başlıyorlar. "Kulübeleri her zaman en çok ışığa ve süslemeye sahipti, öyle ki köyün cazibe merkezi haline geldi ve tüm ziyaretçilerden hayır için para toplamaya başladılar."

"Bu harika."

"Değil mi? Büyükbabamın görevi çobanpüskülü ve ökseotu avına çıkmaktı, böylece büyükbabam kapı çelenkleri ve çelenkler yapabilecekti. Hepsi de gerçek yeşilliklerdi, bu sahte olanlar gibi değil. Çobanpüskülü bulmak kolaydı ama ökseotu tam bir kabustu."

". O ne yaptı?"

"Büyükbabam ona endişelenmemesini ve bunun önemli olmadığını söyledi ama o bunların hiçbirini kabul etmedi. Her zaman, ne olursa olsun istediği şeye sahip isterdi. Böylece Cotswolds'un dört bir yanındaki farklı doğa rezervlerini ziyaret etmeye başladı. Sonunda bir ökseotu çalısı buldu ve bu yıllarca onun gizli zulası oldu."

"O bir görevdeydi," diye ekliyor Charlotte, artık tamamen kendini adanmış bir halde.

"O görevden döndüğünde, ökseotunu havaya kaldırdı, tüm çabaları için bir öpücük istedi ve 'Ökseotu!' diye bağırarak büyük başarısını ilan etti. Nan, ona hak ettiği öpücüğü vermeden önce 'Ve benimki' dedi."

"Çok şirin!"

"Bazen mide bulandırıcı derecede sevimli oluyorlardı," diyor Sasha, sesi sevgiyle yumuşamış. "Her ökseotuyla geri döndüğünde yaptıkları bir şey haline geldi. Bence aptalca bir şey olarak başladı ama sonunda 'seni seviyorum' demenin başka bir yoluydu. Dükkana bu ismi vermekten bahsettiklerini bile sanmıyorum, her zaman bir şekilde öyleydi. Sihir gibi."

"Eski zamanlarla ilgili hikâyelere bayılırım," diyor Charlotte hülyalı bir şekilde. "Sence sizin de böyle bir hikâyeniz olacak mı?"

Sasha'nın gülümsemesi kayboluyor ve bana ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir bakış gönderiyor.

Ben de emin değilim.

"Bizimkisi ilk başta birbirimizden hoşlanmamamız olacak," diyorum sonunda.

"Bu... bu doğru."

Charlotte burnunu kırıstırır. "Bu berbat bir hikâye. Başka bir şey seç."

"Şekilde çalıştığını sanmıyorum."

"Öyle olmalı. Bu senin hikayen."

Birbirimizin bakışlarını tekrar yakalıyoruz ve yardım edemem ama *evet diye* düşünüyorum. Bu bizim hikâyemiz ve belki de onu yazma sırası bende.

Birkaç saat sonra Sasha'nın kulübesi Noel için süslenmişti. Çok renkli ışıklar her pencerenin çerçevesini süslüyor ve ağaç mor, pembe ve deniz mavisi yeşilinin renkli bir karışımıyla yanıp sönüyor.

Ön bahçede durup vedalaşırken Charlotte, "Ağacınızı süslemenize yardım etmeme izin verdiğiniz için teşekkürler," diyor. "Çok iyi vakit geçirdim."

"Ben de."

Sasha kızımın kucaklamasına coşkuyla karşılık veriyor ve o yana bir bu yana sallanıp gülüşüyorlar.

Daha fazla bekleyemem.

Onları böyle birlikte izlemek, Sasha'nın çocuğuma ne kadar derinden değer verdiğini, onu ne kadar kolay kucakladığını ve hayatımın temel bir parçası olarak kabul ettiğini görmek... Bu beni dikkatimi dağıtacak kadar bunaltıyor.

"Hey, Charlie." Saç örgüsünü bir okşayışla okşuyor ve şakacı bir şekilde çekiştiriyorum. "Ben Sasha'yla biraz konuşurken arabada bekleyebilir misin?"

"Tamam. Sonra görüşürüz!"

"Güle güle!" Charlotte'un yolun karşısına park etmiş Land Rover'a doğru yarışını izlerken Sasha sesleniyor.

Arkama baktığımda Sasha hâlâ gülümseyerek onu izliyor ve gözlerini aydınlatan sevgi neredeyse çok fazla.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum ona.

Bu durum onu eğlendirmişse benziyor. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Bana bakmak için boynunu eğmek zorunda kalacak kadar yaklaşıyorum.

"Senden müstehcen bir şekilde etkileniyorum, Sasha."

Gözleri büyüyor ve ağzı açık . "Ne?" diye fısıldıyor.

"Bunu bilmeni istedim çünkü eğer istersen bizim de kendimize ait bir hikâyemiz olabilirdi." Elini tutuyorum ve tamamen kavırıyorum. Aramızdaki boyut farkına rağmen parmak uçlarım, nabzının güçlü bir şekilde titrediği bileğinin iç kısmındaki yumuşak deriye yerleşiyor. "Gerçek bir şey."

"Bunun sahte olması gerekiyordu. Söylediğin buydu."

"Yıllar boyunca bir sürü aptalca şey söyledim."

Neşesi kısa bir ışık gibi, bir saniye sonra kayboluyor ve bir şey itiraf etmeye hazırlanıyor ama nasıl ve nereden başlayacağını bilemiyor gibi görünüyor. "Ben de senden etkileniyorum. Besbelli. Ama-"

"Hayır." Onun bu itirafı karşısında midem bulanıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir his. "Aması yok. Söylediklerinin ilk kısmını kabul ediyorum. Sonunu."

"Sebastian. Bu kadar kolay olamaz."

"Ya öyleyse? Her şeyin zor yoldan kazanılması gerektiğini kim söylemiş?"

"Bunu düşünmeliyiz," diyor. "Haftalardır başka bir şey düşünmüyorum." "Ben... Ben bir . Hayatım... Dükkan..."

Şimdi bocalıyor ve ben onun üzerine eğilip burnumu saçlarına gömüyorum ve hafifçe içime çekiyorum. Narenciye ve Noel gibi kokuyor.

Çam.

"Bunu yarın benimle yemek yerken düşün, sadece ikimiz."

Öfkelendi. "Ne dediğimi duymadın mı?"

"Duydum. Sadece bunun beni uzak tutacağını nasıl düşündüğünüzden emin değilim."

"Şu anda çok sinir bozucu davranıyorsun, değil mi?" "Sen de öylesin, bu da bizi eşit yapıyor."

"Aman Tanrım."

"Yarın gece, Sasha. Lütfen."

Sasha'nın boğazı bir yutkunmanın etrafında dönüyor. Uzun bir süre beni inceliyor ve her ne öğrendiyse yavaşça başını sallıyor.

"Yarın gece."

Elinin arkasına kalıcı bir öpücük kondurarak ve karnımda yanan beklenti ateşiyle yanından ayrılıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

SEBASTIAN'A GÖRE AKŞAM YEMEĞİ RAHAT VE GÜNDELİK.

kot pantolon ve hava soğuk olsa da tek omuzdan kayan büyük boy kalın örgü kazak.

Birinin evine eli boş gitmek kabalıktır, ya da bana öyle söylendi, bu yüzden *Paul's Wine Cellar*'da durdum ve paramın yetmeyeceği bir şişe kırmızı şarap aldım.

Malikâneye vardığımda kar yağıyordu. Sebastian kapıyı açıyor, üzerinde siyah bir gömlek var, bu da cazibesini bir şekilde tehlikeli, baştan çıkarıcı gösteriyor ve beni aşağı yukarı süzerken gözlerinin kararmasına katkıda bulunuyor, bu konuda da hiç utangaç değil.

Senden müstehcen bir şekilde etkileniyorum, Sasha.

Bu sözleri hafızama kaydettim, şimdi bile tekrar tekrar dinliyorum.

Sebastian beni iki yemek takımının arasında tek bir mumun titrettiği resmi bir yemek odasına götürürken Edith ya da Charlotte'tan iz yok. Gümüş kubbeli bir cloche bana Michelin yıldızlı restoranları ve süslü yemekleri düşündürüyor ve Sebastian hamburger ve patates kızartması tabaklarını ortaya çıkarmak için onu kaldırdığında rahatlayarak gülüyorum.

"Le dîner est servi," diyor ve ben gözlerimdeki gülümsemenin parlamasına engel olamıyorum.

O zaman biraz rahatlıyorum ve oturup yemek yiyoruz ve dudaklarımızı kırmızıya boyayan şarabı içerken rastgele şeyler hakkında konuşuyoruz. Kahkahalar da var ve artık hiçbir şey sahte değil.

Hiçbir şey.

Yemekten sonra ikinci bir oturma odasına geçiyoruz. Burası daha küçük ve ana salonun resmiyetinden yoksun, mobilyalar rahat ve iyi kullanılmış. Çok sevilmiş. Ateş tütüyor, çıtırdıyor ve her şeyi sıcacık, kehribar rengi bir ışıltıyla yıkıyor.

Bir duvarı boydan boya kaplayan raflarda kitaplar, plaklar, spor kupaları ve aile fotoğrafları yer alıyor. Köşede parıldayan gerçek bir Noel ağacının önünde ağaç şeklinde altın rengi kâğıttan bir çelenk - eminim Charlotte'un el emeğidir - yılan gibi kıvrılıyor, süsler renklerin bir karışımı.

"O ağacı süslediğimi hatırlamıyorum."

"Bu Charlie'nin ağacı, nasıl isterse öyle süsler. Burada çok zaman geçiriyoruz."

"Seni suçlamıyorum. Burayı seviyorum." "Ben de."

Sessiz bir gözlemci olarak etrafta dolanıyorum, her hareketimi takip eden Sebastian'ın sıcaklığının ve ağırlığının canlı bir şekilde farkındayım.

Sebastian'ın ragbi tişörtü şöminenin üzerindeki cam çerçevenin içine iğnelenmiş, arkasında KING 12 yazıyor ve bir sakatlık her şeyi değiştirmeden önceki hayatına dair ilk gerçek işaret.

"On iki sayısı ne anlama geliyor?" diye sordum. "Ben takımımın iç orta sahasıydım."

"Bundan biraz daha fazlasını açıklamam gerekecek. Benimle beş yaşındaymışım gibi konuş."

Kıkırdıyor ve ateşin yanında bana katılıyor. Zaten sığağım ama onun yakınlığı ateşimi birkaç derece daha yükseltiyor. Onunla ilgili farkındalığım yeni bir şey değil, ama bu gece farklı hissediyorum, sanki bir şekilde yeni bir şekil almış gibi.

Senden müstehcen bir şekilde etkileniyorum, Sasha.

Arzulanır olarak görülmek baş döndürücü, güçlü bir şey ve bu yeni bulduğum bilgi sadece kendi çekiciliğimi yoğunlaştırmaya hizmet ediyor. Aramızda, ocakta çırpınan alevler kadar gürültülü ve mevcut bir şekilde fokurduyor.

"Ragbide iki orta saha pozisyonu vardır, iç ve dış," diyor Sebastian, sesi artık hırçınlaşmıştı. "Temel olarak pas atar, çalım atar ve koşarsınız ve bu konuda da agresifizdir."

"Hmm." Bakışlarımın onu boydan boya süzmesine izin veriyorum. Onu rugby sahasında yırtınırken hayal etmek o kadar kolay ki, karşı tarafı bowling salonundaki misketler gibi yolundan savuruyor, gücünü

Büyük kollar ve kalın, güçlü kalçalar. Yüzüm ısınıyor. "Bunu hayal edebiliyorum. Sen de bu işte iyi olacaktıydın gibi görünüyorsun."

Sebastian sırtıyor, gözleri şimdi bir ton daha koyu. " işte harikaydım.

En iyisi. 'Duvar', hatırladın mı?" "Ah, evet. 'Duvar'."

Akılsızca başımı sallıyorum.

Bu beni neden ediyor?

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

Başını yavaşça sallıyor ve başka tarafa bakmıyor. "Noel ruhunuzu yükseltmek için henüz denemediğimiz bir şey var."

Bunu hala yapıyor muyuz?

Tamamen aklımdan çıkmış.

"Oh?"

Sebastian plakların olduğu duvara doğru ilerliyor, başını belli bir açıyla eğiyor ve gözlerini kısarak plakların sırtlarındaki küçük albüm isimlerini okuyor. Arada sırada kapağını kontrol etmek için bir tanesini çekip çıkarıyor, başını sallıyor ve yerine geri koyuyor. Birkaç dakika sonra aradığı şeyi buluyor ve başarılı bir "Aha!" ile havada sallıyor.

Ona sırtımdan kendimi alamıyorum, heyecanlı bir havası var, geniş omuzlarının rahatlığı genellikle çok gergin. Sebastian iyi günlerinde bile sadece boyu ve cüssesiyle bile çekicidir. İnsanların dikkatini çekiyor ve onu elinde tutuyor, ama onun bu tarafında da aynı derecede çekici olan bir şey var.

Başka tarafa bakamıyorum.

Odanın sıcaklığının dışarıdaki soğuk havayla buluştuğu her bir camı buğulanmayla lekelenmiş pencerenin yanındaki plak çalara yöneliyor.

İğnenin plağa vuruşunda bir aksama ve vızıltı duyulur ve Nat King Cole'un "The Christmas Song" şarkısının ilk tiz telleri çalmaya başlar.

"Benimle dans et," diyor Sebastian.

Havada bekleyen devasa elinin teklifine bakıyorum, sonra yavaşça gözleriyle buluşuyorum, yoğunluk neredeyse dayanılamayacak kadar fazla, bağlantı manyetik.

"O dizin üzerinde dans edebilecek misin?" "Sanki bunun beni durdurmasına izin verecekmişim gibi."

Sebastian'ın reddimi kabul edeceğini biliyorum ve elimi onun elinin içine kaydırmamı sağlayan şey de onun beklentisizliği. Işıldıyor ve beni kollarının arasına alıncaya kadar kendine çekiyor.

Omurgama bir heyecan yayılıyor.

Vücutlarımız birbirine yaklaşıyor ve avuç içi sırtımın alt kısmına yerleşiyor, parmak uçları kığımın kabarıklığını okşuyor.

Bakışlarımız kilitlendi.

İlk başta neredeyse hiç hareket etmiyoruz, küçük adımlar atıyoruz ve müziğin içine dalıp birbirimizin yakınlığına alıştıkça bir o yana bir bu yana sallanıyoruz. Ökseotunun altındaki öpüşmemizi saymazsak, bu şimdiye kadar en yakın olduğumuz an, uzun zamandır başka birine en yakın olduğum an ve bu gerçeklikten dolayı kendimi baş döndürücü ve sıcak hissediyorum. Bir erkeğin ellerinin üzerimdeki niyetini ve benimkiyle örülmüş bir bedenin ağırlığını özlemişim.

Sebastian'ın bakışlarının ağzıma düşme şeklini yansıtıyorum. Bu kadar yakın olup da dudaklarımızın birbirine kayışını, kirli sakalının fırçasını ve her şeyin ne kadar doğru görüldüğünün inanılmaz farkındalığını hatırlamamak imkânsız.

Nefesim hızlanıyor.

"Haklıymışsın." Boğazımdaki gıcırtıyı temizlemek için duraklıyorum. "Bu mükemmel bir şarkı. Noel şarkısı yani. Albümünü almalıyım. Nat King Cole'un Noel albümü var mı? Yapmalı. Onun-"

"Sasha." Sesi şimdi daha derin, tenimde sert bir sıyrık gibi. "Konuşmayı kes."

"Neden?"

"Çünkü beni tekrar öpmeyi düşünerek dikkatini dağıtmaya çalışıyorsun."

O kadar belli oluyor muyum?

"Şimdi de zihin okuyucu mu oldun?"

"Sadece ben de aynı şeyi düşündüğümde," diyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Tüm bedenim ona karşı eriyerek boyun eğmeden önce birkaç saniye donup kalıyorum. Sebastian'ın iniltisi havada titreşiyor, dillerimiz birbirine değdiği anda derinleşiyor ve ben her şeyin izini kaybederek ağzının benimkinin üzerindeki hissine derinlemesine dalıyorum.

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve biraz daha öpüşüyoruz, başlarımız bir o yana bir bu yana dönüyor, birbirimizin kıyafetlerini yumrukluyoruz, aramızda oluşan tutkuya kendimizi kaptırıyoruz. Ereksiyonu alt karnımın dolgunluğuna sertçe bastırıyor, arzusu uyluklarımın arasında artan kayganlığa yardımcı oluyor.

Islak ve vahşiyim, ve o daha bana dokunmadı bile.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Sebastian beni kanepenin arkasına doğru itti ve bir elini kazağımın altından geçirerek

belini bana doğru sallıyordu.

Yıllardır vücudumun o kısmına duyduğum nefret beni aşırı hassaslaştırdı, dokunulduğunda gıdıklanıyorum ve teni tenime değdiği anda sarsılıyorum. Başta çekingen davranıyor, sanki beni korkutup kaçırmamak için suları test ediyormuş gibi, ama inlemem o yumuşak darbeleri içten kavrayışlara ve çukurlaşan parmak uçlarına dönüştürüyor.

Dokun bana.

Dokun bana ve asla durma.

Saf bir ihtiyaç patlamasıyla ona uzanıyorum, gömleğinin düğmeleri ya da kemer tokası arasında dans ediyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Önce düğmelerde karar kıldım, boğazından ilk beş düğmeyi açtım, göğsünde noktalı koyu saçları pençelemek için gömleğin yakasını kenara ittim.

Göğüs kılları olan bir erkekte beni ateşleyen bir şey var ve doymak için ağzımı ayırmak biraz çaba gerektiriyor.

Sebastian, şehvet sarhoşu, ağzı kıpkırmızı, uyumsuz boylarımızla elimden geldiğince açıkta kalan teni ısırp öpmemi izliyor.

Kemerine uzandım.

"Hayır," diyor, nefesi kesilerek. "Burada olmaz."

Elimi ve bileğimin iç kısmını öpüyor ve tabii ki beni odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı çekerken onu takip ediyorum. Tabii ki takip ediyorum. Hâlâ burada onunla olup olmadığımı kontrol etmek için arada bir arkasına bakıyor ama şu anda başka bir yerde olmayı düşünemiyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

ÜST KATA ÇIKTIĞIMIZDA SEBASTIAN SAÇIMI DÜZELTTİ.
yanaklarımı okşuyor ve bana değerli bir şeymişim gibi bakıyor.

Değerli biri.

Burnumu kendi burnuyla ovuyor ve ağzımın köşesini öpüyor, derimin altında kabaran ateşli ihtiyaçla çok çelişen hassas bir jest. Bu aramızdaki ateşin söndüğü bir an, gitmek için bahane olarak kullanabileceğim sessiz bir an, ama bu sadece onu daha çok istememe yarıyor.

Gömleğini tutup ağzını kendime doğru çektim.

Sebastian'ın yatak odasına tökezleyerek giriyoruz, öpüşmeler ve el ele tutuşmalarla dolu bir karmaşa. Kazağımı yırtıp aç bakışları göğsüme kilitlenmeden önce gözümü kırpacak vaktim bile olmuyor, meme uçlarım pembe ve nane dantelli sütyenimden görünüyor.

"Siktir." Göğsümün ağırlığını kavrayıp okşadığı anda ağzı bir karış açılıyor, her kaldırışında ve sıkışında büyülenmiş gibi görünüyor. "Göğüslerin olağanüstü."

"Biliyorum."

Başparmağıyla meme ucumu tekrar tekrar okşarken, nefes nefese kahkahası tenimde geziniyor. Onunla yüzüm arasında gidip geliyor, tepkimi kontrol ediyor, hevesle. Sanki beni en iyi nasıl çılgına çevirebileceğine dair bir hipotezi test ediyormuş gibi hareketinde metodik bir şey var, ama duyumla ya da dantelin sürtünmesinin karışımına eklediği yolla ilgili hiçbir yöntem yok.

Başımı arkaya atıp inliyorum. "Sebastian!"

"Adımı bir daha böyle söyle."

Böyle , bunu tekrar tekrar söyleyeceğim. "Bunu hak etmek için bir şeyler yapmalısın."

"Nasıl olduğunu anlıyorum. Bunun gibi mi?"

Sütyenimin kabını çekip indiriyor ve göğüs ucumu ürpertici bir nefes aldırarak kadar sert bir şekilde çimdikliyor.

Evet.

Aynen böyle.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyorum ona. "Oh, hiçbir fikrin yok."

Beni öpmek için eğiliyor, ama onun yerine hırlıyor, sesinde bir parça kızgınlık var. Ya ben çok kısayım ya da o çok uzun ve istediğini, ihtiyacı olanı yapacak kadar yakın değilim. İhtiyacım olan şeyi. Kıçımın altından tutup beni kaldırıyor, boylarımızı eşitliyor, böylece daha iyi emebiliyor ve alay edebiliyor.

"Çok iyi," diye fısıldıyorum, bacaklarımı beline dolayarak.

Ben iri bir kızım ve ilk kez böyle bir şey yaşıyorum, bu kadar güçlü ve kuvvetli bir adam ve onun beni bu kadar kolay kullanması beni daha da tahrik ediyor. Ritimsizce kıvranıyorum, sürtünme ya da rahatlama arıyorum, ama tek yaptığı daha sert emmek.

Sanki en sevdiği yemek benmişim gibi oburca konuşuyor.

Omuzlar. Sırt. Saçlar. Hepsini tutuyorum, kendimle ya da ellerimle ne yapacağımdan emin değilim ve damarlarımda dolaşan kırmızı-sıcak zevk. Elektriklendim ve canlandım, her şey tarafından çözüldüm.

Sebastian aceleciliğimi hissederek bir patlamayla geri çekiliyor, saçlarını yumrukluyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Seni tamamen mahvedeceğim."

Amım sıkıştı. "En kötüsünü yap."

"Hayır, burada elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sadece senin için en iyisini."

Uzun bir bakışla ağızlarımızı tekrar birbirine yapıştırıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, dişlerimiz birbirine çarpıyor, , saf bir tutkuyla öpüşüyoruz çünkü o da ben de doyamıyoruz.

Sonunda Sebastian beni yatağa taşıdı ve daha önce hiç tanık olmadığım bir kontrol ve atletizmle yatağa indirdi. Kıyafetlerini çıkarıyor ve tüm bu süre boyunca onu izlememi seyrediyor.

Heyecan yaşıyor ve beklenti artıyor ve kendime dokunma, kendimi görkemli gösteriye çıkarma ihtiyacıyla çarpılıyorum

Önümdeki adamın. Geniş göğsünde koyu renk saçlar ve bir zamanlar atletik açıdan en iyi döneminde olan bir adamın kalıcı kasları var. Karnı biraz dışarı doğru kıvrılıyor ve muhtemelen rugby günlerinde olduğu kadar belirgin değil, ama eğer baba vücudu ile kastettikleri buysa, o zaman lanet olsun, merhaba baba...

"Neden gülümsüyorsun?" Sebastian soruyor.

"Sadece sana hayranlık duyuyorum."

"Öyle mi?" Sesi derinleşiyor, her zamankinden daha hırçın çıkıyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Hem çok."

"Ben de öyle. O kadar güzelsin ki nefesimi ."

Kot pantolonumun bel bandının üstündeki tene bir öpücük kondurup düğmesini gevşetirken vücudumun uzunluğuna bakıyor.

Göbek deliğimi yaladığında kıkırdamam inlemeye dönüşüyor ve Sebastian beni gerçek bir niyetle avuçladığında, çatlaklarla dolu etimle dalga geçtiğinde, bana gördüğü en seksi şeymişim gibi baktığında o bölgeyle ilgili ara sıra hissettiğim öz bilinç kayboluyor.

"Sana doyamıyorum."

Hislerimiz karşılıklı.

Ama yukarıya doğru bir yol öptüğünde kelimelerim başka bir inilti arasında kayboluyor, sütyenimin diğer kapağını yırtmak için kısa bir sapma yapıyor, öfkeyle yoluna çıkıyor. Göğüslerimi bir sanat eseri gibi sergilemek için balenleri kullanıyor, sonra her meme ucunu ıslanıp büzüşene kadar diliyle ve sıyırın dişleriyle okşuyor ve-

"Sebastian, lütfen."

Bir hırıltıyla sözümü kesiyor, ağızlarımızı birleştiriyor, aramızdaki bağ çok kısa sürüyor, sonra çekiliyor, boxer'ını sıyrıyor ve yere düşmesine izin veriyor.

Gözlerim sikiinin kalınlığına, önümde tamamen ereksiyon halindeki takılıyor.

Söyledikleri doğrudur.

Büyük ayaklar, büyük eller...

Tüm bu kolan ve uzunluğun beni gererek açtığı, içimde çalıştığı düşüncesiyle amım kasılıyor ve Sebastian'ın kendini beğenmiş sırıtışı bana aklımdan geçenleri tam olarak bildiğini söylüyor. Sikini sıkıyor,

birkaç kez pompalıyor ve ucundaki koyu pembe ve şişmiş pre-cum boncuklarına bakıyor.

Ağzım sulandı.

Dudaklarımı

yalıyorum.

Sebastian kotumu ve iç çamaşırlarımı tek bir hamlede çıkarmadan önce boğazından vahşi, sert bir inilti yükseliyor.

"Şu haline bak," diye fısıldıyor.

Her kıvrımı, her kırışıklığı inceliyor, sonra bir dizinin üstüne çöküyor ve kığım yatağın kenarıyla buluşana kadar ayak bileklerimden çekiyor.

"Bekle, bekle, bekle." Dirseklerimin üzerinde duruyorum. "Bunu kötü dizinle mi yapmalısın?"

Sebastian duygulanmış gibi yumuşuyor ve ayak bileğimin iç kısmını öpüyor. "Bana bir yastık uzat o zaman."

Dizlerini uygun bir şekilde yastıkladığında, bacaklarımı açıp ayaklarımı sırtının geniş alanına dayadığında ve iç uyluğumun yumuşak etini ağzına aldığında nefesim kesiliyor ve arzuyla titriyorum. Diğer tarafımı da ısıyor ve derin derin içine çekiyor - bunda pis bir şey var, sanki kokum onu azdırıyor.

"Hiçbir şey beni bu güzel amcığı yemekten alıkoyamaz," diyor ve sonra ağzını oraya gömüyor.

Neredeyse yataktan havalanacaktım.

Kıkırdamasının uğultusu beni titretiyor ve mırıldanmaya ara veriyor, "Tadın inanılmaz."

"Sana durmanı söylemedim!"

Patronluk taslamamdan memnun olan Sebastian işe koyuluyor, dilini amımın içinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Kıvrıyorum ve çarşafı yumrukluyorum, o daireler çizip emerken, yalayıp yatıştırırken hareketlerim akılsızca. Beni yeme şeklinin bir düzeni yok. Tamamen içgüdüsel ve sezgisel. Bir an derinlemesine yalıyor, bir an sonra dudaklarımı ısıyor, sonra diliyle klitorisime vuruyor, beni seğirten bir güçle ağzına alıyor.

Sonra bir parmağını içeri kaydırıyor, başparmağını da içine sokuyor, tüm ıslaklığımı etrafa bulaştırıyor ve söz verdiği gibi beni tam bir karmaşa haline getiriyor. Arada sırada bir küfür savuruyor ve ben de iki parmağının derinliğini hissedince sarsılıyorum.

Hayır.

Onları dışarı kaydırıyor ve sonra tekrar içeri sokuyor. Üçte tamamen gerilmiştim.

"Siktir," diye homurdanıyor, sıcak ve ıslak sestten güç alarak. "Dört tane alabilir sence? Bence . Bahse girerim yumruğumu buraya ."

"Aman Tanrım," diye çığlık atıyorum, onun etrafında çırpınıyorum. "Sebastian!" Sırtım dikleşiyor ve durmuyor.

"Kendini meşgul et ve o mükemmel memelerle oyna."

Ben her iki meme ucunu da sıkarken ve Sebastian sertçe iterken aramızda senkronize bir inilti yankılanıyor, kasları bana gerçekten izin verirken esniyor. Yatak başlığı duvara çarpıyor ve ben ritmik sese ve orgazmımın yakıcı yapısına zaman kaybediyorum, ta ki onun her yerine boşalana ve bir ıslaklık patlaması elini kaplayana kadar.

"Tanrım. Sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek için sabırsızlanıyorum," diyor Sebastian tüm parmaklarını ağzına almadan önce.

"Çok pissin, değil mi?" "Bu bir sorun mu?"

kavriyorum ve ağzımı orta parmağının tüm uzunluğu boyunca gezdirip tatmin edici bir patlamayla yavaşça bırakıyorum. "Eğer öyleyse, sahip olmak istediğim bir şey."

Sebastian sevinçli bir şaşkınlıkla gülümsüyor, sonra yatağının başucundaki masadan bir prezervatif alıyor. Bakire değilim ama paketi dişleriyle yırtıp folyoyu tükürerek açtığında ve kalın, sert boyundan aşağı yuvarladığında sinirlerim geriliyor. Şimdiye kadar sahip olduğumdan daha kalın. Kalçalarımın tutarak üzerime eğiliyor ve sikinin başını ıslak etimde gezdirirken nefesimi tutmama fırsat vermiyor.

Gözleri titreyerek kapandı.

İleri geri, pantolonunu indiriyor, sonra kendini hizalıyor ve ben lezzetli esnemeye alışırken yavaş ve istikrarlı bir şekilde içeri itiyor.

Hiç bir şey hissetmemiştim.

Ağzına kadar dolmuş olmanın ezici doluluğu karşısında gözlerim kapanıyor ama Sebastian yüzümü tutuyor ve "İçindeyken bana bak" diyor.

Sanki başka bir yere bakacakmışım gibi.

Çaresizlik içinde adını fısıldıyorum ve sonra sonuna kadar çekip beni biraz kızdırdıktan sonra tekrar içeri giriyor. Göğsünü ve kollarını pençeliyorum, gözlerinde böyle bir huşu olmasaydı cezalandırıcı olacak bir hız ayarlarken cildine küçük hilal ayları kazıyorum.

"İşte , bu," diye mırıldanıyor ben bilerek onun sikinin etrafında kenetlenirken. "Bu çok iyi."

Göğüslerimin zıplamasına ve yatağın sallanmasına neden olacak kadar sert, derin itişlerle içime güç veriyor. Bakışları açgözlü, ağzının yapısında vahşi, hırıltılı bir şey var ve ben anlamsızca inleyip başımı iki yana sallayana kadar bana defalarca çarparken başka tarafa bakmıyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına ihtiyacım var, her şeye ihtiyacım var. "Becer beni," diyorum ona. "Daha sert sik beni."

Sebastian inliyor.

Kıcının yuvarlak yanaklarını sıkıyor, kaslarının kasılma hissini seviyorum. Tüm o ete bastırıyorum ve kalçalarımı onunla buluşmak için kaldırıyorum, her seferinde daha derine itiyorum.

Sebastian orgazmımın ilk çırpınışlarında çaresiz bir ses çıkarıyor ve "Benim için o sert küçük klitorise dokun" diye homurdanıyor.

Şu anda söylediği her şeyi yaparım, bu yüzden bir elimi aramıza sokuyorum, Sebastian içimdeki acımasız tempoyu bırakmazken ıslak ve şişmiş klitorisimi daire içine alıyorum. Dakikalar sonra tüm vücudum ele geçiriliyor, çığlık atıyorum, titriyorum ve o kasılana ve kendi titrek salınımıyla inleyene kadar üzerine fışkırıyorum.

Dünyaya geri döndüğümde üzerime yığılmış, nefesi sert pantolonlar içinde göğüslerimin uçlarında geziniyor. Hangi gün ya da saat olduğunu bilmiyorum ve kendi adımı unuttuğuma da eminim ama kendimi inanılmaz hissediyorum.

Yaşıyor.

"Şey," dedim, ağzım kurumuştı. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Sebastian başını kaldırıp bana bakıyor ve gülüyor.

Gülümsemesine eşlik ediyorum, bir şekilde gözlerinin etrafında derinleşen ince çizgileri izleyecek gücü buluyorum. "Tekrar gitmek ister misin?"

"Biraz iyileşme sürecine ihtiyacım olacak, tatlım." Kalçamın etine geçiriyor, tenimin ellerinde sıcaklığını hissetmeye doyamıyormuş gibi etimi sıkıyor. "Eskisi kadar genç değilim."

"Psssh. O kadar yaşlı davranmak için çok gençsin. Nerede senin pozitif düşüncen?"

Bir kıkırdama daha. "Şu anda pek bir şey düşünmüyorum, sen de düşünmemelisin."

"Hmm." Tırnaklarımı sırtında gezdiriyor, yanlarındaki ete batırıyorum. Çoğunlukla katı, ama biraz aşk sapı var

İçime girerken ona tutunuyorum ve bu beni tekrar tahrik ediyor.
"Sence beynin yirmi dakika içinde olması gereken yere mi?" diye sordum.

İçimde sallanıyor, bir vaat gibi hissettiren nazik, alaycı bir itiş ve beni nefessiz bırakıyor ve etrafında tekrar sıkıyor.

"Bana en fazla otuz dakika ver."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

TER İÇİNDE UYANDIM, VÜCUT SICAKLIĞIYLA KAYNIYORDUM.
bir adamın fırını omurgama yaslandı.

Sebastian göğsümü avuçlarken uyuyakalmış olmalı ama bu hareketin masum ya da uyuşuk bir yanı yok. Sahiplenici sahiplenici ve kalçalarımı sıkmana neden oluyor.

Sessiz bir kahkaha attım, inançsızlıkla nefes nefese kalmıştım.

Sebastian King ile seks yaptım!

Bir gece öncesinin anlık görüntüleri bir film rulosundaki enstantaneler gibi oynar. Öpücüğünün ardındaki tutku. Saçlarımı kökleri sıkışınca kadar kuvvetle okşaması, boynumdaki sıcak şeridi yalamak için başımı geriye atması. Arkamdan içime girerken neredeyse yıpratıcı olan şiddetli tutuşu. Klitorisimi yalarken bakışlarının yakıcı yoğunluğu, başka tarafa bakmaya cesaret edersem beni zevkten mahrum bırakması...

Bir iniltiyi bastırıyorum ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Dün gecenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ne kadar muhteşem olsa da ve Sebastian bana ne kadar inanılmaz hissettirse de... Yaşadığımızı unutacağımız tek seferlik bir şey mi? Gerçek bir şeyin başlangıcı mı?

Olmasını istiyor muyum ki?

Evet, küçük bir ses fısıldıyor. Evet, istiyorum. Hayır.

Onu zorla geri indiriyorum. Bunu düzgün bir şekilde düşünmek için alana ihtiyacım var ve bunu burada yapamam, Sebastian beni sıcaklığında ve odunsu kokusunda boğarken olmaz. O çok sarhoş edici, çok akıl-

susturma, her şeyden çok fazla. Ne kadar uzun kalırsam, ayrılmak kadar zor olacak.

Bileğini sıkarak onu göğsümden dikkatlice kaldırıyorum. Nefes nefese bir hoşnutsuzluk sesi çıkarıyor ama uyanmıyor, ben de şansımı deneyip yataktan kalkıyorum.

Oda bir giysi kaosu, Sebastian'ın üzerimdeki her şeyi yırtma telaşının bir haritası. Kazağım odanın bir tarafında buruşuk bir top, kot pantolonum diğer tarafında ters çevrilmiş. Botlarımdan biri pencere kenarına, diğeri de gardırobun yanına düşmüş ama çoraplarımdan ya da iç çamaşırlarımdan yok.

Parmak uçlarımla bir kahkaha yakalıyorum, Sebastian'ın uyandığında beni çırılçıplak, çılgınca külotumu ararken görmesi halinde ne göreceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Günün taze ışığında, gördükleri hala hoşuna gider miydi?

Bu aptalca düşünceyi görmezden gelerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve yatağın altına uzanıyorum, ışıpta etrafı yokluyorum ama bir şey bulamıyorum.

"Siktir," diyorum ve Sebastian sırt üstü yuvarlanırken tüm vücudum geriliyor.

Henüz hazır değilim.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir kolu yanındaki boşluğa uzanıyor. Tekrar yer değiştiriyor, çarşafın altında bacakları hışırdıyor ve ben kıpırdamadan duruyorum. Göğsü genişliyor, hareket kalın gövdesinin kalın kalçalarıyla buluştuğu kıvrımı ve göbek deliğinden sikine doğru inen kaba siyah kılları ortaya çıkarıyor.

Muhteşem bir manzara ama buna ayıracak vaktim yok.

Kot pantolonumu çekiştirmek için biraz çaba harcadıktan sonra hızlıca giyiniyorum ve bir saniyemi ayırıp kıvırcık, hafif keçeleşmiş buklelerimi düzeltiyorum - pürüzlü pamuklu yastık kılıfları ve Sebastian'ın beni üç tur sikmesi arasında bir yerde kaybolmuş bir dava.

Kaybetmeyi umursamadığım bir dava, adil olalım.

Kapıya doğru giderken köşedeki lambaderin arkasında asılı duran sütyenimi görüyorum. Sırıtarak askıdan indiriyorum ve çıkmadan önce Sebastian'a son bir kez bakıyorum.

Ona sonra mesaj atarım.

Ya da belki yarın.

Muhtemelen gelecek

hafta.

Hava kırılgan bir soğukluktadır ve eski bir sıkça rastlanan tek tük gıcırtilar dışında ürkütücü bir sabah sessizliğiyle yıkanmaktadır.

Bunu merdivenlerden inip kaçmak için bir fırsat olarak kabul ediyorum.

Ön kapıya doğru giderken Charlotte mutfaktan çıktı. Telefonundan başını kaldırıyor ve beni görünce gözleri açılıyor. İkimiz de ne söyleyeceğimizden ya da ilk kimin konuşacağından emin olamadığımız şaşkın bir bakışmanın içinde donup kaldık.

Ben olmalıydım. Burada yetişkin olan benim ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım ve giyinik olmama rağmen iç çamaşırı giymediğimin farkındayım. Bir şekilde yanlış, uygunsuz hissettiriyor.

Ayrıca, babasıyla seks yaptığının ertesi sabahı sizi gizlice dışarı çıkarken yakalayan on üç yaşındaki bir çocuğa ne söyleyebilirsiniz ki?

Benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?

Charlotte'un saygısını kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Um..." O gemi çoktan kalkmış olsa da sütyenimi arkama itiyorum. Sütyenimin büyüklüğünü kimse yanlış anlayamaz. Beyaz dantelli bir teslim bayrağı sallıyor da olabilirdim. "Hey."

Hey? Cidden

mi?

"Merhaba."

"Erken kalkmışsın," diyorum. "Pijamalarını sevdim."

Charlotte'un gülümsemesinin ardında bir farkındalık var ama gerçek tatlılığı omurgamdaki gerilimi azaltıyor.

Benden nefret etmiyor.

Omuzlarım gevşedi.

En azından bu da bir şeydir.

"Teşekkürler!" Üstünü çimdikliyor. "Büyükannem bunlardan nefret ediyor. Leopar desenini pek sevmez. Yakışksız olduğunu söylüyor, her ne demekse."

"Bayıldım."

"Biliyorum. Bunu giydiğinde hep çok havalı görünüyorsun." "Oh. Teşekkür ederim."

Çenemi eğdim, gerçekten etkilendim. Bir ergenden gelen iltifattan daha güzel bir şey yoktur. Nadirdir, yüzden ciddi olduklarını bilirsiniz.

"Kahvaltıya kalacak mısın?" diye soruyor sonra.

"Evet, Sasha," diye katılıyor Sebastian, nefes nefese ve yalınayak merdivenlerden inerken nabzımın hızla atmasına neden oluyor. Lacivert örgü kazağını giymeyi yarılamıştı ve belli ki

Giyinmek için acele ettim ama şu anda nedenini düşünmek istemiyorum.

"Kahvaltıya kalacak mısın?" Tabanlarında yaylar varmış gibi alt basamaktan sıçırıyor, kızını sıkıyor ve alnına bir öpücük bırakıyor. "Günaydın."

Charlotte gözlerini deviriyor ama dudaklarında bir gülümseme belirliyor, sanki sabah 9'dan önce ancak bu kadar şefkati kaldırabilirmiş gibi onu itmeden önce kucağına gömülüyor. "Günaydın baba."

Sonra, sürpriz bir şekilde, Sebastian bana yaklaşıyor, tüm havamı ve kişisel alanımı çalıyor ve dirseğimi kavıyor. Aslında önemsiz bir okşama ama yine de kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Beni yediği zamanki şevkle bakışlarımı tutuyor, sonra yanağımı öpüyor ve bir cevap istemek için tenime karşı "Hmm?" diye mırıldanıyor.

Soru ?

Bir şekilde bağlarım koptu. Dağınık.

Bu adamı birden fazla kez içimde hissettim. Aslında üç kez. Artık parmaklarının yeteneğini, aletinin büyüklüğünü ve dilinin sihirli dokunuşunu biliyorum ama nefesinin fısıltısı ve uykunun verdiği huysuzlukla hâlâ sert olan sesinin vızıltısı beni ilk kez aşık olan bir kız çocuğu gibi titretiyor. Yanaklarım nedense yanıyor ve uyluklarımın arasında baş bir zonklama başlıyor, kotumun dikişinin çıplak etime değmesi de buna yardımcı olmuyor. Çok fazla baskıya gerek yok ve-

"Genelde kahvaltı yapan biri değilimdir, o yüzden..."

"Bugün öylesin," diye ısrar ediyor Charlotte, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Sebastian'a bakıyorum, bana bir tür mazeret-kaçış stratejisi sunacağını umuyorum. Bunun ne kadar garip olduğunu biliyor olmalı. O da bu gariplikten kaçınmak istiyor olmalı. Ama sırtıp omuz silkerken bakışlarında sadece eğlence parıldıyor ve benim geniş gözlü sessiz ısrarım bile onu yerinden kıpırdatmıyor.

Piç kurusu!

"Sanırım gidip bunu giysem iyi olacak." Sütyenimi sallıyorum çünkü bu sabah kendimi yeterince utandırmamıştım. "Eğer kahvaltıya kalacaksam tabii."

Sebastian gülümsememeye çalışarak alt dudağını ısırıyor. Normalde olması gerektiği kadar yüksekte durmadığı belli olan göğüslerime bakıyor.

Meme uçlarım onun ağzını, ben kıpkırmızı olana ve titreyene kadar nasıl yalayıp emdiğini hatırlayarak geriliyor ve Sebastian kazağımın örgüsünden müstehcen bir şekilde dışarı fırlamalarını içine çekiyor.

"Utanç verici," diyor kabaca, "ama belki de şu an için en iyisi bu."

"Daaaaaad," diye sızlanıyor Charlotte.

"İğrenç." "Git masayı hazırla, Charlie.

Lütfen."

Boşluğun içinde huysuz bir iç çekiş yankılanıyor.

"Tamam." Mutfağa geri dönüyor ve sonra sesleniyor, "Ve bu Charlotte!"

Yalnız kaldığımızda rahat bir nefes alıyorum. Bu benim şansım. "Tamam, ben kaçıyorum. Charlotte'a acil bir durum olduğunu, gözüme toz kaçtığını falan söyle."

Bileğimi yakaladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Ben de öyle dedim. Bundan kaçamazsın." "Ama-"

"Aması yok, Sasha. Geceyi senin içinde geçirdim. O yüzden alt kattaki banyoya gidip sütyenini giyeceksin çünkü göğüslerin bu şekilde çok dikkat dağıtıcı. Belki saçını da biraz toplarsın, çünkü gerçekten sikilmiş gibi görünüyorsun ve bunu hatırlamak sikimi sertleştiriyor. Sonra o güzel kışınla mutfak masasına oturacak ve senin için pişireceğim pastırma ve yumurtayı yiyeceksin."

Oh.

Midem takla atıyor.

Ona göz kırpyorum, önce ne yapacağımı bilemiyorum.

"Hazır başlamışken biraz tost ister misin?" diye soruyor.

Tost mu?

Şu anda tost yapmayı düşünmemi mi bekliyor? Bu adam imkansız.

Ama tamam. Niyeti ne olursa olsun, onun oyununu oynayacağım.

"Evet, aslında. İki dilim alacağım. Biri pastırma, diğeri de yumurta için. Yumurtamı cıvık severim, böylece kızarmış ekmeğime sos olarak kullanabilirim."

Sebastian yavaşça sırtıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Ben de böyle seviyorum. Çok uyumluyuz. Fark ettin mi?"

"Hayır," diye yalan söyleyerek elimi . "söyleyemem."

Koridorda ilerliyorum, öpücüğünün tenimi kabarttığının ve Sebastian'ın keyifli kahkahasının sesinin içimi kemirdiğinin fazlasıyla farkındayım.

Topuklular.

Elimi yıkadıktan ve banyo aynasında yansımama güzel bir moral konuşması yaptıktan sonra mutfağa geri dönüyorum.

Radyo çaldığında, bir gürültü ve hareketlilik kovanına dönüşüyor. Charlotte dört dilimli Dualit ekmek kızartma makinesine ekmek atarken Sebastian tavaya yumurta kırıyor. Oda, kızarmış domuz pastırmasının salyalı kokusu ve ara sıra ocakta tüküren sıcak yağın sesiyle doluyor. Bu, çoğu kişi için sıradan olan günlük bir anın enstantanesi, ama bu sahne kalbimi hoplatıyor ve sonra derin bir özlemle şişiriyor.

Nedenini tam olarak bilmesem de kapı aralığında durup onları izliyorum.

"Sence Sasha gelecek yıl benimle Taylor Swift'i izlemeye gelir mi?"

Bunun üzerine doğruldum.

Charlotte benden bu kadar çok mu hoşlanıyor?

"Sanırım öyle, ama ona sormanız gerek. Ne dersin, Sash?" Sebastian arsız bir gülümsemeye birlikte omzuna bir çay havlusu atıyor. "Taylor Swift'i görmeye gider misin?"

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Öfkelendim.

"Nerede olduğunu her zaman söyleyebilirim. Sanırım bu senin kokun. Parfümün."

Charlotte . "Tamam, Edward Cullen." "O da kim?"

Bir kahkaha attım.

"Bu neden komik?" diye ekliyor.

"Sebebi yok." Tüm bu baba-kız sinerjisini en ön sıradan izlemek için adadaki taburelerden birine kayarken sırtımdan kendimi alamıyorum. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, seninle Taylor'ı görmeye gitmeyi çok isterim. Eğer bir konser arkadaşına ihtiyacın olursa, ben senin kızınım."

Charlotte parlıyor ve bana sarılmak için koşuyor. "Harika! Teşekkürler, Sash. Sana Sash diyebilir miyim?" "Oh, tabii."

"Arkadaşlık bileklikleri yapacağız! Oh, ve eğlenceli kıyafetlere ihtiyacımız var. Parıltılar, simler ve her şey! Bu çok harika olacak. Alexa,

'Shake it Off' al!"

Bu sabah tam bir enerji kasırgası ve ben neredeyse
Yu

kar "Sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

1. Sebastian bizi sevgiyle izliyor, sonra "Cidden. Edward kim?
Cullen?"

şeyler söylediğinde ona gülmek elde değil. "Bir vampir."

"Oh. Gerçek bir insandan bahsettiğini sanmıştım."

"Keşke!" Charlotte diyor ki.

"Gerçekten mi? Ben daha çok Jacob ."

Nefes nefese kalmış, dehşete düşmüş. "Artık arkadaş
olabileceğimizi sanmıyorum, Sash."

"Neden olmasın anlamıyorum. Bu tür şeyler hakkında farklı
görüşlere sahip olabiliriz. Müzik, TV programları vs. Hayatı ilginç
kılan da bu."

"Hmm. Sanırım. Ama Jacob? Gerçekten mi?"

"Aslında, hayır. Yalan söyledim. Ben bir Charlie

Swan kızıydım." "Ewwwww! Yok artık."

Gülüyorum. "Büyüdüğünde cazibesini anlayacaksın. Güven bana.
Hatırlıyorum da *Yüzüklerin Efendisi* ben on üç yaşındayken çıkmıştı ve
Aragorn'la ilgili heyecanı anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Hem de
çok."

"Senin tipin bu mu?" Sebastian merak ediyor. "Uzun saçlı ve
sakallı?"

Ve sen, söylemek istiyorum. Sen de benim tipimsin.

"Bazen."

Kaşlarını çatıyor, dalgın bir şekilde parmaklarını saçlarında
gezdiriyor ve kıvrıcık uçlarıyla oynuyor.

"Legolas'ı tercih ederim," diye mırıldanıyor Charlotte.

"Senin yaşındayken ben de öyleydim." Çenemi tek yumruğumun
üzerine koyuyorum ve gülümsememeye çalışıyorum.

Kahvaltı güzel yemekler, kahkahalar ve Taylor Swift eşliğinde geçer.
Charlotte, yakın zamanda bir Noel filmi maratonu yapma sözü aldıktan
sonra arkadaşlarıyla WhatsApp'a girmek ve Crickley Hill'de kızak
kayma planları yapmak için üst kata çıkar.

"Alexa, dur," diyor Sebastian.

Sessizlikte birbirimize bakmaktan başka yapacak bir şey yok, boşluk kirli tabaklar, yarısı boş çay bardakları ve yeni *keşfettiğimiz* farkındalıkla dolu... *yani dün gece seviştik.*

Bu konuda ne diyeceğimi hâlâ bilmiyorum.

"Doğru." Bakışlarımı ayırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "iyi olacak." "Gitmek zorunda mısın?"

"Dükânı açmadan önce duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Eğer kaçmasaydın birlikte duş alabilirdik." "Birlikte duş almanın seksi bir yanı yok."

"Tamamen katılmıyorum. Belli ki doğru kişiyle duş almamışsınız." Aman Tanrım.

Benimle göz göze gelmeyi ve böyle şeyler söylemeyi bırakmalı.

"Ayrıca ben kaçmadım," diye alay ettim. "Koşmadın mı?"

"Hayır. Önce yataktan yuvarlandım, sonra sessizce merdivenlerden aşağı indim. Hiçbir yere kaçmadım."

Sebastian kıkırdar. "Demek gece vakti hırsız gibi sıvıştın." "Yani, sabah oldu yani..."

"Ukala herif."

"Hırsız olan biri varsa, o da sensin. İç çamaşırımı bulamadım.

Ya da çoraplarım. O severdim. çörekler var."

Sebastian'ın bakışları ısınıyor, acıkıyor ve bunun yemekle bir ilgisi yok. "O kotun altında çıplak olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Evet."

"Siktir," homurdanarak yumruğunu masaya vurdu. "Göster bana."

Vay anasını. "Sebastian."

"Göster bana, Sasha. Görmem gerek."

Tahrik derimin altına işliyor ve kalçalarımın arasından taşıyor. Çılgınca ama bunu gerçekten düşünüyorum, sanki güpegündüz kotumu sıyırıp bu adama çıplak amımı göstermek normal bir şeymiş gibi.

"I-"

I Yapma. Biliyorum olup olmadığını Ben minnettar veya sinirli o Edith'in bastonunun koridorda çıkardığı gümbürtü bizi rahatsız ediyor.

"Zamanlaman çok kötü büyükanne," diye homurdanıyor Sebastian.

Edith kapı aralığında duraksıyor, bana şöyle bir bakıyor ve gülümsüyor. "Dün geceki gürültü de buydu demek. Günaydın, Sasha. Sebastian."

"Tanrım," diyorum yüzümü siper ederek.

Utanmamalıyım. Çıkıyor olmamız gerekiyordu ve çıkmakla birlikte seks de geliyordu ama sikiinin gerginliği hiç de sahte değildi ve bunlar içimde filizlenen, yanaklarımı ve kulaklarımı ısıtan çok gerçek duygulardı.

"Bunun için üzgünüm," diyorum, çünkü başka ne ki?

"Hayır, canım. Sakın özür dileme. Torunumun seni tatmin ettiğini bilmek beni mutlu ediyor. Aferin, canım."

"Büyükanne."

"Doğru. Pekala." Masanın üstünü tokatlıyorum. "Sizi yalnız bırakayım da

o."

"Umarım benim hesabıma değildir."

"Tabii ki hayır. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Yılın en yoğun zamanı ve

Hepsi bu."

Edith bana, "Gerçekten biraz daha personel bulmalısın, hayatım," diyor. "Dikkatli olmazsan kendini çok yoracaksın."

"Param yetse alırdım," diyorum istemeden ve Sebastian'ın yüzü düşünüyor.

"Ne?"

Kalkmak için acele ederken sandalye taş zemine sürtünüyor. "Boş ver."

"Sasha..."

"İkinizle de sonra görüşeceğim. Ya da yakında. Ya da ne zaman olursa. Bu güzel kahvaltı için teşekkürler. Hoşça kalın." Onlara el salladım ve odadan çıktım.

Oturma odasından çantamı almak için yolumu değiştirmek zorunda kaldığımda yine ön kapıya varmak üzereydim ki Sebastian'ın beni bekliyor olması hiç de şaşırtıcı değil. Duvara yaslanmış, katlanmış kollarındaki kaslar şişkin ve fazlasıyla dikkat dağıtıcı ve sessizce bana bakıyor.

"Yine palto getirmedi, değil mi?" Ses tonu bana bu konuda kızgın olduğunu söylüyor.

"Evimden arabama, oradan da senin evine geldim. Gerekli görünmüyordu."

"Kışın her zaman gereklidir. Ya bir kaza geçirseydiniz ve yoldan çıkıp bir çukura düşseydiniz? Arabanda battaniye ya da erzak olmadığını çok iyi biliyorum. Ben seni bulamadan donarak öldürdün."

"Beni bulacak olan sen misin?"

"Tabii ki . Her zaman senin için geleceğim. Buna güvenebilirsin."
Kalbim yerinden fırlayacak. "Oh."

"Sen burada bekle. Henüz ayrılmak yok, tamam mı?"

"Emredersiniz efendim," diyorum sırtıtarak ve ona selam veriyorum.

Sebastian başını sallıyor, sonra koridordan vestiyere doğru yürüyor ve bir süre sonra lacivert kapitone paltosuyla yeniden ortaya çıkıyor. Ceketini açık tutuyor ve ben kabul edip kollarımı kollardan geçirene kadar kaşlarını . O manşetleri yeniden katlarken ve ön fermuarla boğuşurken, alını konsantrasyonla kırışırken, ben her şeyin de ja vu'suna sırtıtarıyorum.

Ceketimin fermuarını kendim çekebilirim. Bunu ona söylemek dilimin ucunda ama bu şekilde itilip kakılmanın beklenmedik bir çekiciliği var. Birden kendimi kız gibi hissettim ve başım döndü. Bu çok saçma. Ben yetişkin bir kadını.

"Dinle, Sebastian-"

," diyor, şimdi düğmeler üzerinde çalışıyor. "Ne?"

"Beni nazikçe hayal kırıklığına uğratma ya da her ne söyleyeceksen. Duymak istemiyorum."

"Bunu planlamıyordum."

geriye tarıyor ve yakamı boynumu tamamen örtecek şekilde yukarı çekiyor ve sonunda tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Hayır mı?"

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. İstemiyorum. Yani, ben-" "Sasha." Omuzlarımı avuçlayarak garip saçmalıklarımı yatıştırdı.

"Henüz her şeyi çözmemiş olmamız sorun değil."

"Biliyorum."

"Ama bunu tekrar yapmak isterim, gerçi bir dahaki sefere boş bir yatak yerine kollarımda seninle uyanmak isterim, ama seni sadece bu seferlik affedebilirim."

Bunun üzerine bir kahkaha attım. "Ne kadar ."

Sırtıtarıyor, sonra bir elini kolumdan aşağı kaydırarak parmaklarımızı birbirine doluyor ve ikimiz de bir an için birleşen ellerimizin nazik oyununa bakıyoruz.

İçimde bir şeyler kıpırdıyor.

Tereyağlılar.

Otuz altı yaşındayım ve kelebeklerim var.

"Dün gece olmaması gerekiyordu," diyorum ona.

"Her şey değişir. Duygular değişir."

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Hislerin var mı?" Sebastian başını sallıyor, bakışları benimkilere yoğunlaşıyor. "Bir ya da iki tane." "Anlıyorum."

"Peki ya sen? Bazı hislerin var mı?"

Ona evet demek istiyorum. Bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde, onun muhteşem suratına yumruk atma isteğinden, onu öpme isteğine, belki de daha fazlasına geçtim. Karşımda durmadığı sürece onu bir saniye bile düşünmezken, kilometrelerce uzakta ya da başka bir odada olsa bile sürekli onu düşünüyorum.

Beni boşaltmasını, ama sonrasında bana sarılmasını, kulağıma tatlı sözler fısıldamasını ve yalnız olmadığımı söylemesini istiyorum. Kahvaltıda daha fazla aptalca sohbet etmek ve şdğmde her zaman beni bekleyen bir palto olduğunu bilerek güvende olmak istiyorum. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu ona nasıl soracağımı da bilmiyorum. Bir şeyler isteme konusunda iyi değilim ve hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum.

Ama bana karşı çok açık ve dürüst davranıyor ve bu da her zaman aynı şekilde karşılık görmeyi hak ediyor.

"Ben... Belki."

Glmsemeşi, odaları aydınlatan türden saf bir mutlulukla doyuruyor.

"Belki'yi kabul ediyorum. Bununla alışabilirim." Belki ben de yapabilirim.

ON ALTINCI BÖLÜM

SEBASTIAN

ARALIK AYININ ÜÇÜNCÜ HAFTASINDA BİRBİRİMİZDEN AYRILMAZ OLDUK. GÜNLER GEÇİYOR

bir sarılma ve öpücük kasırgası içinde, iş günü bitene ve onu tekrar kucağıma alabileceğime kadar saatleri sayıyorum.

Takıntı artık onu örtmüyor.

Ben banyonun karşı tarafındaki Sasha'ya bakarken buhar etrafımızda süzülüyor. Gözleri kapalı, saçları nemli ve tamamen ıslanmasın diye arkaya doğru dökülüyor. Nedenini bilmiyorum ama görünüşe göre yıkama günü değilken kıvrıcık saçları ıslatmak çok can sıkıcı. Bu hatayı dün onu duşa sürüklediğimde ve fayanslara karşı becerdiğimde öğrendim.

Göğüsleri sabunlu su çizgisinin üzerinde görünüyor, teni su damlacıklarıyla benek benek ve kirli sakalımdan dolayı kıpkırmızı. Başparmağımı ayağının kemerine daha derin batırdığımda mutluluk içinde inliyor. Bir öpücük için ağzıma çekmeden önce iki kez daha yapıyorum, Sasha gülüp uzaklaşmaya çalışırken suyun dalgalanmasına neden oluyorum.

Kemerin altında da belli belirsiz bir yara izi var ve ona bu olay olduğunda kaç yaşında olduğunu, dikiş atılması gerekip gerekmediğini ve nasıl olduğunu sormak istiyorum.

Onun beni çözdüğü kadar ben de onu çözmek, zihnimde koca bir kitap yığını olana kadar onunla ilgili her şeyi not etmek istiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette," diyor uykuyla bir şekilde.

"Geçen gün dükkânda fazladan personel çalıştırmaya gücünüzün yetmeyeceğinden bahsetmiştiniz."

Sasha'nın ifadesi kapanıyor ve ayağını çektiğinde, konuyu açtığıma, seks sonrası ortak banyomuzun sessiz mutluluğunu bozduğuma neredeyse pişman oluyorum.

"Önemli bir şey değildi."

"Öyle değildi ama, değil mi? Bana haftalar önce Noel'den nefret ettiğini öğrendiğimde söylediklerini düşündürdü. O zaman abarttığını düşünmüştüm ama abartmıyormuşsun, değil mi? Dükkân gerçekten zorlanıyor."

"Her şeyi hallettim."

"Sasha." Ayağa kalkıp bileğini yakaladığımda ve onu yanıma sürüklediğimde su kenarlara sığıyor. Onu açık kalçalarımın arasına yerleştiriyorum, kıcı aletime işkence gibi bastırıyor ve kollarımı etrafına sarıyorum. Ürkek ve gergin, sakinleşmesi biraz zaman alıyor.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Ya istemezsem?" diye fısıldıyor.

"Bana güvenemeyeceğini hissetmenin seni biraz incitmediğini söyleyemem. Senin için burada olmak istiyorum."

"Yapamadığımdan değil, utandığımdan."

Uzun bir süre sessizlik oldu ve "Bir süredir işler kötü gidiyor" diyene kadar konuşmanın bittiğini düşündüm.

"Ne kadar kötü?"

"Yeni yılda dükkânı kapatmak zorunda kalabileceğim kadar" diye itiraf ediyor sessizce.

"Bunu söylediğim için benden nefret etme ama bu çok mu kötü olurdu? Kendin söyledin, Noel'den nefret ediyorsun."

"Her zaman böyle hissetseydim belki sana katılırdım ama öyle . Eskiden Noel'i çok severdim. Hâlâ böyle hissedebilsem her şeyin normale döneceğini düşünüyorum ve inanın bana, siz kesinlikle yardımcı oldunuz."

"İsterseniz biraz daha yardım edebilirim."

Sasha avuçlarımızı birbirine bastırıyor, boyut farklarının izini sürüyor. "Ne şekilde?"

"Bunu yüksek sesle söyleyince kendimi biraz kaba hissediyorum ama çok param var. Bazen ne yapacağımı bilemediğim kadar çok."

Kollarımda kaskatı kesiliyor.

"Hayır." "Ama-"

"Hayır. Teşekkür . Çok hoş ve cömert bir teklif ama bunu kendi başıma yapmak zorundayım."

Yapamazsın, ona söylemek istiyorum ama içten içe bunun boş bir çaba olduğunu biliyorum.

Onun yerine şakağına bir öpücük konduruyorum ve bunun yeterli olmasını umuyorum.

Ertesi gün, sabahı büyükannemin malikânedeki yıllık Noel etkinliğinde sahte bir gülümsemeyle geçirdim, Sasha ve onun her şeyi itiraf ederken çektiği ıstırap dikkatimi dağıttı.

Haftalar önce bana söylediklerini doğru düzgün özümseyemediğim için ben de kendime kızıyorum. Bana bir sürü derdi olduğunu söylemişti ve ben de mümkün olan en umursamaz şekilde, sanki bir sürü sorunla boğuşuyor olması anlaşılmas bir şeymiş gibi ne olduğunu sormuştum.

Gelecek yıl açılacak bir dükkan olup olmayacağını bile bilmemek...

Büyükannemi hayal kırıklığına uğrattım diye endişelenmek...

Başından oradaydı. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

WI'daki hanımlara hatırı sayılır bir süre yüzümü gösterdikten sonra köye doğru yola çıkıyorum ve *Walmsley Blooms*'a bir buket daha kırmızı gül alıyorum.

Nia onları çiçekli kâğıttan bir külaha sararken bana bakıyor ve "Ona senin bir av olduğunu söyledim" diyor.

Bu her ne .

"Burada ne işin var?" Sasha birkaç dakika sonra soruyor, buketi şu anda hak ettiğimden emin olmadığım bir gülümsemeyle kabul ediyor.

"Seni görmeye geldim," diyorum, cicili bicili ve asılı süslerden oluşan mayın tarlasında yavaşça . "Nasıl olduğunu görmek için."

Ağaç şeklindeki mum sepetini doldurmayı bitiriyor ve bir öpücük çalmak için parmak uçlarında uzanıyor. "Çok tatlısın. Neden senin bir pislik olduğunu düşündüm bilmiyorum."

"Pekâlâ. Bu çok güzel. Sanırım?"

"Fikirler değişebilir!"

Buna itiraz edemem.

"Peki, gerçekten nasıl gidiyor?"

"Ağır aksak ilerliyoruz," diye itiraf ediyor Sasha, kaşları çatılıyor. "Neden 'biz' dediğimi bilmiyorum."

"Çünkü burayı hala büyükannenizin yeri olarak görüyorsunuz ve belki de sorun budur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de orayı kendinize ait hale getirmeniz gerekiyordur. Bir yerin kalbi aynı olduğu sürece, bazı değişiklikler yapsanız bile büyükannenizin mirasını onurlandırmaya devam edebilirsiniz. Bir insanın anısıyla yaşayabilirsin ama hayaletiyle değil, tatlım."

Bakışlarını dükkânın zemininde gezdirerek bunu düşünüyor. "Sanırım çok sevildiği için denemeye çekiniyordum. Şu anda bile hala gelip onu soran müşterilerim oluyor."

"Ve bu ne kadar güzel. Bu kadar büyük bir etki yaratmak için."

"Kesinlikle, böylece siz bu neden bu işi yapmanın bu kadar olduğunu anlıyorsunuz. benim için önemli."

"Tabii ki istiyorum." Onu, kendisi için yapıldığından artık emin olduğum yere doğru yaklaşıyorum ve kolumun altına sokuyorum. Mükemmel bir şekilde yerleşiyor ve başını göğsüme yaslayıp gömleğimin düğmelerinden biriyle oynamaya başlıyor.

Sorunun üzerine para atma dürtüsü hala çok güçlü. Ama içimde benimle bir daha konuşmayacağına dair bir his var ve bu da riske atmak isteyeceğim bir şey değil.

Başka bir yol düşünmem gerekecek.

Zil çalıyor, huzuru ve bağlantımızı bozuyor. Sasha'nın birkaç müşteriyle ilgilenmesini izlemek için geride duruyorum, bir tür huysuz koruma gibi köşede duran bana baktıklarında elimden geldiğince gülümsüyorum.

Tahmin ettiğimden daha uzun sürüyor, bu yüzden yapacak bir şey olsun diye şeker ağacından bir baston şeker alıyorum. Plastik ambalajını soyuyorum, ucunu ağızıma sokuyorum ve emiyorum. Sertçe. Dün gece ve ondan önceki gece onun sert küçük klitorisini emdiğim gibi.

Bu düşüncenin nereden geldiğinden emin değilim, ama şimdi aletim kotumun içinde rahatsız edici bir şekilde şişiyor. Bu kadınla altmışa sıfır gibi.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" Sasha soruyor, kafamı kaldırdığımda dükkân yine boştu ve bana eğlence ve merak karışımı bir bakışla bakıyor, sanki bir şeylerin peşinde olduğumu düşünüyor ama tam olarak ne olduğunu bilmiyor.

Bir patlamayla baston şekerı çıkarıyorum. "Evet. Tadına bakmak ister misin?" "Ne aromalı?"

Dudaklarımı yalıyorum, tadını dilimin üzerinde biraz gezdiriyorum. "Çilekli."

Sasha'nın bakışları ağzıma düşüyor. "Benim favorim."

Daha da yaklaşarak çenesini yukarı doğru kaldırıyorum ve baston şekerı ağzına verip kıvrımına kadar emmesine izin veriyorum.

Tüm bu süre boyunca bakışlarımı üzerinde tutuyor, çok lezzetliymiş gibi bir mırıltı çıkarıyor ve ben onu geri çekerken yanakları çukurlaşıyor. Kenarını yapışkan ve şeker kamışı kadar tatlı olana kadar dudaklarında gezdirdiğimde Sasha'nın gözünde bilmiş bir parıltı var ve onu yalamak, başka bir tat almak, beni çılgına çevirmek için dürtüye karşı koyamıyor.

Baston şekerı tezgâhın üzerine fırlatıyorum, ona düzgünce dokunmam gerekiyor.

"Bu ağızla yapmak istediğim şeyler." Nefes alırken alt dudağını okşuyorum. "Seni benim için dizlerinin üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sebastian," diye nefes alıyor, sonra yavaşça başparmağımı yalıyor.

Bu duygusallık sikimin seğirmesine neden oluyor.

Sikeyim.

Gözleri parlıyor ve bana ne yaptığını biliyor. Biliyor amına koyayım.

Tüm o taze parlaklığı ve rujunun solmuş kırmızı lekesini yanağıyla buluşana kadar ağzında sürüklüyorum ve onu gerçekten mahvediyorum. Tutuşum muhtemelen artık çok sert, ama elimde değil. Bu kadın için vahşiyim, arzum temel ve bir şekilde hayvani, damarlarımda cızırıyor.

"Bu hoşuna giderdi, değil ?" Ona sordum. "Sikimde boğulmak istersin. Hoşuna gideceğini biliyorum. Sen de benim kadar iğrençsin."

Yarı inliyor, yarı sızlanıyor, ses tonu boğazında düğümleniyor. Bacaklarını birbirine bastırıyor, açıkça amcığındaki kemirici, ısrarcı ağrıyı hafifletmeye çalışıyor ve ihtiyacım şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha sıcak, daha parlak yanıyor.

Şekerleme emmekten bu hale nasıl geldim bilmiyorum ama ıslak amına sürtünmek, kıkına otuz bir çekmek, o emene kadar sikimi memelerinin arasında kaydırmak istiyorum. O yeşil gözleri dönene, ayak parmakları kıvrılana ve kendi lanet olası adını unutana, içindeki ben hariç her şeyi ve her şeyi unutana kadar onu becermek istiyorum. Onu ayırmak, parmaklarımla ve dilimle tenine baskı yapmak, gittiğim tüm yerlerin bir haritası gibi her kıvrımı izlemek istiyorum.

Sasha bir şeyler fısıldıyor, ama ben onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayabileceğim, belki de tüm o muhteşem saçlarını toplayabileceğim ve böylece ağzının sikimi yutmasını izleyebileceğim tüm yollara kendimi kaptırmış durumdayım. Beni boğazında hissedene kadar gözlerinin sulanmasını istiyorum.

anın canlılığından, neredeyse tadını alabildiğimden bir iniltiyi bastırıyorum. Bu olacak. Öyle olmasını sağlayacağım.

"Ne dedin sen?" Nasıl yapacağımdan emin olmasam da başarıyorum. Aletim sertleşiyor, kotuma baskı yapıyor ve uzanıp kendimi ayarlamamak için her şeyimi .

"Stok odam üst katta," diyor Sasha tekrar.

"Tamam..."

"Sessiz ve oraya benden başka kimse girmiyor." "Takip etmiyorum."

Dudağını ısıyor ve parmak uçlarını kemerimin çizgisi boyunca, karnımın üstündeki hafif kese boyunca gezdiriyor.

"Senin için diz çökmemi istediğinden bahsetmiştin Sebastian."

Aynen öyle.

Zaten taş gibi sertleşmemiş olsaydım, şimdi taş gibi olurum.

"Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

Yavaşça başını sallaması nefesimi keskinleştiriyor. Sokağa, dışarıda akıp giden dünyaya bakıyorum ama kararımı çoktan vermişim.

"Yukarı çık ve beni bekle. Kapıyı kilitleyeceğim."

Bir karşı çıkış bekliyorum ama Sasha önlüğünü başının üzerinden kaldırıp tezgâhın üzerine atıyor. Sonra, beni daha fazla tahrik düşündüğümde, söyleneni yapıyor ve merdivenleri çıkarken omzunun üzerinden bana cızırtılı bir bakış gönderiyor.

Kapının kilidini açmak ve kapalı olduğunu gösteren tabelayı ters çevirmek için acele etmeden önce hevesle kıcını izliyorum.

Bütün bunlar çılgınca, günün ortasında aşırı hevesli gençler gibi gizlice kaçmak, ama Sasha'nın benim için dizlerinin üzerinde, horozumun uzunluğunu yutarken görüntüsü görmezden gelinemeyecek kadar renkli. Bu şeyi şimdi harekete geçirdik ve hiçbir şey beni durduramayacak.

Stok odası düşündüğümde daha büyük, neredeyse aşağıdaki ana katla aynı büyüklükte ve bayramlık stok rafları ve diğer bayram saklama kutularıyla tika basa dolu.

Sasha beni bekliyor, Noel kazağını kafasından yırtmayı yaralamış. Saçları cızırdıyor ve onu izlediğimi görünce nefesi kesiliyor, bekliyor, belli ki bu kadar hızlı geleceğimi tahmin etmemiştir.

Hiçbir şey beni uzak tutamaz.

"Bensiz mi başladın?"

"Sadece... biraz zaman kazanıyorum."

Kırmızı sütyeninin sert kabını izlediğimde vücudu gölgemle kararıyor ve titremesine neden oluyor. Her zamanki dantelli sütyenlerinden değil ve kumaşın arasından göğüs uçlarını görememek beni rahatsız ediyor.

"Ama seni soymak, tadını çıkarmak istediğim bir zevk." Göğüsleri kabarıyor. "O zaman gerisini senin yapmana izin vereceğim."

Bugün bir etek giymiş, koyu yeşil kadife bir şey, kalçasının en iyi yerine, parmak uçlarımin baskısı altında etin alçalıp kızardığı gerçek etine vuruyor.

Fermuarını yere düşmesine izin veriyorum.

Taytları da var, siyah ama soluk tenini gösterecek kadar şeffaf ve küçük kırmızı kurdeleli ökseotu dallarıyla süslenmiş ve böyle giyinmeyi isteyerek Noel'den gerçekten nefret ettiğine inanmayı reddediyorum.

"Bu taytı beğendin mi?" Beline batan lastiğin haritasını çıkarıp, göbek deliğinden uyluklarının arasına doğru inen dikişi takip ederek soruyorum.

Sasha bu his karşısında ürperir. "Ben... Sanırım?"

"Onları değiştirebilir misin?"

"Uh... eğer ihtiyacım olursa." "Güzel."

Alaycı orta dikişin her iki yanındaki malzemeyi yumrukluyorum ve parçalıyorum, taytı tam ortadan yırtıyorum.

Sasha nefesini tutmuş, önce bana sonra da taytına bakıyor, güzel yüzünde huşu ve tahrik karışımı bir dans var.

İç çamaşırı sırlıklam ve elimi içeri kaydırıp amını avuçlamaktan kendimi alamıyorum, kendimi onunla kayganlaştırıyorum, onu sadece parmaklıyorum ama yeterli değil.

Denge için pazen gömleğimi sıkıyor, içine doğru sallanıyor. Ağzı ayrılıyor ve nefesi sıcak ve gürültülü bir şekilde artıyor ve ben onu istemekten aklımı kaçıyorum.

Çaresiz bir iniltiyle onu kendime yaklaştırıyorum ve göğüslerini sütyen kaplarından çıkarıyorum, birbirimizin ağzını yalarken o sert meme uçlarından birini yuvarlıyorum.

Ne kadar süre öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok, ama sikim kotumun içinde zorlanıyor, rahatlamak için yalvarıyor ve bir noktada ayrılmak zorunda kalıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum ona, sesim artık düzensiz çıkıyordu.

Vücudumdan aşağı kayarak yere yerleştğinde kendimi bağlarından yeni kurtulmuş bir hayvan gibi hissediyorum.

Göğüsleri dışarı sarkmış, taytı parçalanmış, ağzı ruj ve *benim yüzümden* kıpkırmızı olmuş bir cadaloz. Bir gün onu da boyayacağım, damlatacağım.

"Beni dışarı çıkar."

Sasha seksi bir gülümsemeyle bana göz kırpmıyor ve kemerimi yavaşça açmadan önce göğsümü ve karnımı elleyerek ateş izleri bırakıyor.

Ona istediğini, çaresiz kaldığı şeyi veriyorum ve gömleğimi kot pantolonumun içine soktuğu yerden yırtıp düğmelerini hızla açıyorum. Üzerimde bırakıyorum ama onun açgözlü bakışlarına açık bırakıyorum.

"İstediğin bu muydu?" Çenesini yakaladım. "Beni görmek istedin."

"Seninle ilgili her şey beni tahrik ediyor," diyor, fermuarımı açarken bakışlarımı tutuyor, pantolonumu çekiştirerek sikimi çıkarıyor. Şaftımı kavriyor ve hafifçe sıkıyor, sonra kökten uca doğru birkaç kez yavaş ve alaycı bir şekilde yukarı aşağı okşuyor.

Titrek bir nefes verdim. "Üzerine tükür."

Gözlerindeki ateşle söyleneni yapıyor ve sikime tükürüyor.

İki kere.

"Sikeyim evet. Güzel ve ıslak olsun."

Omurgamın tabanında bir karıncalanma var ve ne yapacağımı bilemiyorum. Sasha tükürük damlalarını diliyle takip ederken, ben de o kıvrırcık kızıl saçları bir tür çapa gibi kullanarak şaftımdan aşağı yuvarlanıyorum.

Bunu birkaç kez yapıyor, sikimi kayganlaştırıyor, damarları izliyor ve yanaklarını çukurlaştıracak kadar güçlü bir şekilde ucunu emiyor.

Kavrayışım onu inletecek kadar sertleşiyor.

Neredeyse kasıklarımı açıp geri çekileceğim ama Sasha boğazından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve beni daha yakına çağırıyor. Sikimin başını dudaklarına sürüyor ve birkaç kez kendini tokatlamasında iğrenç bir şey var, tüm uzunluğu yutmadan önce izlediğimden emin oluyor.

"İşte bu, tatlım." Bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğim için hemen geri çekilmeden önce başım bir iniltiyle geriye yuvarlanıyor. "Em beni."

Beni önce yavaşça yukarı aşağı pompalıyor, ağzındaki uzunluğuma ve genişliğime alışmaya çalışıyor. Şefkat içimde kabarıyor, tüm bu şehvetle güçlü bir karışım ve başparmağımı yanağına yumuşakça sürüyorum, çenesinin menteşesini benim gerginliğim etrafında çok sert çalışıyor.

Dudakları tüm bu emiş gücüyle düzleşiyor ve kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, ta ki ağzına daha derin ve daha derin girene kadar, boğazının arkasına çarptığımda öğürmesine ve sıçramasına neden oluyorum.

"Fuuuuuuck," diye nefes alıyorum, duyumlarla boğulmuş, taşaklarım gerilmiş.

Gözlerinin sulanması beni neredeyse patlatacak.

Nefes almak için geri çekildiğinde Sasha'nın çenesinden aşağı tükürük damlıyor. Birkaç açgözlü yudum hava aldıktan sonra dilini şişmiş tacımın etrafında döndürüyor, bir şekilde canlanıyor ve sonra beni tekrar boğuyor, elinin ve ağzının akılsız bir karışımıyla beni yukarı ve aşağı çalıştırıyor.

Onun içinde olmak istiyorum.

Onun tatlı amının mutluluk verici kısılcacını hissetmeliyim.

Sahip olduğum tüm özdenetimle çekiliyorum. Sasha'nın boğazından bir inilti yükseliyor ve onu ayağa kaldırıp öpüyorum, dilimle ağzını yağmalıyorum.

Sasha'nın sırtı uzak duvardaki raflara çarpana kadar tökezliyoruz ve bir sürü kutu uçuşuyor. Bakamayacak kadar tükenmiş bir halde her şeyi körlemesine kenara itiyorum ve kıcını en yakın rafa dayıyorum.

"Ağzıma boşalmanı istedim," diyor nefes nefese. "Ve ben de senin amına boşalmak istiyorum," diye bağırdım.

İç çamaşırı.

Ben cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp takarken Sasha kalçalarını oynatıyor. Malzemeyi yolun geri kalanında aşağı doğru itiyor, diğer bacağına kalçamda yüksekte tutarken bir ayak bileğinin etrafında kancalı bırakıyor.

"Becer beni" diyor, beni daha da yaklaştıracak. "Beni boşalt.

Buna ihtiyacım var."

Kalçalarının arasını yokluyorum, benim için hazır olup olmadığını test ediyorum, ilk açgözlü dokunuşumda parmaklarımı sıırılsıklam edişinden heyecanlanıyorum. Sasha klitorisine dokunduğumda sarsılıyor, şimdi tamamen şişmiş ve hassas, ve kendimi onun girişinde çentikliyorum ve içeri itiyorum.

İkimiz de rahatlamış bir şekilde inliyoruz.

Ağzımı boynuna gömüyorum, tüm o muhteşem eti kavırıyorum ve sonra ona vuruyorum. Nefesi kesilene, amcığı kasılana ve raflar sallanana kadar tekrar tekrar.

Sasha çığlık atıyor ve ben onun içinde patlarken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, etrafımızdaki her şey dökülürken sarsılıyor ve titriyorum, süsler ve parıltılar ve tamamen kaplanana kadar ısıltılı cicili bicili şeyler.

Bir süre sonra, "Şey," dedim. "Eğer bu seni şen hissettirmiyorsa, ne hissettirir bilmiyorum."

Sasha göğsüme vurup gülüyor ve bu sesin kesinliği içime yerleşiyor. Bu kahkahayı Noel'den daha fazla duymak istiyorum.

Daha sonra Charlotte yemek masasında gözlerini kısarak bana bakıp "Baba, saçında neden sim var?" dediğinde Gülümsememek için kendimi zor tutarak pizzamı mideye indiriyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SASHA

"BU BİR NOEL FILMİ DEĞİL," DİYOR CHARLOTTE , KELİMELERİ bir ağız dolusu patlamış mısırın etrafında geveledi.

Rahat oturma odasındaki kanepeye uzanmışız, başlarımız iki uçta ve ayaklarımız ortada buluşuyor.

Charlotte'un kucağında bir kase patlamış mısır duruyor ve televizyonda *Serendipity* oynuyor. Oyunun ortasında terk edilmiş Noel temalı bir Monopoly seti, boş sıcak çikolata bardakları, açılmış bir marshmallow ve M&M's poşeti ve saatler önce yeniden soğutulması gereken bir kutu krem şanti ile birlikte sehpanın üzerinde duruyor.

"Bunu sana söyleten ne?" Ben soruyorum.

"Noel zamanında geçen bir sahne olması onu Noel filmi yapmaz. Bu, babamın *Zor Ölüm'ü* tekrar çekmesi gibi."

Gülüyorum. Bu tartışmaya girmeyeceğim ama haklı olabilir.

"*Serendipity* bana bir Noel filmi gibi geliyor çünkü o zaman tanışıyorlar. Ayrıca her şeyin büyüü."

"Bilemiyorum. Ben *Sen Uyurken'i* tercih ederdim. Noel havasında ve romantikti, özellikle de eski zamanlardan kalma bir film için."

"Eski zamanlar," diyorum sırtarak.

"Gelecek yıl kesinlikle tekrar izleyeceğim," diye devam ediyor.

"Sanırım annem de çok sevecek."

"Bu sana katılıyorum. Ayrıca Bill Pullman'a bayılırım."

"O kim?"

"Jack'i oynayan adam."

"Ohhhhhh." Charlotte'un burnunu kırırtması birkaç saniye sürer.
"Hayır."

Gerçekten durmamış olmama rağmen yine gülüyorum.

Saatlerdir Noel filmleri izliyoruz. Ondan önce fırında hep birlikte eriyen ağaç ve yıldız şekilli kurabiyeler pişirdik ve sonra masa oyunları oynarken kalıntıları topladık. Sebastian bir süre önce ortadan kayboldu, arazideki çitlerden biriyle ilgili bir sorun varmış, bu yüzden ilk kez sadece ikimiz yalnız kaldık.

zamanlarda etrafta hep başka biri olurdu, bu yüzden ilk başta sinir bozucuydu. Ama şimdi kendimi neden bu kadar endişelendiğimi merak ederken buluyorum.

O tam bir neşe kaynağı.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Sash?" diyor.

"Elbette."

"Babamın bana kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birdenbire tetikte dikleştım. "Yok artık. Sana bunu söyleten ne?"

Omuz silkiyor ve kucagında kıvrılan parmaklarına bakıyor. "Garip ama son zamanlarda bana biraz kızgın olduğunu hissettim. Sara ile sinemaya gittiğimde üzgün görünüyordu ama o filmi gerçekten görmek istiyordum. Ve geçen gün onsuz kızak kaymaya gittiğimde de kızgın görünüyordu."

"Oh, tatlım hayır. Sana hiç kızgın değil. Sadece bazen seni öznlüyor."

"Nasıl? Ben buradayım."

"Bence daha çok senin bu kadar küçük olmanı öznlüyor. Sen büyüyorsun. Arkadaşların ve gideceğın yerler var. Artık ona o kadar ihtiyacın yok. Bence bunu hissediyor."

"Oh."

"Sanırım Noel öncesinde de bunu çok hissediyor. Noel'i onun için siz ."

Charlotte şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söyledi. Noel'i bu kadar özel yapan şey sensin. Bence sen olmasan biraz Grinch olurdu."

. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Seni çok seviyor. Senin için kesinlikle her şeyi yapar."

Çenesi düşüyor ama ağzında bir gülümseme hayaleti beliriyor.
"Ben de onu seviyorum. Bazen sinir bozucu olsa bile."

"Şey, bu normal. Sinir bozucu olmak ve sizi utandırmak ebeveynlerin ayrıcalığıdır bence. Tanrı biliyor ya, benim ailem bunu yeterince sık yaptı."

Charlotte başını sallıyor, artık tatmin olmuş görünüyor. Filmi izlemeye geri dönüyoruz ve "Sana başka bir şey sorabilir miyim?" demeden önce bir beş dakika daha geçiyor.

"Tabii ki."

"Babamla bir şey mi var?"

Ne?

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Gerçek bir şey gibi."

"Gerçek bir şey," diye tekrarlıyorum, kafam karışmış bir halde.

Noel'den beş gün önce. Üç gündür aralıksız kar yağıyor ve ben bu iki günü Sebastian'ın ısrarı üzerine uyuyarak geçirdim, böylece beni güvenli bir şekilde işe götürebilecekti. Ona evimin daha yakın olduğunu ve çok daha hızlı gidip gelebileceğimi söyledim ama Land Rover'ının karda çekişinden bahsederek beni dinlemedi. Bu evin her yerinde öpüştük, akşamları birbirimize sarılarak, gizlice dokunarak ve el ele tutuşarak geçirdik ve Charlotte bunların hepsine tanık oldu.

Artık gerçek bir şey olduğu belli değil mi?

"İlk başta bunun gerçek olduğunu " devam ediyor ve midemin bulanmasına neden oluyor. "Sadece seks yaptığınızı falan düşünmüştüm ama şimdi ikiniz de farklısınız. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"I-"

"Onu daha önce hiç bir kız arkadaşıyla görmemiştim ve bu çok hoş. O kadar huysuz değil ve daha çok gülümsüyor. Bu hoşuma gidiyor."

"Oh."

Kız on üç yaşında ve onu daha önce hiç kız arkadaşıyla görmemiş mi?

"Onun kalbini kırma, tamam mı?"

Panik içimde kabarıyor ve bir parça lego yutmuşum gibi hissetmeme rağmen onu boğmak zorunda kalıyorum.

Haftalardır ilk kez bu ilişkinin ne kadar büyük bir risk taşıdığını ve her şey alev alırsa kaç kişinin bundan etkileneceğini hatırladım.

"Charlotte, babanın kalbini kırmak istemiyorum," diyorum ona. "Umarım bunu biliyordur. Aslında bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Kimse bunu yapmak istemez, değil mi?"

"Haklısın." Ayağımla onu dürtüyorum. "Yaşına göre çok olgunsun, bunu sana söyleyen oldu mu hiç?"

Charlotte başını sallıyor, bir parça patlamış mısırı havaya fırlatıyor ve ağzına götürmek için başını geriye atıyor. Iskalıyor, omuz silkiyor ve tekrar deniyor. "Annem bana her zaman söyler."

Ertesi gün, *Mistletoe & Mine* vitrininde durmuş cama sahte kar püskürtürken telefonum çaldı.

"Sebastian King'le çıkıyormuşsun diye duyduğum şey de ne?" Annemin sesi merhaba yerine hatta gürlüyor.

"Ben iyiyim anne," diye mırıldandım. "Sorduğun için teşekkürler." "Eee? Soruma cevap vermedin."

"Nasıl ?"

"Walmsley WhatsApp grubundayım," diyor annem. "Edith beni aylar önce ekledi."

"WhatsApp grubu mu var? Herkes bizim hakkımızda orada mı konuşuyor?"

"Evet. Daha önce ama son birkaç haftadır telefon çekmiyor." Kıkırdıyor, sesi o kadar tanıdık ki gülerken omuzlarının nasıl kalktığını hayal edebiliyorum.

"Baban ve ben birlikte geçirdiğiniz küçük randevuların tüm güncellemelerini okurken oldukça güldük. Gemi seyahatimizde oldukça iyi bir takipçi kitleniz var. Mini bir pembe dizi gibi."

"Aman Tanrım. Kimin umurunda ki?"

"Sebastian ünlü biri."

"Aslında tam tersini söylerdi."

Kayıtsız mırıltısı hatta vızıldıyor. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Bu beni geriyor. Annemi severim ama duygusal bir bomba atıp patladığında çekip gitme gibi esrarengiz bir yeteneği vardır, beni parçalanmış sonuçlarla baş başa bırakır ve kendimi tam bir bok gibi hissederim.

"Neden?"

"İş ilişkilere geldiğinde pek de iyi bir sicile sahip değilsin." *Ve işte...* "Bunu sen bile kabul edebilirsin."

"Biliyorum. Bunu saklamadım."

"Ve bir kızı var. Bu da aklınızda tutmanız gereken bir şey."

"Ne için aklınızda tutun?"

"Gelecek için. Bunun üstlenmek istediğin bir şey olup olmadığını öğrenene kadar ciddileşmemelisin."

Öfke omurgamı sertleştiriyor. "Charlotte hakkında böyle konuşma, sanki taşınması gereken bir yükümüş gibi."

"Hayır, Sasha," diye eklemek için acele ediyor annem. "Kastettiğim bu değildi."

"Eğer biri bir şeyi üstlenecekse, o da onlardır. Onlar beni üstlenirdi."

Annemin nefesi kesildi. "söyleme."

"Gerçek bu. Ben bir felaketim. Başımı sokacak bir evi zar zor geçindirebiliyorum ve dükkân muhtemelen kapanmak zorunda kalacak. Büyükannem hayatının emeğini bana hediye etti ve ben onu çarçur ettim. Pek de ödül sayılmam, değil mi?"

"Sasha," diye nefes veriyor ve hat uzun bir süre sessiz kalıyor. "Neden bize söylemedin?"

"Çünkü ben bir yetişkinim, anne." Elimdeki sahte kar spreyini fırlatıp yere düşüyorum, herkesin görebileceği şekilde vitrinde duruyorum. "Bu benim baş etmem gereken bir sorundu. Belki bunu yüksek sesle itiraf etmekten de utanıyordum."

"Durum o kadar vahim mi?"

Giderek büyüyen fatura yığının ve iş bankası hesabındaki eksiyi, Edith'ten Walmsley Malikanesi'nin dekorasyonu için aldığım ödemenin nasıl zar zor bir çentik oluşturduğunu düşünüyorum. Denizde kayboldum ve artık karayı göremiyorum.

"Evet."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"İşler nasıl bu kadar kötüye gitti?" Annem soruyor.

"Çünkü ben Nan değilim," diye boğuluyorum, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Onu özlüyorum ve bazı günler buraya gelmek çok acı veriyor. Dükkânı açmak ve sanki kalbimde kocaman bir boşluk yokmuş gibi devam etmek."

"Ah, tatlım. Keşke bize acı çektiğini söyleseydin." "Zaten yapabileceğin bir şey yoktu."

"Onu bilemem. Biraz emeklilik paramız var ve-"

"Kesinlikle olmaz," diye tersliyorum, bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Kendi mirasımı kaybetmek bir şey, ama ailemin zor kazanılmış parasını da almak? Ölmeyi tercih ederim.

"O zaman ne yapacaksın?" Annem merak ediyor.

Dışarıda, vitrinlerin önünde oyalanan, parmaklarını ve burunlarını cama dayamış turistlere bakıyorum. Bakışlarım kapının önünde gururla duran iki dev Fındıkkıran muhafızı Bert ve Ernie'ye takılıyor ve ne kadar uzun zaman önce yola devam etmek için bir işaret dilediğimi hatırlıyorum. Bir ömür gibi geliyor ve belki de bir işaret değildi. Belki de işaret diye bir şey yoktur.

"Keşke bilseydim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

"SANIRIM BU GECE EVE GİDECEĞİM."

Sasha'nın masanın etrafında dönerek akşam yemeğinden kalan kirli tabakları topladığı malikânenin mutfağına bakıyorum. "Bir sorun mu var?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Cevabı zaten biliyorum. Neredeyse bir geceyi bile ayrı geçirmedik ve Sasha bütün akşam durgundu, onu işten aldığım andan beri dikkati dağınıktı.

"Hayır." Bulaşıkları lavabonun yanına bırakıyor ve iç geçiriyor. "Evet. Bilmiyorum."

Omurgamda beliren huzursuzluk hissinden ve bana doğru düzgün bakmamasından rahatsız olarak izliyorum. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Anlamsız bir soru daha.

"Kafamda çok şey dönüyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Sanırım bazı şeyleri düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sonraki adımlarımı düşünmek için. Belki biraz kendime acırım. Sorun olur mu?"

Sasha'dan uzakta geçireceğim zaman ve mesafe düşüncesi midemin çukuruna rahatsız edici bir şekilde oturuyor ama yine de başımı sallıyorum. "Elbette öyle. Bazen yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Kaçmayacağım ya da bu işi bitirmeyeceğim, o yüzden anlaştık. Böyle düşünmeni istemiyorum. Sadece biraz-"

"Bunaldın mı?"

"Evet." O sarkmalar içinde rahatlama, görünüşte minnettar için Anladığım kadarıyla.

"Sorun yok, Sasha."

"Charlotte benden kalbini kırmamamı istediği için değil ve ben de bunu yapmıyorum."

Charlie mi söyledi bunu?

Göğsüm ısınıyor. "Sen değilsin."

Yine de geri dönmezse kırılabilir.

Yanaklarını okşuyorum ve öpmek için onu yukarı çekiyorum.

Yumuşak. Yavaşça.

İlk başta bana yavaşça açılıyor, dilimi kendi diliyle okşuyor. Özensiz ve çaresiz, ıslak ve vedayla karışık bir hale gelmesi saniyeler alıyor ama bu korkuyu aklımdan çıkarıyorum. Kimse bu tür bir tutku ve yoğunluktan kaçamaz, kaçarsa da uzun süre kaçamaz.

Sasha uzaklaşıyor ve yanağımı okşuyor, uzun bir süre bana bakıyor.

"Montunu evde giyebilir miyim?" diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Elbette alabilirsin tatlım. Bana geri getirdiğin sürece."

"Her zaman."

Nedenini de bir şekilde bu durum beni rahatlatıyor ve Sasha'ya paltomu giydirip arabasına kadar eşlik ederken bunun içime işlemesine izin veriyorum. İkimizin de birbirimize sarılıp inlememize yetecek kadar uzun bir süre onu tekrar öperek vedalaşıyorum, sonra garaj yolunda durup farlar gözden kaybolana kadar onları izliyorum.

İçeri dönerken, verandanın üzerindeki ökse otu rüzgârda sallanıp gözüme çarpınca kaşlarımı çatıyorum.

Huzursuzluktan ve boşa giden planlardan kaçınarak doğruca oturma odasındaki yan sehpanın üzerinde duran kristal viski sürahisine yöneliyorum, kendime doyurucu bir ölçü doldurup yudumluyorum ve bir tane daha dolduruyorum.

"Sasha bu gece kalmıyor mu canım?" Büyükanne ateşin yanındaki koltukta oturduğu yerden sesleniyor. Ayaklarını minderli bir tabureye dayamış ve bir kolunun üzerinde açık duran ciltli bir kitap var.

"Hayır."

Asık suratlı ses tonum karşısında duraksıyor, şeri bardağını havaya kaldırıyor. "Oh. Aranız mı bozuldu?"

"Hayır, bir şey değil." Kanepeye gömülüp sırtımı minderlere yaslıyorum. "Yine de biraz boşluk istedi."

"Anlıyorum. Kasvetli ruh halinden anladığım kadarıyla buna üzölmüşsün. Bir parça için bu kadar üzölüyorsanız ilişkiniz gerçek olmalı."

uzayın."

Hemen doğruluyorum, nabzım hızlanıyor. "Ne?"

"Ne diyorum ben?" Büyükanne kıkırdıyor, bir eliyle havayı kabartıyor. "Tabii ki artık gerçek, ikinizin geceleri ve bazen sabahları çıkardığınız sesler. İkinizin de sesi oldukça yüksek çıkıyor, biliyorsunuz. Ben sadece bu konuda gerçekten konuştunuz mu ve duygularınızı itiraf ettiniz mi demek istedim. Burada önemli olan bu. Belki de senin nasıl hissettiğini bilmediği için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Düşünülmesi gereken bir şey."

"Büyükanne. Birkaç adım geri gidebilir miyiz? Bunu biliyor muydun?"

Sahte randevu olayı mı?"

Bana "*puh-lease, bak kiminle uğraşıyorsun*" der gibi bir bakış gönderdi. "Elbette öyle yaptım. Birbirinizden hoşlanmazken birkaç gün içinde çıkmaya başladınız. Ben aptal değilim, Sebastian."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü tam da olmasını istediğim şey buydu. Hepsi planın bir ."

"Planın *bu* muydu?"

"Şey, sahte kısmı değil. Sadece ikinizi bir araya getirmenin bir yolunu aradık. Sasha ile birbiriniz için mükemmel olduğunuzu biliyorduk ve doğru yönde küçük bir dürtmeye ihtiyacımız vardı. Bir atı suya götürebilirsiniz ya da öyle derler."

İçimi çektim. "Büyükanne."

"Yöntemlerim en iyisi olmayabilir-" "Bana öleceğini söylemiştin," diyorum kesin bir dille.

"Ama işe yaradı, değil mi?"

"Daha iyi yollar düşünebilirim."

"Hadi . Bana gerçekten inanmış gibi değilsin. Bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordun. Yüzünün her yerinde yazıyordu. Kurnaz değilsin."

"Sen de öyle."

"Biliyorum." Bundan etkilenmiş görünüyor. "Aileden geliyor olmalı."

Kendimi gülmekten alıkoyamıyorum, özellikle gülmek istemesem bile.

"Üzülme, canım. Tüm çiftlerin arada sırada biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Bu dünyanın sonu değil."

"Biliyorum. Bu konuda endişelenmiyorum." Ama ben değilim. Derinlerde bir yerde aramızdaki bağdan hiç hissetmediğim kadar eminim.

Daha önce. Artık kökleri var, kalbimin derinliklerine gömülmüş durumda. "Sasha için endişeleniyorum."

"Oh. Neden?"

Tereddütüm sessizlikte ortaya çıkıyor. "Bir şey söylediğim için beni öldürür."

Büyükanne odanın içinde el kol hareketleri yapıyor. "Kime söyleyeceğim?"

İçimin geri kalanını deviriyorum, kendime bir tane daha doldurmaya fırsat bulamadan bardağı sehpanın üzerine kaydırıyorum. Dört kadeh alkollü içki içip sonrasında kendimi iyi hissettiğim günler geride kaldı.

"*Mistletoe & Mine*'ın başı dertte," diye itiraf ediyorum. "Sasha yeni yılda kapanmak zorunda kalacağını düşünüyor. Bu durum onu oldukça üzüyor."

"Olamaz. Bu sadece Sasha için değil, tüm köy için korkunç bir haber." Büyükanne bir an için dik oturmaya çabalıyor. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Deniyorum ama istemiyor."

"Bu şaşırtıcı değil. Sasha çok kendine özgü, dik başlı biri. Kimseye bağımlı olmayı sevmiyor ve her şeyi kendi başına yapması gerektiğini düşünüyor. Rose'un dükkânı ona bırakmasının yarı nedeni de bu."

"Biliyorum. Ama her şeyi sadece bir çek yazarak çözebilecekken bu çok zor."

"Biliyorum canım. Ama senden para kabul etmek onu rahatsız edebilir, özellikle de artık birlikteyken. Para birçok insan için hassas bir konudur."

İki elimi yüzümde gezdirerek bir kez daha iç geçirdim. "Böyle söyleyince mantıklı geliyor."

"Ayrıca, bazılarımızın sırtımızı dayayabileceğimiz insanlar olduğunu, bizi karşılıksız yardım etmek isteyecek kadar seven insanlar olduğunu kabul etmesi biraz daha uzun sürer. Sasha yola gelecektir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sessizce sordum.

"Çünkü o sensin. Torunum olduğun için başkaları bana önyargılı diyecektir ama sen harikasin. Seni kucağıma aldığım andan itibaren hep böyle düşündüm. Kesinlikle harikasin. On altı yaşındayken benimle yaşamaya başladığında, daha iyisini isteyemezdim."

Sözlerine gülümsüyorum ve göğsümde sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde yerleşmelerine izin veriyorum. "Bu bana en sevdiğin torunun olduğumu söyleme şeklin mi?"

"Sadece kimseye söylemezsen."

Burnumun kenarına dokunuyorum. "Bu bizim sırrımız olacak."

Ateş ocakta çıtırdarken ve viski boğazımda yanarken, odanın diğer ucunda sessizlik içinde sevgiyle gülümsüyoruz.

Sonunda büyükanne boş bardağını bir kenara bırakıyor ve sehpanın üzerinde duran cep telefonunu işaret ediyor.

"Pekâlâ, bu kadar sızlandığın yeter," diyor. "Telefonumu uzatır mısın? Kurtarmamız gereken bir dükkan var."

"Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun? Sana daha önce de söyledim. Sasha yardımımı istemiyor."

"*Senin* yardımın, evet. Benimki hakkında hiçbir şey söylemedi."

Gözlerim kısılıyor ama yine de merakla ve biraz da eğlenerek telefonu ona uzatıyorum. "peşindesin?"

Büyükanne sırtıyor ve ekrana basmaya başlıyor. ", canım. Göreceksin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SASHA

NOEL ARIFESİNDE 15 SANTIM KAR YAĞIŞI VE SON GELENLERİN AKINI-dakika müşterileri.

Gülümsememi takınıyorum, büyükannemin en sevdiği, göğsünde Ökseotu & Benim yazılı kırmızı önlüğü giyiyorum ve yardım etmek için dükkânın etrafında dönüyorum. Yeni hediye paketlenme hizmetim büyük ilgi görüyor ve birkaç saat içinde bu yılın başlarında birkaç haftada yaptığımdan daha fazla satış yaptım ama bu yeterli değil.

Bunu şimdi itiraf edebilirim.

Bir Noel mucizesi gerçekleşmezse, kalıcı olarak kapatmak zorunda kalmam uzun sürmeyecek.

Bugün ilk kez, büyükannem ve büyükbabamın kasanın yanına yapıştırılmış resmine bakıyorum. Bunun ne kadar ilerlediğimizi hatırlatması, olabileceğimiz her şey için bir umut olması gerekiyordu ama hissettiğim tek şey ikisini de hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum suçluluk ve üzüntü.

Gözlerim doluyor ve içimdeki duygularla ürpererek soluk soluğa kalıyorum.

O zaman herkesin nasıl tepki vereceğini, dükkanın yıl boyunca getirdiği neşe olmadan köyün nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum. Bir süre yolumu kaybettim, üzüntümün katlanmasına izin verdim ama Walmsley'i *Mistletoe & Mine* olmadan hayal edemiyorum. Bu anlaşılmaz bir şey.

*Özür dilerim,
Nan. Çok
üzgünüm.*

Kapının üstündeki zil çalıyor ve Angela içeri giriyor, ardından buz gibi bir hava beni ürpertiyor. İçerideki sıcaklığı korumak için aceleyle kapıyı kapatıyor ve ben kendimi toparlayıp gözlerimin altını gizlice silerken kar botlarını ökse otu paspasına vuruyor.

Kimse beni göremez.

Er ya da geç öğrenmek zorunda kalacaklarını biliyorum ama şimdi değil. Henüz değil.

"İyi günler, Angela." Ses tonum bir ya da iki nota olmalı, büyük olasılıkla biraz fazla parlak, çünkü hızlı bir şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"İyi günler, Sasha."

"Son dakika Noel alışverişi mi?"

"Tanrım, hayır. Ben benimkini Ekim'de yapıyorum, hatta paketlemeyi bile."

Bir kahkaha attım. Belki de A tipindeki A, Angela'yı temsil ediyordur. "Tabii ki biliyorsun."

"Aslında paranızı geri alıp almadığınızı kontrol etmek için geldim. Bazı banka transferleriyle ilgili birkaç sorun yaşadık ve etkilenen herkesi not ediyorum."

"Paramı geri almak mı?"

"Evet, Noel komitesine yaptığınız katkı," diye yavaşça girdi söze. "Geri aldın mı?"

"Neden geri alayım ki?"

"Sebastian'la olan ilişkinizden dolayı bildiğinizi sanıyordum."

Ondan bahsedildiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da bir şekilde kendimi sabit tutmayı başarıyorum. Sadece birkaç gün oldu ve onu özlüyorum. Onun gücünü. Bakışlarının tenimdeki ağırlığını. Vücudunun benimkine sarılmış hissini. Liste sonsuz.

"Sebastian? Üzgünüm ama beni kaybettin."

"Belki de bir şey söylememem gerekiyordu." Angela yerinde , kararsız görünüyor. "Bunun bir sır olduğunu düşünmemiştim."

"Ne değildi?"

"Kral ailesi, yani Sebastian. Nezaket göstererek önümüzdeki beş yıl boyunca köyün Noel süslemelerini karşılamayı teklif etti. Hatta, bir daha böyle bir bütçe sorunumuz olursa, ondan yardım istememiz gerektiğini ve onun ödeyeceğini söyledi. Harika değil mi?"

Harika mı?

Bu birinin benim için yaptığı en güzel şeydi ve kalbim bunu Walmsley için yaptığı kadar benim için de yaptığını biliyor.

Hem de çok. Belki daha da fazla. Sebastian ne kadar mücadele ettiğimi, birinden yardım istemek konusunda ne kadar isteksiz ve utangaç olduğumu bilen tek kişi - bu duygular şimdi çok önemsiz görünse bile.

Aman Tanrım!

"Evet, bu... Vay canına. Bu onun için inanılmaz cömert bir davranış." Boğazıma düğümlenen duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. "İş hesabımı kontrol etmem için bana bir saniye verin."

Angela başını sallıyor, ben iPad'imi alıp banka uygulamama girerken dalgın dalgın etrafa bakıyor. , ekranda çok ihtiyacımız olan beş yüz pound görünüyor.

Bir Noel mucizesi.

Bu hiçbir şekilde işletmeyi kurtarmaz, ancak vadesi gelen birkaç fatura için bir tampon görevi görür ve Sebastian'ın bilebileceğinden çok daha fazla yardımcı olur.

Hayır.

Bu bir yalan.

Bilecek çünkü ona söyleyeceğim, teşekkür edeceğim ve sonrasında beni asla bırakmamasını isteyeceğim.

"Hepsi orada, Angela," diyorum ona.

"Oh, rahatladım." Kapıya doğru iki adım attı ve durdu. "Bu arada, bu akşam köy salonunda yapılacak son dakika Noel komitesi toplantısı için bize katılmanızı rica edecektim."

"Ben komite üyesi değilim, mu?"

"Biliyorum, ama bu küçük bir köy buluşması. Bazı güncellemeler falan. Çay ve kıymalı turta da ikram edeceğim. Bob sıcak şarap getireceğini söyledi. Ne dersin? Rose'un seveceği bir şey."

Gözlerim kısıldı. "Bana bir şey yaptırmak için ölmüş büyükannemi kullanmak çok manipülatif."

"Öyle, ama işe yaradı, değil mi?"

Kahkaha atıyorum çünkü lanet olsun, kadın haklı. "Ne zaman orada olmalıyım?"

"Beş. Herkesin aileleri ve partileri olduğu için çok uzun sürmeyecek."

"Orada olacağım."

"Harika. Seni göreceğim. Saat beşte, unuttun mu? Mutlu Noeller!"

Zil çalıyor ve dükkânı yavaşça tarıyorum, tüm şenlikli ayrıntıları - başlangıçtan beri var olan ve zamandan beri eklenenleri- inceliyorum. Çalışan tren seti dönüyor

İngiliz temalı Noel ağacının altında ve ön tarafta parıldayan kar küresi gösterileri. Vitrinde el oyması doğum günü ve arka tarafta el boyaması ahşap Advent takvimi. Her bir kapıyı hediyeler ve ikramlarla doldurmak bir gelenektir ve o gün dükkânı ziyaret eden ilk çocuk içeride ne varsa onu alır ve ben bunu ve yıllar boyunca yarattığımız anıların yankılarını, gelecek yıllarda da yaratabileceğimiz anıları .

"Mutlu Noeller," diyorum sessizce, Angela çoktan gitmiş olsa da.

Düzenli müşteri akışı öğleden sonra azalıyor, ben de günün geri kalanını temizlik yaparak, kasaya bakarak ve ağlamamaya çalışarak geçiriyorum.

Bir süre pencereden insanları izliyorum - turistler ve yerliler hala yağan karda eve gitmek için çaresizce yürüyorlar. Her zamanki gibi, kasabın önünde hala biraz kuyruk var, bekleyen müşteriler ısınmak için sıcak çikolata içiyor, bazıları meydanda "Carol of the Bells" şarkısını söyleyen şarkıcılara eşlik ediyor.

Gökyüzü yavaş yavaş kararıyor, ama uzakta bir pembe dokunuş var, bu da daha fazla karın geleceğinin işareti.

Beyaz bir Noel.

Nanın hoşuna giderdi.

Bugün onu neden her yerde hissettiğimden emin değilim ama boğazımda kalıcı bir yumru oluşmasına neden oluyor.

Dükkânı saat dörtte kapatıyorum ama eve gidip tekrar gelmek anlamsız, bu yüzden dükkânın zeminine oturup anıları ve her şeyi ne hale getirdiğimi düşünüyorum.

Saat beş olduğunda ne şenlikli ne de sosyal bir ruh hali içindeydim ama bir söz vermiştim ve Sebastian'ı görme ihtimalim beni karda köyün kenarındaki salona doğru sürüklüyordu.

Gittiğimde odayı tıklım tıklım dolu bulduğumda şaşırdım; oda, gruplar halinde toplanmış, sohbet eden, gülen ve Noel neşesiyle dolup taşan yerel halkın ve işletme sahiplerinin mırıltılı uğultusuyla doluydu.

Bobble şapkamı cebime koyuyorum, ceketimin düğmelerini açıyorum ve tek kullanımlık bir bardak sıcak şarap almak için içecek masasına gidiyorum.

parmaklarımdaki soğuğu kovalarım.

"Tamam." Angela küçük sahneye çıktı, arkasında kırmızı perdeli bir fon vardı, boynuna parlak gümüş cicili bicili bir ip dolanmıştı. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz."

Kaşlarımı çattım. Beni beklediklerini mi söylemek istedi?

Angela geldiğimiz için teşekkür edip Noel komitesinin bu yılki başarısını, gelecek yıl için umutlarını ve planlarını anlatırken ben sadece yarım yamalak dinliyorum. Sebastian'a cömert bağışı için teşekkür etmeye devam ediyor ve ben onu ararken neredeyse boynumu kıracakken herkes alkışlıyor.

Ama burada değil.

Hayal kırıklığımı bir yudum şarapla bastırıyorum. "Ve son olarak, Sasha, burada bana katılır mısın, lütfen?"

Ne?

İrkilerek bakışlarımı sahneye çevirdim, yanlış duyduğumdan emindim. "Sen... sen benimle mi konuşuyorsun?"

Angela dahil herkes gülüyor. "Başka Sasha Smith yok, değil mi?"

Şaşkın ve ne olup bittiğinden emin bir şekilde etrafıma bakıyorum ve sahneye doğru ilerliyorum.

The Tea Rooms'un sahibi Violet yanımdan geçerken omzumu sıvazlıyor, Bob da öyle. Onlara garip gülümsemeler , herkesin bana bakmasının ağırlığıyla kendimi garip hissediyorum.

Angela, "Gel yanımda dur," diyor ve ben de bana söyleneni yapıyorum, baş aşağı tuhaf bir yere girdiğime eminim.

"Şimdi, eminim sizi neden buraya getirdiğimi merak ediyorsunuzdur..."

"Birazcık."

"Pekala, sadede gelelim." Bana bir kağıt parçası uzatırken omuzları heyecanlı bir şekilde kıpırdıyor.

Bu bir çek.

Benim

adıma.

On beş bin pound için.

Kalabalığa, çeke ve tekrar geriye bakıyorum. "Nedir bu?"

Herkes gülümsüyor ve birkaç kişinin gözleri yaşıyor ve ben hiçbir şey anlamıyorum.

Nia, "Bu senin için, şapşal," diye seslenerek bir kıkırdama dalgası yaratır. "Anlamıyorum."

Angela kolumu okşuyor, bu hareket sekiz hafta önce dükkânıma giren kendini beğenmiş işgüzarla o kadar zıt ki. Ama bu sezon öğrendiğim bir şey varsa, o bazen olduğumuzu sandığımız ya da dünyaya sunduğumuz kişi olmadığımızdır ve belki Angela için de aynı şey söylenebilir. Belki de ben onun hikayesinin sadece yarısını gördüm.

"Sanırım Walmsley'nin *Mistletoe & Mine* olmadan aynı olmayacağını söylerken buradaki herkes adına konuşuyorum," diyor etrafımızdaki mırıltılı anlaşılmaya.

"Buraya, buraya!" Bob bağıyor.

"Bazı işletmeler gelip geçti ama büyükannenizin dükkânı -sizin dükkânınız- yaklaşık altmış yıldır toplumumuzun temel direği oldu. Bu sadece onun mirası değil. Walmsley'in de mirası. Kapanmak zorunda kalabileceğini duyduğumuzda, bunun olmasına izin veremezdik."

"Ne?" Nefes , gözlerim yaşlarla doluyor. Bir tanesi serbest kalıp yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Çok bir şey olmadığını biliyoruz, ama umarız bu, ışıkların yanmasını ve işlerin en azından bir süre daha devam etmesini sağlar. Bunu büyükannenizin yıllar boyunca köyümüz için yaptığı her şeye bir teşekkür olarak düşünün. Ve siz kabul edemeyeceğinizi söylemeden önce, sanırım hepimiz Rose'un da bunu isteyeceğini biliyoruz."

Gülüşüm sulu ve duygu yüklü. Tekrar çeke, sonra da karşımdaki izleyicilere bakıyorum. Ağzım açılıyor ama ses çıkmıyor, kelimeler sihirli bir şekilde belirmiyor. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum, sonra serbestçe akmalarına izin veriyorum, evim dediğim toplumun nezaketi ve cömertliği karşısında derinden, acı verici bir şekilde etkileniyorum.

Noel ruhumu arıyordum ve en başından beri buradaymış.

"Ne söyleyeceğimi tam bilmiyorum," diye boğuluyorum ama nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum. Boğazım sıkıştı ve gevşetmek için uzunca bir süre hıçkırmam gerekiyor.

"Bir şey söylemene gerek yok," diyor Angela.

"Hayır, var. Söylenecek çok şey var. Teşekkür ederim. Hepinize. Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Hâlâ burada olsaydı büyükannem için bunun ne anlama geleceğini. Sadece... Mutlu Noeller."

Bir anlık dürtüyle Angela'ya sarılıyorum, nefesim kesiliyor. Şaşkın ve biraz rahatsız görünüyor ama yine de gülümsüyor ve herkes bunu alkışlamak için bir işaret olarak alıyor. Birisi

Slade'in "Merry Christmas Everybody" şarkısının nakaratının yarısında müzik tekrar açıldı.

Konuşmalar yeniden başlıyor ve ben de kilise salonunda dolaşarak herkese tek tek teşekkür ediyor, kucaklaşıyor, minnettarlığımı ve Noel dileklerimi paylaşıyorum. Bu, iki ay önce gözümü devireceğim türden bir saçmalıktı, ama şimdi onu kucaklamak istiyorum. Hissettiklerimi hiçbir kelime yeterince anlatamaz ve büyükannemin de dediği gibi, bazen basit bir *teşekkür* yeterlidir.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SASHA

KİLİSE SALONU BOŞALDIĞINDA, TOPARLANIP EVE YÜRÜYÖRÜM. BİR GÜN Artık sokaklar sessiz, karda ayak seslerimin çıtırtısından başka bir şey yok ve kendimi melodiye kaptırmış, Sebastian'a ne söyleyeceğimi prova ediyorum. Önce aramanın mı yoksa mesaj atmanın mı daha iyi olacağını tartışıyorum ama ikisini de çabucak reddediyorum. Benim için yaptıklarından sonra, yüz yüze gelmekten daha azı hakaret sayılır.

Onu düşünürken o kadar kayboluyorum ki, ön bahçemi çevreleyen karla kaplı duvarın üzerine tünemiş devasa adamı neredeyse özlüyorum.

"Sebastian!"

Hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim, omuzları kar taneleriyle tozlanmış, burnu ve yanakları soğuktan pembeleşmiş. Ellerini ceplerine sokmuş, saçları havadaki nemden dolayı dalgalı bir şekilde ceketinin yakasına doğru kıvrılıyor. Ellerimi saçlarında gezdirmek, kafa derisini onun sevdiği şekilde kaşımak istiyorum.

"Buradasın," demekten başka bir şey gelmiyor aklıma, her ne kadar içimde bir sürü başka kelime balonlaşıyor olsa da.

Başını eğiyor, gülümsemesi gözlerini öpüyor. "Beni içeri davet edecek misin? Seni bu duvarın üzerinde beklediğim için çok pişmanım. Kıçım sıırılsıklam oldu."

"Beni mi bekliyordun?"

"Görünüşe göre uzun zamandır."

Kalbim uçuyor.

Ben de uzun zamandır onu bekliyordum.

"Bu haksızlık," diye idare ediyorum. "Beni büyük jestimden mahrum bıraktınız. Ben de sana geliyordum."

"Öyle mi?" Bunun üzerine aydınlandı. "Ortada buluşsak nasıl olur?"

Sebastian'ın kalçalarının arasına giriyorum. Böyle mükemmel bir boydayız - o oturuyor, ben ayakta duruyorum - ve çenesini gölgeleyen kirli sakalını, kaşlarının çizgisini, çok sevdiğim ince çizgilerini okşuyorum.

Yakışıklı yüzünün haritasını ağzını ağzımla kapatırken bakışlarımda hürmet var. Elleri açgözlü ve sahiplenici bir şekilde kıcıma yerleşiyor ve anında bana açılıyor, dillerimizin sürtünmesine izin veriyor. Sokakta öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, etrafımıza kabarık sahte tüyler yerleşiyor.

Uzaklaşmayı başardığımızda Sebastian, "Sırılsıklam kık konusunda ciddiymdim." dedi.

Ağzına karşı gülüyorum. "Hadi gel. Seni içeride ısıtalım."

Noel ışıkları zamanlayıcıya ayarlı, bu yüzden bizi içeri aldığında kulübe loş bir şekilde aydınlanıyor. Anahtarları sehpanın üzerine atıyorum ama Sebastian başka bir şey yapmama fırsat vermeden beni döndürüyor, kaldırıyor ve ağzını tekrar ağzıma kapatıyor.

Uzun bir süre böyle öpüşüyoruz, karanlıkta birbirimizin içinde kayboluyoruz, yolu aydınlatan çok renkli bir parıltıdan başka bir şey yok.

"Seni özledim," diye mırıldanıyorum sonunda, bir öpücük daha çalarak.

Sebastian yanağımı okşuyor, bakışları o kadar yumuşak ki içim acıyor. "Ben de seni özledim."

"Bu gece Noel komitesinde seni aradım."

"Gelebileceğinizi düşünmüştüm. Gelmek istedim ama herkesin bize bakmasıyla bir gösteri olacağımızı biliyordum. O toplantı sen ve büyükannen hakkındaydı. Bu gece bizimle ilgili."

"Teşekkür ederim." Yanağını okşarken ve başparmağımı alt dudağında gezdirirken sesim ancak fısıltıya dönüşüyor, ona dokunmadan duramıyorum. "Yaptığın şey... Birinin benim için yaptığı en nazik şeydi. Ne zaman vaktin oldu ki?"

"Edith Elliot-King bana yardım etti tabii ki."

Tabii ki biliyordu. Bilmem gerekirdi.

"Bütün bir Walmsley WhatsApp grubu olduğunu biliyor muydunuz?" diye soruyor.

Sırtarak başımı sallıyorum. "Annem de oraya ait. Bunca zamandır bizim hakkımızda konuşuyorlardı."

"Büyükannem ona sırrımı açtıktan sonra haberi bu şekilde öğrendi. O bir görevdeydi. Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti ve herkes bir araya geldi. Umarım sorun olmaz."

"Neden sorun olsun ki?"

"Çünkü her şeyi kendin yapmak konusunda çok kararlıydın ve paramı kabul etmiyordun. Nedenini anladım. Ama bunu başka bir şekilde yapmak zorundaydım çünkü değer verdiğim insanların mücadele ettiğini görmek ve bir şey yapmamak benim için çok zor."

"Seni hak etmek için ne yaptım ben?" Fısıldıyorum, tamamen dehşete düşmüş bir halde.

"Bu hak etmekle ilgili değil, Sasha. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Artık her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Rose senin için bunu istemezdi."

"Biliyorum. Biliyorum ama bir süre için bunu görmek zordu. Sanırım kedere alıştım. Acıyla yeterince uzun süre yaşadığınızda alıştığınız bir şey haline geliyor. Varlığına yer açıyorsun ama yok olmuyor. Bunu herkesten iyi biliyorsun. Nan öldüğünden beri böyle yaşıyorum. Dükkanı devraldığımdan beri. Kafamı kuma gömdüm ve beni boğulmaktan kurtaran başkalarının cömertliği oldu. Hak ettiğimi düşünmüyorum. Hak etmiyorum. Ama deneyeceğim. Onların iyiliğine layık olmak istiyorum."

Bir hıçkırık içimi titretirken omuzlarım sarsılıyor ve beni daha da sıkı tutuyor.

"Ve sen," diye mırıldanıyorum. "Köy için yaptıkların ve Noel için ödediklerin. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evet, söyledim, çünkü kulağa ne kadar sevimsiz gelse de Noel'in anlamı budur."

"Yine de peyniri severim."

"Ben de," diyor gülerek. "Ayrıca, insanlara yardım edemeyeceksem bu kadar para ne işe yarar ki?"

"Sen iyi bir adamsın Sebastian. En iyisisin."

"Senin için iyi bir adam olmak istiyorum," diyor bana, dokunuşuma doğru eğilerek. "Tek erkek."

"Sanki başka biri olacakmış gibi."

Bu adamın bana hissettirdiği çılgınca duygular ve üzerime çullanıp beni büyük, güçlü kollarıyla sararken omurgamda yükselen heyecan beni tüketiyor. Başka bir öpücük için onu aşağı çekiyorum, içimde kabaran sıcak bir ihtiyaç var.

"Senin içinde olmam gerek, tatlım," diyor Sebastian huysuzca, kelimeleri ağzından alıyor.

Kukum hiçbir şeyin etrafında kasılıyor, bunun için istekli.

"Benim de buna ihtiyacım var." sert uzunluğunu avuçluyorum, kotunun içinden geçiriyorum. "Senin için çaresizim."

"Öyle mi?" Bir an için gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma doğru sallanıyor. "Sikime ihtiyacın var mı?"

"Hiçbir fikrin yok."

Bakışlarımız birbirini yakaladığında bir kibrit çakılmış gibi oluyor ve birlikte alevler içinde kalıyoruz, birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz, oturma odasının ortasında yavaş yavaş soyunuyoruz.

Sebastian amımı avuçluyor ve ıslak etimde gezinip klitorisimin üzerinde daireler çizerken başım dönüyor. Bileğini kavriyorum, bir parmağını içime sokarken onu tam istediğim yerde tutuyorum, sonra iki, ikisini *de çok* doğru kıvrıyor, başparmağını *tam* olarak çalıştırıyor.

"Burası mı?" diye soruyor elini kirli bir şekilde kullanmam karşısında kendini beğenmiş bir şekilde.

Aleti aramızda sertleşiyor, ucundan ağlıyor ve ben de ayaklarımın üzerinde zar zor durabildiğim halde, onun beni kızdırdığı kadar ben de onu kızdırmak için elimi birkaç kez uzunluğundan aşağı doğru sürüklüyorum.

". uzan."

Sebastian talebime önce şaşırıyor, sonra gülümsüyor ve sığmak için bacaklarını bükme zorunda kalsa da kanepeye boylu boyunca uzanıyor.

"Hâlâ dizine dikkat etmemiz gerekiyor, değil mi?" Elimini dizinden yukarıya, uyluğu boyunca gezdiriyorum, vücudunun uzunluğunu takip ederek alaycı dokunuşlar yapıyorum ve kaya gibi sert ve etli olduğu yerleri yokluyorum.

Başına ulaştığımda bacaklarımın arasında kemirici bir sıcaklık oluşuyor ve Sebastian bana neredeyse dayanılamayacak kadar büyük bir özlemle bakıyor.

"Oturmak için harika bir yere benziyorsun."

Tüm vücudu sarsılır. "Siktir. Benimle dalga geçme." "Dalga geçtiğimi kim söyledi?"

Sonra kanepenin arkasını kavradım, bir bacağımı vücudunun üzerine attım ve tam yüzünün üzerine çömeldim.

"Lanet ," diye . "Evet."

Burada böyle çömelmiş olmak garip. Altımdaki Sebastian'a bakıyorum ve tüm vücudumun ortaya çıkmasıyla içimde küçük bir kırılganlık pırıltısı oluşuyor. Karnım yuvarlanıyor ve

ağzının ve burnunun görüntüsü, ama gözlerindeki ateşli, ateşli parıltıda damarlarımı güçle dolduran şey var.

Beni istiyor ve gördüklerini seviyor.

"Yap hadi," diyor, parmakları kığımın çukurlarına giriyor. "Beni boğ, umurumda bile değil."

Buna kıkırdıyorum ama ağırlığımı tamamen ona vermek için bunu onay olarak kabul ediyorum.

Sebastian inliyor, kığımın daha sert kavlıyor. Dili içime giriyor, klitorisime biraz vuruyor, ben sarsılıp titreyene kadar birkaç uzun ve sert emme yapıyor. Beni bir süre bu şekilde geliştiriyor, yüzünün her yerinde yavaşça sallanan bir ritme sokuyor. Ağzının ve çenesinin üzerinde sallanıp kayarken her şey o kadar ıslak geliyor ki, tüm ritim kaybolana kadar titreme hissiyle kör oluyorum.

"Beni boşaltıyorsun," diyorum ona, sanki dilinin etrafında kenetlendiğimi hissetmiyormuş gibi, orgazmım içimden geçerken adını haykırıyorum.

geldiğimde, bir şekilde Sebastian'ın kolları arasında, onunla kanepenin arkası arasına sıkışmış, bir bacağımı kalçasına atmış ve hâlâ sert olan sikine bastırıyordum.

"Ne..."

"Seni biraz tutmama izin ver," diyor.

Bedenlerimiz birbirine yapışmış, şehvetle sersemlemiş ve mutluluktan uçmuş bir halde kalbinin gümbürtüsünü dinliyorum.

"Hâlâ içimde sikine ihtiyacım var," diyorum ona.

"Ve ne istersen alacaksın."

Sırıtiyorum, onu sıkıca kavıyorum. "Sonra da Noel arifesi için birkaç şey toplamam gerekiyor. Edith ve kızınızla birlikte olmak için malikâneye gidiyoruz. *"Harika Bir Hayat"* filmini izleyeceğiz."

"Bunu bizimle yapmak ister misin?" Sebastian soruyor. "Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Yüzünde taze bir sevinç belirir. "O zaman eve gidelim."

BÖLÜM YİRMİ BİR

SEBASTIAN

NOEL GÜNÜ'NE TAŞAKLARIMIN DERİNLİKLERİNDE BAŞLAMAK GIBISI YOK.

Kız arkadaş.

Sasha kucağıma oturmuş, mutluluk içinde çırılçıplak, sikimin üzerinde aşağı yukarı gidip geliyor. İnlemesi devam ediyor, parmakları başlığın etrafında kıvrılmış. Arada bir daha fazla kaldıraç için kullanıyor, sürüş şekline daha fazla güç katmak için.

"Bunun için çaresizsin, değil mi?" Gereksiz bir soru çünkü o biliyor. Yüzünün her yerine kazınmış, dudağının vahşi ısırığı, kendisiyle ve tüm bu zevkle ne yapacağını bilemediğinde saçlarını tutma şekli. "Açgözlü küçük şey."

Ama açgözlü olan benim, dolgun kalçalarını ve uyluklarını okşuyorum, o sızlanıp daha sert sallanana kadar soluk pembe meme uçlarını sıkıştırıyorum ve tüm o görkemli et yüzümün önünde lezzetli bir şekilde zıplıyor. Onun zevkten çözülmesini izlemek benim de en büyük zevklerimden biri.

Ona doyamıyorum. İşte bu.

Biz.

"İşte bu, tatlım," diyorum ona, memelerinin arasından kayan bir ter damlasını yalayarak. "Kullan beni. İhtiyacın olanı al."

Adım dudaklarından şiddetli, fısıltılı bir iniltiyle dökülüyor.

Ağzlarımız çarpışıyor ve dillerimiz birbirine değiyor ve o anda kaldıracı ihtiyacı olan benim, bunun için çaresiz olan *benim*.

Ayaklarımı

parmak uçlarımı kalçalarının cömert kabarıklığına batırdım ve içine doğru ittim. Tekrar ve tekrar.

Etlerimiz büyük şaplaklarla buluşuyor ve Sasha küfür ediyor, itişlerimin vahşiliğine karşı kendini sabitlemek için omuzlarıma tırmanıyor. Hava, eforla ve nefes nefese nefeslerimizin karışmasıyla yanıyor ve çok geçmeden gözlerimin arkasında bir his kaleydoskopu patlıyor, çünkü o sıkıyor ve her tarafıma geliyor, ben bayılana ve onunla titreyene kadar orgazmımı çekiyor.

İkimiz de kendimize geldiğimizde, Sasha kollarıma sarılmış, kulağı hala çarpan kalbimin gümbürtüsüne dayanmıştı. Onun burada olmasından, muhteşem bedeninin içinde olma ayrıcalığından duyduğum sevinç beni çözüyor ve daha önce hiç bu kadar gülümsediğimden emin değilim. Şu andan itibaren böyle uyanacağım için kendimi yaşayan en şanslı piç gibi hissediyorum. Geleceğimizi birlikte harmanlamamızın kesinliği tenimin altında uğulduyor.

Her şeyden bunalmış bir halde Sasha'nın saçlarını avucumun içine alıyorum ve ikimizin de gülümsediği bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Mırıldanıyor, aletimi sertleştiren şehvetli, şehvetli bir ses ve göğsümdeki tüyleri kaşıyor.

Charlotte odaya daldığında, onun üzerine yuvarlanıp ağzımı kalçalarının arasına gömmeme saniyeler kalmıştı.

"Bu Christmaaaaaassss!" diye şarkı söylüyor, kollarını iki yana .

Artık bir yetişkin olduğunu iddia etse de, yatağa koşarak atlayıp hepimizi zıplatacak kadar sert bir şekilde yere inerken son derece çocuksu.

"Charlotte!"

Sasha gülüyor, ben ise üzerimizi yorganla örtecek kadar aklım başımda olduğu için minnettarım.

"Charlotte, burada çıplağız."

"Oh." Hastalıklı bir şeymiş gibi yataktan fırlıyor. "Ew."

Sasha ile bu yatakta yaptığımız hiçbir şeye *iğrenç* demezdim, ama sınır koyma konusunda iyi bir ders. Devam etmek istediğimiz gibi başlayalım.

"Bizi biraz yalnız bırakın, tamam mı? Birazdan

ineriz." "Çok geç kalmayın. Açılacak hediyeler var!"

"Kuralı biliyorsun."

"Büyükanne mi beklemeliyim," diye mırıldanıyor, sanki sözleri daha önce yüzlerce kez tekrarlamış ve gerçekten aşmış gibi, teşekkürler.

"Henüz uyanmadı mı yoksa şimdiye kadar sadece biz mi eşlik etme zevkine eriştik?"

"Bir dahaki sefere onu kontrol edeceğim, Tanrım, baba. Bana bir şans ver." Bununla birlikte aşağıya koşar ve bağırır, "Büyükanne! Bu Christmaaaaaasssss!"

O ortadan kaybolduktan sonra ortalık mutluluk verici bir sessizliğe büründü. Artık yukarıda kimse yok ve yakalanma ihtimalim de sıfır ama yine de açık kapıya bir göz atıyorum. Ortalık sakinleşince yorganı yırtıp atıyorum ve tam da planladığım gibi Sasha'nın üzerine yuvarlanırken bir çığlık ve kahkaha krizine giriyorum.

Muhteşem dolgun kalçalarının arasına girerek birkaç kez ona sürtünüyorum, göğüslerinin arasına öpücükler konduruyorum, köprücük kemiği boyunca ilerliyorum. Omzundaki çiller nedense büyüleyici ve orayı da öpüyorum. Bir, iki, üç kez.

"Sebastian."

"Mmm?"

"Dur." Artık nefesi kesilmişti. "gerek."

Sözleri bir şey söylüyor ama boynuna erişmeme izin vermesi bambaşka bir şey.

"Bana kalsa tüm Noel'i senin içinde geçirirdim." "Kulağa ne kadar

İYE'ye yol açıcı gelse de, kızın

Senin için. Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Noel'i senin için büyülü kılan oydu. Hadi gidip o sihirden biraz alalım, olur mu?"

Başımı omzunun yumuşak eğimine yaslıyorum. Haklı tabii ki. Charlotte'la birlikte olmak Noel'in anlamı ve şimdi Sasha da burada bizimle olduğuna göre? Daha da iyi.

"İyi, tamam. Ama gelecek yıl Noel arifesinden yılbaşına kadar sikimi ısıtacaksın."

"Anlaştık."

Sasha'nın kahkahaları etrafımızı çınlatıyor, perdeler hala kapalı olmasına rağmen odayı aydınlatıyor. Onu yataktan kaldırıp, kahkahaların fayanslarda daha da yankılandığı ve artık hayatımın müziğinin bu olduğu banyoya götürüyorum.

Daha iyisini hiç duymamıştım.

Birlikte hızlıca duş alıyoruz, Charlotte'un geçen hafta bana aldıracağı temiz ve uyumlu pijamaları giyiyoruz -şeker kamışları ve yıldızlarla süslenmişler- ve bizi odadan çıkarmadan önce Sasha'nın elini öpüyorum, Kral ailesinin Noel gelenekleri gününe başlamaya fazlasıyla hazırım.

"Sebastian," diyor, durmam için beni
çekiştirerek. "Ne oldu?"

Sasha pijamasının eteğiyle oynarken bakışları yere kayıyor. "Noel'i benim için yeniden büyülü kılan sensin. Sen ve Charlotte. Edith de." Önemli bir şey değilmiş gibi bir omzunu silkiyor. "Sadece bunu bilmeni istedim."

Göğsümde bir şeyler sıkışıyor ve her şey inanılmaz derecede basit ve ileriye giden yol çok açık.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Ağzı şok içinde açıldı. "Ne?"

"Sana çok aşığım. Bunu söylemek için çok erken olsa da umurumda değil. Seni seviyorum."

Parlak gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, sözlerimden sersemlemiş bir halde onu daha da yakınımaya çekmeme izin veriyor. Onu kollarımla sarıyorum ve ağzımı boynuna gömüyorum, çırpınan nabzına karşı öpücükler soluyorum, burnumu çenesinin kenarında gezdiriyorum, onu öpüyorum.

Bu şekilde birkaç dakika daha kaybediyoruz, ancak birbirimizin ağızlarının baskısıyla sıkışmış bir kayıp gibi hissetmiyoruz ve Sasha sonunda çekildiğinde onu istediğim için zorlukla nefes alabiliyorum.

"Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM YIRMI İKİ

SEBASTIAN

HAFIF BİR KAHVALTI VE BİRKAÇ KADEH BUCKS FIZZ'DEN SONRA, Ateş çıtırdıyor ve televizyonda *Muppet Noel Şarkısı* çalıyor. Hediyeleri açmaya odaklanmak için bir süre önce sesini kapattık ve şimdi oturma odasının zemini paket kağıdı, kurdele ve üst üste yığılmış hediye yığınlarıyla kaplı.

Kızarmış hindinin kokusu evin içinde dolaşıyor ve dışarıdaki dünya çok sessiz görünüyor. Gece boyunca birkaç santim daha kar yağdı, bahçelerdeki tüm çitleri ve çalıları gizleyerek beyaz bir deniz gibi görünmesini sağladı.

"Bu senin için."

Ona bir hediye daha uzatırken Sasha şaşkınlıkla bana bakıyor. Ayaklarının dibindeki hediyelere bakıyor ve inanamayarak başını sallıyor.

"Bu artık çok fazla. Daha kaç tane ?" "Sadece bu."

Ambalajı yırtarken onu hevesle izleyen üç bakışın ağırlığından utanmış gibi görünüyor, ancak içindekini gördüğü anda tüm bunlar yok oluyor.

"Sebastian," diye soluk soluğa bağılıyor, parmak uçları camda gezsesi titriyor. "Nasıl?"

Büyükannesi ve büyükbabasının *Mistletoe & Mine*'ın dışındaki resmi eski bir gümüş çerçevenin içinde duruyor. Büyükannemin kopyalarından biri, bu yüzden kasanın arkasına bantladığı ile tam olarak aynı değil.

Bu kitapta farklı bir gülümseme, farklı bir kahkahanın anlık görüntüsü var ve tamamen renkli.

"Charlotte bunu yapmama yardım etti. Özel bir uygulama falan indirdi."

"Evet, babam bensiz bir işe yaramazdı." "Bunun için teşekkürler, Charlie."

Charlotte omuz silkiyor ve sırtıyor.

"Bu inanılmaz." Sasha sessiz bir teşekkürle Charlotte'un dizini sıkıyor ve çerçeveyi göğsüne bastırıyor. "Teşekkür ederim. İkinize de. Bunun kıymetini bileceğim."

Yanağıma kondurduğu öpücüğe doğru eğilirken yüzümden gülümsemeyi silemiyorum; rugby sahasında koşarken hissettiğim coşku, kulaklarımda uğuldayan rüzgâr, tüm o kas gücünün ham gösterisi gibi.

Sevdiğim kadını mutlu için kendimi dünyanın tepesinde hissediyorum ve bu, eğer izin verirse hayatımın sonuna kadar peşinden bir şey.

"Şimdi, bu için," diyorum arkamdan son bir hediye .

"Başka yok dediğini sanıyordum."

"Yalan söyledim."

Sasha ve Charlotte birlikte açabilmek için kanepede birbirlerine sokulmadan önce şaşkınlık dolu bir bakış paylaşırlar.

Sasha, "Onurlandırabilirsin," diyor.

Hediye açmaya asla hayır demeyen Charlotte kutuyu yırtarak açar, parçalanmış kağıt mendili arkasına fırlatır ve büyükannenin irkilmesine ve dehşet içinde bakmasına neden olan cam kıran bir çılgılık atar.

"Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım. Taylor Swift biletleri!"

Bir kahkaha atarak geriye düşen Sasha'nın üzerine atlıyor, sonra da bana doğru sıçırıyor. Sırtıyorum, onu kendi etrafımda döndürüyorum, özellikle Noel'de neşesinin sesini duyduğum için minnettarım. Her zamanki velayet düzenlememize sadık kalırsak, Charlotte muhtemelen gelecek yıl Noel'i annesiyle geçirecek, bu yüzden hala yapabiliyorken onun mutluluğunu stoklamak, tüm bu anıları daha sonrası için saklamak istiyorum.

"Bu çok harika olacak!" Ciyaklıyor ve , heyecanı zapt edilemeyecek kadar büyük. "Sara'ya haber vermek için mesaj atabilir miyim?"

"Elbette. Ama acele et. Yıllık geleneğim olan seni Scrabble'da yenme vakti neredeyse geldi."

"Sanki!"

Bu sözlerle odadan fırlıyor ve hepimiz onun gürültülü, aceleci adımlarla merdivenleri çıkarken çıkardığı sese kıkırdıyoruz.

"Sanırım en iyi hediye veren kişi ödülünü sen kazandın," diyor Sasha, ben tekrar yanına oturup kolumu omuzlarına atarken yakınına kıvrılıyor.

"Bir kupa kazanıyor muyum?"

"Evet." Dudağını ısıyor ve gözlerini kırıştırıyor, "Ben" derken alay ediyor.

Buna sırtıtıyoruz ve birbirimize sokuluyoruz. Saçlarına öpücükler konduruyorum, narenciye kokusunu içime çekiyorum, mutlu ve memnun bir şekilde.

"İkiniz çok mutlu görünüyorsunuz," diyor büyükanne. "Öyleyiz," diye cevap veriyor Sasha ikimiz adına.

Mutlu kelimesi yeterince güçlü hissettirmiyor.

"Peki ya sen büyükanne? Sen mutlu musun?"

"Tabii ki mutluyum. İstedğim her şeye sahip oldum." "İyi ki ölmüyorsun o zaman."

"Sebastian!" Sasha fısıldayarak bağıyor, beni dürtüyor ve iyi bir önlem için göğsüme bir şaplak atıyor.

Büyükanne çenesini kaldırdı. "Bana bak. Her zamankinden daha güçlüyüm. Doktorun dediğine göre bir öküzün ve elli yaşındaki birinin kalbine sahibim."

Sasha'nın eğlence ve sevinçle parlayan bakışlarını yakalıyorum ve ikimiz de sessizce gülüyoruz, ellerimiz uyluğumun üstünde birbirine dolanıyor.

"Tamam büyükanne. Sen öyle diyorsan."

", teşekkür . Şimdi bana bir şeri doldurur musun? Kavruldum."

Bir tur Scrabble ve tüm süslemeleriyle birlikte iki çeşit Noel yemeğinin ardından, Büyükanne'yi şöminenin yanındaki koltukta uyuklarken bırakıyor, paltolarımızı ve wellington botlarımızı giyip dışarı çıkıyoruz.

Kar, ara sıra rastlanan hayvan pençesi izleri dışında çoğunlukla bozulmamış durumda ve botlarımız en iyi noktayı bulana kadar tüm bu taze beyaz kar yağışının güzelliğinde çirkin bir yol açıyor.

"Pekâlâ, ikiniz de ceset üzerinde çalışmaya başlayabilirsiniz."

Charlotte yere çömelmiş, avuç avuç kar topluyor. "Ben kafa üzerinde çalışacağım." "Yıllardır kardan adam yapmamıştım," diyor Sasha, başını ovuşturarak.

eldivenli ellerini kabarcıklı soğuğa karşı birleştirdi.

"Bunu kar yağdığı her yıl yapıyoruz, yani annemle birlikte olmadığım her yıl."

"Bugün geleneğinizin bir parçası olmaktan onur duyuyorum."

"Bunu gelecek yıl da yapmalısın Sash. Ben burada olmasam bile. Bu bir aile geleneği ve sen de artık ailedensin."

Sasha'nın kolları iki yanına düşer. "Oh."

"Değil mi, baba?"

Sasha'nın bakışlarını toplayabildiğim tüm yoğunluğumla tutuyorum. "Bu doğru."

Kırk dakika sonra hepimiz pembeleşmiş ve iliklerimize kadar üşümüştük ama Kar Kadını Sally, ya da vaftiz edildiği gibi, ön kapının birkaç metre ötesinde gururla duruyordu.

Eldivenlerimdeki karın tozunu alırken, "Şimdi bu iş bitti," diye başlıyorum. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Kızım ciddiyetimi merak ederek bana bakıyor. "Büyükkannemin beni ve Sasha'yı bir araya getirme planında sen de var mıydın?" Soruyorum.

Onu.

Charlotte, sırtışı yavaşça yükselmeden önce ancak beş saniye göz kırpmıyor, tamamen Cheshire Kedisi gülümsemesi ve benim beğenim için biraz fazla hınzır.

"Nasıl ?"

"Büyükkannem kendini anlatırken sürekli 'biz' diyordu. Önce yanlış söylediğini düşündüm ama sonra kızımın tam olarak kim olduğunu hatırladım ve tabii ki sen de işin içindeydin."

Charlotte omuz silkiyor, sırtışı hâlâ beğenmiş.

"Bunca zamandır gerçekten birlikte olmamızı mı istiyordun?" Sasha şok içinde sorar.

"Duh."

O gün kahvaltıda yüzünde beliren dehşet ifadesini düşünerek eğlenerek başımı sallıyorum. "Oscar ödüllü bir performans sergiledin, orası kesin."

"Aslında aktris olmayı düşünüyordum." "Bu işte harika olacaksın."

"Biliyorum."

Onu daha sıkı sarıyorum, saçlarına bakarak sırtıyorum. "Seni seviyorum, Charlie."

"Biliyorum baba," diye yatıştırıyor, göz devirdiği ses tonundan belli. "Şimdi gidip Sally'nin burnu için bir havuç getireceğim. Hemen dönerim!" İki adım attıktan sonra durur ve geri döner. "Ben

"Burada olduğun için çok mutluyum Sash." Bir an için ona bakıp gülümsüyor, sonra ileri atılıyor ve elinden geldiğince kollarını ona doluyor.

Sasha sarılmanın şiddeti karşısında küçük bir "Oooof" sesi çıkarıyor, şaşkınlık yüzünde dans ediyor. Omuz silkip gülümsüyorum ve Sasha eriyor, o gülene kadar sıkarak karşılık veriyor.

Charlotte'un sesi Sasha'nın paltosunun derinliklerinde boğuklaşırken, "Beni eziyorsun!" diyor.

"Oh!" Sasha elini Charlotte'un yüzünün yan tarafına hemen bırakır. "Özür dilerim."

"Hayır, değıl. Hoşuma gitti. İyi sarılıyorsun."

Sonra içeri koşuyor, muhtemelen kardan kadınımızı tamamlamak için ihtiyacımız olan her şeyi almak için ve ikimiz de gülüyoruz, buzlu esintiden biraz korunmak için verandaya doğru sürükleniyoruz.

Bir süre birlikte sallanıyoruz, birbirimizin kollarına sarılıyoruz ve bundan daha iyisi olamaz.

"Sebastian, bak." Sasha verandanın tavanını işaret ediyor.

"Ökseotu." "Ve benimki," diye mırıldanıyorum, ağzının saf bir sevinçle kıvrılmasını izliyorum,

Belki bu da bizim hikâyemizin bir parçasıdır.

Biraz çömeliyorum, ellerini göğsümde ve boynumda gezdirirken bizi olabildiğince yakınlaştırıyor ve yumuşak, yavaş bir öpücük için beni aşağı çekiyor.

EPİLOG

SASHA

BİR YIL SONRA

Pek şarkıcı sayılmam ama dükkânda "All I Want for Christmas Is You" şarkısını mırıldanarak dolaşıyor, bu sabahki Noel arifesi telaşında renk ailelerinden koparılan vitrinleri ve süsleri düzeltiyorum.

Kış şu ana kadar mevsim normallerinin dışında ılık geçti, ancak kabarık taneler bütün gün durmaksızın düşerek kaldırımlara, pencere kenarlarına ve çatılara, hatta dışarıda gururla duran Bert ve Ernie'nin üzerine yerleşerek yeni bir beyaz Noel için umut verdi.

Buz gibi soğuk malikânenin bahçelerini ve ötesindeki tepeleri süpürürken Sebastian'ın kollarının sıcaklığına sarılmış olarak uyanmak beni gülümsetiyor. Noel'de yağan karın da başka dünyalara ait bir yanı var; sanki zaman donmuş gibi, doğa sessiz ve durgun ve nedense her şey mümkünmüş gibi geliyor.

Pencereden gelen bir ses transımı bozuyor ve Nia, çiçekçinin her Noel'de stokları tükendiği için muhtemelen birinin bahçesinden bağışladığı çobanpüskülü dallarını taşıyarak yanımdan geçerken bana el sallıyor. Sırıtiyorum ve el sallıyorum, vızılı ve canlı.

Tatil için kapanmamıza birkaç saat daha var, sonra yarınki akşam yemeği için yemek hazırlamaya başlamak üzere eve gidiyorum. Malikaneye taşındığımdan beri ilk resmi Noel'im. Nadiren yemek yaparım.

İkiden fazla kişi için -bu Sebastian'ın kaptan köşkü- ve her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

Bundan sonra tek planımız bayram temalı pijamalarımızı giyip *It's a Wonderful Life*'i izlemek. Charlotte, Edith'i her zamanki Noel arifesinde yerel emekliler köyündeki tombala gecesi yerine bize katılmaya bile ikna etti.

Bugün güzel bir gün.

Ekranlar düzenlendikten sonra, hediye paketi kurdelelerini gökkuşağı düzeninde sıralamaya başlıyorum. Yeşile geldiğimde telefonum arka kot cebimde titriyor ve ekranı aydınlatan isme cevap vermek için kaydırıyorum.

"Hey, anne! şimdi nereden arıyorsun?"

Ailem Ağustos ayında iki haftalık bir gemi seyahatini tamamladı, üç haftalığına eve geldi ve kısa bir süre sonra altmış günlük bir dünya seyahati için rezervasyon yaptırdı.

"Bugün seyir halinde bir gün ama Fransız Guyanası'ndan ayrıldık ve Brezilya'ya doğru yola çıktık."

"Kulağa hoş geliyor. Kıskandım." En ufak bir kıskançlığım yok, ama biraz saçmalık bir başkasını mutlu ediyorsa, saçmalayan biri olmaktan mutluluk duyarım.

"Boş ver onu," diyor. "Paylaşacak bir haberin var mı?" "Son konuşmamızdan bu yana hiçbir şeyin değıştiğini sanmıyorum. İşler hala iyi."

Bu sefer saçmalamıyorum.

Walmsley'in cömertliğı sayesinde büyükannemin mirasını canlı tutabildim ve geliştirebildim.

Altı ay önce, hesabım yeniden artıya geçip mali durumum düzelince, eskiden üst katta bulunan stok odasına Noel temalı çay odaları inşa etmek için bir işletme kredisi almayı başardım ve böylece yeni müşteri ve gelir kapıları açtım. Artık insanlar Noel hediyeleri ve süslemeleri için geliyor, bayram çayları ve ev yapımı kıymalı turtalar için kalıyorlar.

Üstüne üstlük, nihayet yarı zamanlı personel işe aldım ve pasta yapımını yerel bir fırıncıya devretmem, geçen yıl bana gösterilen cömertliğin bir kısmının karşılığını vererek başka bir işletmeye de yardımcı oldu. Ruh halimde ve zihinsel sağılığında gece ve gündüz gibi şaşırtıcı bir fark oldu. Artık kendimi yormuyorum ve Sebastian'ın ısrarıyla Noel'le ilgili her şeyden uzakta geçirdiğim zaman ve mekan hem beni hem de bayram ruhumu canlandırdı.

Asla Bayan Clause olamayacağım ama artık Grinch de değılim.

Çoğu gün kendimi yaşayan en şanslı kız gibi hissediyorum.

"Hayır, dükkândan bahsetmiyorum," diyor annem, sesi artık sinirli geliyor. "Kişisel haberlerden bahsediyorum."

Oh. "Um, hayır? Gerçi sanırım artık resmen malikâneye taşınmış durumdayım. Kulübenin kira sözleşmesi geçen ay sona erdi."

"Oh, bu çok güzel. Paylaşacak başka bir şey yok." Hat bir anlığına bulanıklaşıyor ve "Brian, orada saat kaç?" diye sorduğunda sesi oldukça alçalıyor.

Babam arka planda bir şeyler mırıldanıyor ve ikisi ileri geri konuşuyor.

"Anne, oluyor?"

"Yok bir şey," diyor, şimdi daha yüksek sesle. "Saat farklarımı birbirine karıştırdım. Bazı günler bu gemi yolculuğunda geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum."

"Yine de iyi bir soruna benziyor."

"Oh, öyle. Neyse, seni bırakayım da işine dön. Beni ne zaman istersen arayabileceğini unutma. Hâlâ senden haber almak istediğimizi biliyorsun."

Sessizliğin içinde bir gülümseme çiçek açar. "Biliyorum anne. Ama ne olur ne olmaz, Mutlu Noeller. Babama da sevgilerimi ilet."

"Yapacağım. Mutlu Noeller!"

Hat kesiliyor ve ben ekran kararına kadar ekrana bakıyorum. "Bu da neydi böyle?"

Bir saat ve iki müşteri sonra, Charlotte'un üst kattaki çay odasını toplaması dükkân boştur.

On dört olmasına rağmen resmi bir işte çalışmak için hâlâ çok küçük ama arada sırada birkaç saat çalışıyor, ortalığı topluyor ve iş günümün akıp gitmesini sağlıyor. Konuşuyoruz, kıkırdıyoruz ve dedikodu yapıyoruz ve onu babasını sevdiğim kadar seviyorum, bu sevgi farklı bir şekilde şekillenmiş olsa bile.

"Affedersiniz," diyor en sevdiğim ses. *Şeytanın konuşması*. "Acaba bana yardım edebilir misiniz?"

Sırıtişımı bile gizlemeden kasadan başımı kaldırıyorum. "Merhaba efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sebastian kapı çerçevesinin altından geçip dükkânın derinliklerine doğru adım atıyor, paltosundaki ve saçlarındaki kar tanelerini fırçalıyor. Asılı bibloların etrafına dalıp çıkmakta ustalaşacak kadar çok kez buraya gelmiştir.

ve yanıp sönen ışık dizileri, ama yine de onun dev gövdesinin *Mistletoe & Mine* adlı engelli parkurda yarışmasını izlemek beni güldürüyor.

"Kız arkadaşımı arıyorum. Uzun boylu, kıvrıcık kızıl saçlı, iri göğüslü ve güzel yeşil gözlü."

"Hmm." Düşünüyormuş gibi yaparak çeneme dokunuyorum. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün gece, ama bu sabah uyandığımda yatağımızda değildi. Günümün başlangıcını mahvetti. Uykulu bir sabah seksi planlamıştım."

"Şey, bugün Noel arifesi. Belki de işleri çok iyi gidiyordur ve çok meşguldür, belki de uykulu bir sabah seksi için fazla meşguldür. Bunu hiç düşündün mü?"

"Kimse uykulu sabah seksi için çok meşgul değildir," diye alay ediyor.

"Hmm. Haklı olabilirsin. Kız arkadaşın işlediği suçları telafi etmek için sana ne yapabilir?"

"O muhteşem kıcını buraya getirebilir."

İkimiz de aynı anda çatlıyoruz, ben kollarına atılırken yüzlerimiz kocaman, ışıltılı gülümsemelere dönüşüyor.

"Merhaba, tatlım."

"Merhaba,"

fısıldıyorum.

Sebastian kıcımı açgözlülükle avuçluyor ve beni kolaylıkla kaldırıyor. Ağızlarımız buluşurken ve dillerimiz kayarken kendimi ona sarmak artık ikinci doğam. Her nasılsa, her öpücük bir öncekinden daha iyi ve kendimi milyonuncu kez onun kucaklamasının zevkinde kaybediyorum.

Charlotte merdivenlerden inmek için o anı seçiyor, geçen yıl bizi böldüğü diğer tüm zamanların bir yankısı. Benimkiyle uyumlu bir önlük giymiş -kırmızı yerine yeşil-, çan küpeler ve ren geyiği boynuzlarından oluşan eğlenceli bir saç bandı takmış.

Bize şöyle bir baktı ve inledi. "Ben buradayken öpüşmek yok diye anlaştığımızı sanıyordum."

"Bunu hatırlamıyorum." Sebastian beni yere yatırıyor ama yakınımında tutuyor, kalçalarımı ve popomu yoğuruyor.

Bu adam ellerini üzerimden çekemiyor ve ben de çekmesini istemiyorum. dene.

"Bunu yazılı hale getirdin mi? Sana söyledim, Charlie. Her zaman önemli şeyler yazılı olarak. Aksi takdirde insanlar sinsidir."

"Biliyor musun, baba. Sanırım . Öpüşme sözleşmelerimiz olacak ve hepimiz bunları imzalamak zorundayız."

Gülüyorum. Bazen çok şımarık oluyor.

"Belki de akıllıca düşünmelisin," diyorum ona. "Bir noktada hayatında sürekli öpmek isteyeceğin biri olabilir."

"Şey..."

Charlotte gözlerini kısıyor, şimdi merak ediyor. "Konuşmaya devam et."

"Sadece ileriye düşünün diyorum. Eğer öpüşme sözleşmeleri imzalamak zorunda *kalırsak*, gelecekte hazır olduğunuzda siz de imzalayacaksınız. Adil olan bu."

"Hmm. İyi bir noktaya değindin, Sash. Şimdilik sözleşmeleri bir kenara bırakalım ve bunu daha sonra konuşalım."

Sebastian kahkahalarına karşılık vermiyor. Bunun yerine, muhtemelen Charlotte'un gelecekteki erkek ya da kız arkadaşlarının olasılığıyla dikkati dağılmış bir şekilde görmeden bakıyor.

"Böyle bir şey olmamış gibi davranacağım," diyor açıkça.

Gülmemeye çalışarak göğsüne sert bir vuruş yapıyorum. "En iyisi bu olabilir."

Bana *tüm bunların senin suçun olduğunu* söyleyen bir bakış gönderiyor ve beni güvende, sıcak ve çok fazla düşünürsem ağlayabileceğim kadar sevdiğimi hissettiren büyük, yumuşak bir sarılma için .

Charlotte ikimizden bıkmış gibi görünüyor ve biz orada birbirimizin kollarına kilitlenmiş sallanırken dükkanın arka tarafında bir yerlerde kayboluyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Sebastian.

Gülümsememi gizleyemeyerek daha da yaklaşıyorum. "Seni seviyorum."

"Bakın," diye sesleniyor Charlotte. "Kimse Advent takviminin bugünkü kapısını açmamış."

Hah. Bu alışılmadık bir durum. Advent takvimi her zaman açıldıktan sonraki ilk birkaç saat içinde boşalır.

"Birinin onu açması için hâlâ zaman var."

"Belki biri çoktan açmıştır ama içindekileri beğenmemiştir," diyor.

"Kaba. Kim çikolata paraları, baston şekerleri ve Noel Baba gibi giyinmiş bir oyuncak ayıyı sevmez ki?"

Charlotte üzerinde 24 yazan ahşap kapıyı açar ve içeriye bakar. "Burada olan bu değil."

"Ne? Bu hiç mantıklı değil. Onları oraya kendim koydum." İçeri bakmak için ilerliyorum, kapının arkasındaki küçük turkuaz mücevher kutusunu gördüğüm anda şaşkınlığım geçiyor.

Hemen döndüm, nabzım hızla atıyordu.

Sebastian orada durmuş beni dikkatle izliyor. Charlotte onun yanında heyecanla titriyor, kolunu tutarak heyecanını bastırmaya çalışıyor.

"Tek dizimin üstüne çökemem, Sasha."

"Sebastian," diye nefes alıyorum, şaşkınlık ve inançsızlık karışımı bir sesle. "Aç onu, aç onu!"

"Charlie!" Başını sallayarak gülüyor. "Özür dilerim, özür dilerim, çok heyecanlıyım!"

Kapağı açıyorum ve parıldayan armut şeklindeki elmas yüzük gözlerimi yakıyor. İçime çektiğim nefes titrek, nefesim kesilmekten bir parça uzakta.

Sebastian yaklaşıyor, sorusu basit. "Karım olur musun?"

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Gözlerindeki kesinlik açık olsa da ona soruyorum.

O bir görev adamı ve o görev de benim. "Tabii ki!" Charlotte şimdi biraz sığıyor. Bir kahkaha atıyorum, bu sırada kalbim çarpıyor.

"Bunu her şeyden çok istiyorum. *Seni* her şeyden çok istiyorum. İkimiz de biliyoruz."

Bakışlarım onların arasında geziniyor, kollarını ve kalplerini açan bu sevimli baba-kız ikilisi, beni ailelerinin yapbozunun içine, sanki özlenen kayıp parçaymışım gibi yerleştiriyor. Önümüzde bir ömür daha olduğunu bilmek canlandırıcı, henüz takip etmediğimiz anların bir sıçrama taşı ve hepsine atlamak istiyorum.

"Evet." Duygularım boğazımda düğümleniyor. "Ben de seninle her şeyi istiyorum. İkinizi de çok seviyorum."

Charlotte çığlık atıyor, alkışlıyor ve zıplarken Sebastian yanaklarımı tutuyor ve beni nazik bir öpücük için kendine çekiyor. Geleceğimize ve aradaki her şeye dair bir söz.

"Benim sıram, benim sıram!" Charlotte bir an sonra bağırıyor. Aramıza giriyor ve beni kucaklamak için uzaklaştırıyor, sert ve sıkı tutuşu ve şu anda bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

"Annene gitmeyi bu yüzden mi geciktirdin?" diye sordum. "Sanki bunu kaçıracaktım gibi!"

Telefonu çaldığında ve önlüğünün cebinden çıkardığında, ekranda Edith'in bir görüntüsü belirlediğinde hala gülüyor ve gözyaşları içinde birbirimize sokulmuş durumdayız. Malikanenin mutfağında oturuyor,

Ama şey belli bir açıda, sanki iPad'ini düz olmayan bir yüzeye koymuş gibi ve kafasının sadece yarısını görebiliyoruz.

"yapmadı mı?" Edith soruyor.

"EVET!" hepimiz gülüyoruz ve birden bire her şey yerine oturuyor. Annem bu yüzden aradı.

O biliyordu. Hepsi biliyordu.

Kısa bir süre köyün geri kalanının da bilip bilmediğini merak ediyorum. "Harika," diyor Edith. "Ölmeden önce yapılacaklar listesinden bir şey eksildi.

bir şey yok. Umduğumdan bir yıl daha geç oldu ama hepsini kazanamayız."

"Büyükanne, bunu söylemiştin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Sebastian." "Yine mi bu?"

"Sessiz ol ve bana yüzüğü göster."

"Onu zaten gördün."

"Parmağında değil, ben yapmadım." "Henüz fırsatım olmadı."

"Sebastian." Yeni ailemin ileri geri şakalaşmalarından rahatsız olarak gülüyorum.

Bunun burada, büyükannemin mirasının duvarları arasında gerçekleşmesinin dokunaklı bir yanı var. Kısa bir an için onun varlığını tekrar hissediyorum, görünmez bir tanık tüm olanları izliyor ve duygu dalgası neredeyse ezici. Aynı zamanda rahatlatıcı da, bir alın öpücüğü ve bir kutsama gibi.

Biliyorum, Nan. Biliyorum.

Sebastian dönüp bana bakıyor, bakışları hiç olmadığı kadar yumuşak. Yanaklarımı süsleyen gözyaşlarımı siliyor, yüzüğü kutudan çıkarıyor ve titreyen elime tutuşturuyor.

"Tam da ait olduğu yerde."

SON

DEAREST READER

Mistletoe and Mine'ı okuduğunuz için çok teŖekkr ederim. Umarım Sasha ve Sebastian ile geçirdiğiniz zamandan keyif almıŖsınızdır.

Eğer zamanınız varsa, bir değerlendirme ve/veya yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Her küçük Ŗey bağımsız yazarlara yardımcı olur ve yorumlar kitaplarımızın daha fazla okuyucuya ulaŖmasını sağlar. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim, her Ŗekilde desteğiniz için çok minnettarım. Siz olmadan bunların hiçbiri mümkün değil.

Tekrar teŖekkr ederim. Bir dahaki

sefere kadar... Sevgiler JR x

WHAT'S NEXT?

Sasha ve Sebastian için sırada ne var? Bültenime [buradan](#) kaydolun veya özel bir bonus erişmek için aşağıdaki QR kodunu tarayın.

Bülten abonesi olarak gelecek çalışmalarım ile ilgili aylık güncellemeler, özel ön gösterimler, kapak açıklamaları ve daha fazlasını bekleyebilirsiniz!

ACKNOWLEDGMENTS

Her zaman olduğu gibi, sevgili okuyucum, öykülerimden birine zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Umarım *benim* yazarken keyif aldığım kadar siz de *Mistletoe and Mine'dan* keyif almışsınızdır. Her halükarda desteğiniz için minnettarım.

Beta okuyucularım Amy ve Laura'ya ayırdıkları zaman ve yararlı geri bildirimleri için ve bir kez daha İlkbahar ve Yaz aylarında bir Noel hikayesi okudukları için teşekkür ederim. Umarım bir dahaki sefere uygun mevsimde bir tane yazarım!

ARC ekibime, geciken yayınlar ve kitapların yeniden yazılması gibi inişli çıkışlı süreçlerde benimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim. Zamanınız, sabrınız ve genel olarak sevimliliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Özellikle bu yayın için ekibime katılan ARC okuyucularıma, bana ve hikayeme bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu gerçekten dünyalara bedel.

Bu inanılmaz kapak için kapak tasarımcım Haya in Design'a teşekkür ederim ve vintage Noel hayallerimi hayata geçirdi. Yeteneğiniz sınır tanımıyor!

Editörüm Aimee'ye anlayışınız, tavsiyeleriniz ve el yazmalarımı her zaman okuyucuya hazır hale getirdiğiniz için tekrar teşekkür ederim.

Instagram'da bulduğum topluluğa, hem yazarlara hem de okuyuculara. Teşekkür ederim. Nezaketiniz, desteğiniz ve sonsuz teşvikiniz beni sürekli şaşırtıyor. Yazmaya devam etmem için bana güç ve itici güç verdiğiniz.

Son olarak, bu yılın başlarında Cotswolds'a yaptığım son dakika araştırma macerasında bana katılan ablama çok teşekkür ederim. Kısa bir yolculuktu ama çok eğlendim ve tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Bir dahaki sefere sen kullanabilirsin. <3

KEEP READING...

Mistletoe and Mine'ı beğendiyseniz, şimdi Amazon ve Kindle Unlimited'ta Seninle Bir Haftabulunan, bir kardeşin en iyi arkadaşı, zoraki yakınlık tatil romantizmi olan 'dan bir alıntı için okumaya devam edin!

EXCERPT FROM ONE WEEK WITH YOU

TALIA

Böyle bir olamaz.

"Beni kovuyor musun?" Emin olmak için bu kez yüksek sesle sordum. Beynimde dönüp duran *panik* korosuna rağmen sesim şaşırtıcı derecede sakindi. Hatta toparlanmıştım. Nasıl oldu bilmiyorum.

Patronum -eski patronum- Nadia hiç umursamadan ve yüz ifadesi takınmadan bilgisayarından başını kaldırdı ve "Ben de öyle demiştim," dedi ve yazmakta olduğu şeye geri döndü. Muhtemelen Adsız Pislikler'deki haftalık sunumunun notlarıydı. Gerçi açıkçası bu, göt heriflere yapılmış bir hakaretti.

Sanki ben artık yokmuşum gibi gözlerini kısarak ekrana baktı ve yeni bir şey olmasa da bu umursamaz tavır, ona bunca yıl neden katlandığımı merak etmeme neden oldu. Bu düşünce çok çabuk geçti.

Acı gerçek şu ki, bu benim işimdi. İtiraf etmeliyim ki ben de ondan bir şeyler öğrenmiştim. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil. Zevk aldığım ve gerçekten iyi olduğum bir işi yaparak iyi para kazanmamın yardımını olmuştu. Bir boktan kariyerden diğerine atlayarak bunu anlamam yıllarımı almıştı. Pislik bir patron, kazandıklarımın yanında hiçbir şeydi ve bir yerde taviz gerekiyordu. Ama bu...

Böyle bir olamaz!

Şimdi olmaz.

Yeni bir daire almıştım. İpoteğim vardı. Londra'nın pahalı emlak merdivenine attığım bu ilk adım benim için yeterince sarsıcıydı.

yaşındaydı ve böyle bir hareketi destekleyecek iyi maaşlı bir işi vardı.

Şimdi ne halt edecektim? Yılın bu geç döneminde kimse işe alım yapmıyordu, en azından halkla ilişkiler firmaları ve ben de perakende sektöründe sezonluk geçici bir iş için biçilmiş kaftan değildim. Bayram alışverişi yapanlar benim güneşli kalbimi bile taş a çevirecek kadar korkutucuydu. On yedi yaşımıdayken Topshop'ta çalıştığım için hâlâ yara izlerim vardı. Gerçek, fiziksel yara izleri.

Birikimim var. Birikimim var. Çok değil, ama bir şeydi. Yine de uzun sürmezdi. Para hiç olmadı. Sonra Noel geldi ve...

Gözlerimi kırıştırdım, zar zor hareket edebiliyordum, nabzım kulaklarımda atıyordu. Dehşet boğazıma iyice yerleşti. Haftalarca onun etrafında yutkunacaktım.

"Noel'e bir aydan az bir süre kala beni kovuyor musunuz?"

Eğer iç çekişler konuşabilseydi Nadia'nın *oh, o hâlâ burada* gibi gelirdi. "Evet, ne yazık ki. bir şey gelmeyeceğini anlıyorsunuz."

"Ah, hayır mı?" Boğazımdan tiz, neredeyse histerik bir ses yükseldi. "Hayır, anlamıyorum. İki ay önce yeni yılda beni ortak yapmaktan bahsediliyordu. Ne değişti?"

"Dün işe yarayan şey bugün her zaman işe yaramıyor, Talia. Yeniden yapılıyor. Bir şeyleri sarsıyoruz. Halkla ilişkiler oyununun adı bu. Biliyorsun, bazı şeyleri..." Bana yukarıdan aşağıya bakmak için durakladı. "Taze."

Ah. Başka bir deyişle, işleri genç tutmak zorundaydılar. Anladım. Açık ve net. Öfke tırnaklarımı avuç içlerimin etine geçirdi.

"Üzgünüm ama yapılması gerekiyordu," diye devam etti Nadia, sanki az önce kalbime yumruk atmamış gibi. Bir tuğlayla. Masasının üzerindeki bir dizi dosyayı aldı ve kesin bir dokunuşla karıştırdı ki *bu son* da olabilirdi. "Şimdi, ofisten sessizce ayrılmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Olay çıkaran kişi olmak istemezsin, değil mi?"

Acı bir kahkaha attım, en ufak bir eğlenme bile yoktu. "Oh, dehşet," dedim ve gözyaşlarımdan acısına rağmen başım dik bir şekilde oradan uzaklaştım.

Öğrendiğim tek şey, beni ağlarken görmelerine asla izin vermemekti.

NT Halkla İlişkiler'de çalıştığım onca yıl boyunca şaşırtıcı derecede az kişisel eşya biriktirmiştim ve binadan son kez ayrılırken bunun bir lütuf olduğu ortaya çıktı. Arkadaşım Ellie'nin ofis malzemelerinden aşırıldığı yeniden düzenlenmiş dosya kutusuna bile ihtiyacım kalmamıştı, şok fısıltılarını umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak ofiste utanç yürüyüşü yaptım.

Daha önce masamda sakladığım kişisel her şey - kendimin ve üç erkek kardeşimin çerçeveli bir fotoğrafı, kırmızı ve pembe rujlar, bir çift French Sole babet ve altı yıldır öğle tatilinde okumaya çalıştığım gizemli bir roman - büyük boy omuz çantama sığıdı.

On yıl ve sanki oraya hiç gitmemişim gibiydi. Bu düşünce midemin çukuruna rahatsız edici bir şekilde oturdu. Bir kavanoz çivi yutmuşum gibi boğazımın arkasını yakan bir öfke kabardı. Bir an önce bir yastığa bağırmam gerekiyordu. Belki de birkaç tabak kırmalıyım, daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Ama her şeyin bir ilki vardı.

Kendimi ilerlemeye zorladım. Geriye bakmak yok. Cadde boyunca ilerlerken Aralık soğuğuna karşı paltomu sıkıyor ve vitrinlerdeki tüm Noel vitrinlerine bakıyordum. Mini ağaçlar ve kar tanesi çıkartmaları, çam kozalakları ve parıldayan ışıklar. Tüm bu şirin bayramlık şeyler genellikle dudaklarıma bir gülümseme ve kalbime neşe verirdi ama şimdi kızgın ve bunalmış olmaktan başka nasıl bir şey hissedeceğimi bilemiyordum.

Gafil avlandım.

Bu sabah, sadece birkaç saat önce, ekibim için bir tepsi kahve ile ofise girerkenki halimi düşündüm. Kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Nasıl bu kadar bilgisiz olabilirdim? O ben değildim. Bir sonraki adımın ne olacağını tahmin etmek lanet olası işimin bir parçasıydı.

Belki de kovulmayı hak ettim.

Bir şimşek çakması yukarıdaki koyu gri gökyüzünü aydınlattı ve ardından alçak bir gök gürültüsü duyuldu. Ruh halime uygun mükemmel bir hava. Kaşlarımı çattım ama hızımı biraz artırdım.

On dakika sonra Thames Rıhtımı'na ulaştığımda gölgem kayboldu ve iri yağmur damlaları ayaklarımın dibine saçıldı, yanaklarıma ve gözlerime buzdan iğneler gibi battı. Saniyeler içinde sıırıksık olmuştum, nem sarı saçlarıma muhtemelen kahverengi görünecek kadar düzleştirmişti.

"Gerçekten mi?" Bağırdım ve çaresizce gökyüzünü işaret ettim, yakındaki bir ağacın altına koşmadan önce kızgın bir buluta orta parmağımı gösterdim. "Neden bunun yerine kar yağmıyor? Aralık ayındayız lan. Bir kez olsun öyle davranın!"

Yaşlı bir kadın duraksayıp şemsiyesinin altından bana tuhaf ve ürkmüş bir bakış attı, ben de sadece omuz silkebildim. "Bir gün oldu, kusura bakmayın!" Arkasından seslendim.

Enkaz gibi görünmüş olmalıyım.

Gözlerimin altına bulaşan rimeli silerken ve saçlarımı sıkarken, parmaklarım buz parçaları gibiydi, titrememe engel olamıyordum. Bu sırada yağmur tabakalar halinde yağıyor ve su birikintilerinde toplanıyordu.

Burnumu çekerek başımı salladım ve güldüm. Tekrar burnumu çektim. Bir kez daha güldüm. Aptalca görünüyordu ama başka seçenek yoktu. Gülmezsem ağlardım ve bunu yapmamak için çok çabaladım. Gülümsemenin ve kahkahanın gücüne inanıyordum, hayat bana her ikisi için de sebep vermese bile.

Yine de denedim.

Telefonum çalmak için o anı seçti ve ben de iç çekerek çantamın derinliklerine daldım, ekranda isme içimden küfrettim. Bir anlığına sesli mesaja yönlendirmeyi düşündüm ve bir anlığına da bunun için kendimi kötü hissettim.

Bunun yerine yüzümü kimsenin göremeyeceği bir gülümsemeyle sabitledim ama cevap vermek için ıslak parmaklarımın dokunmatik ekrana üç kez dokunması gerekti.

"Merhaba anne!" Sahte bir parlaklıkla söyledim.

"Merhaba tatlım," diye cevap verdi ve ben onun neşeli ses tonuna sinirlenmemek için kendimi zor tuttum. Kötü bir gün geçiriyor olmam onun suçu değildi. "Pazar günkü öğle yemeğini hatırlatmak için aradım. Rosto yapacağım ve eğer geç kalmayacağına söz verersen patatesleri ekstra çıtır yapacağım."

"Orada olacağım, söz veriyorum. 13:00', değil mi?"

"Oh! Temizlemeniz gereken bir son dakika halkla felaketi yok mu?"

Gözlerimi devirmiştım. Tamam, iş için bir ya da iki akşam yemeğini kaçırdığım biliniyordu ve suçluluk duygusunun altın madalyalı ismi Joanna Johnson bunu unutmama asla izin vermeyecekti.

"Bu sefer değil," diye itiraf ettim. Beklenmedik işsizliğimi hatırlayınca midem bulandı ve bu mutlak dehşet duygusunu daha ne kadar hissedeceğimi merak ettim. "Tamamen seninim."

"Harika. Seni görmek için sabırsızlanıyoruz. Bu da sonunda Noel hakkında konuşabileceğimiz anlamına geliyor!"

"Yapamaz mıyız?" İnledim, çünkü Noel planlarımız yıldan yıla hiç değişmiyordu. Ancak Aralık takvimimi genellikle dolduran sayısız aile buluşmalarının yanı sıra arkadaşlarla şenlikli içkiler düşüncesi şimdi beni dehşete düşürüyordu. Bir yıldır görmediğiniz insanlara hayatınızın daha da kötüye gittiğini söylemekten daha kötü bir şey olamazdı.

Ne diyebilirim ki? *Merhaba, nasılsın? Oh, ben mi? Yeni kovuldum ve şimdi evimi kaybedebilirim, ama sorun değil. Hiç endişelenme! Mutlu Noeller ve Mutlu Yıllar!*

Kesinlikle olmaz.

"Aralık geldi bile!" Annem sızlandı. "Hediye listeni hâlâ e-postayla göndermedin."

"E-postalarını kontrol etmiyorsun." "O zaman bana mesaj at."

Gözlerimi kapatarak alnımı ovuşturdum. Yüksek sesle iç çekmemek için kendimi zor tuttum. "Mesajlarını nasıl açacağını bilmiyorsun."

"Bana bir şekilde anlatmalısın! Kardeşlerin ne istiyor? Ya Rafe? Eminim günü yine bizimle geçirecek ve ben ona ne alacağımı hiç bilmiyorum. Her şeyi olan bir adama ne alırsın?"

Rafe'den bahsedilmesi nabzımın hızlanmasına neden oldu ama bu yeni bir his değildi. Kalbim yıllardır bu şekilde parlıyordu. Buna alışkın olmam gerekirdi ama değildim. Hem de hiç. Ama bu başka bir günün sorunuydu.

"Bana her yıl aynı şeyi soruyorsun," dedim gökyüzüne gergin bir bakış atarak. Bulutların üzerinde yine şimşekler çakıyordu ve ben burada lanet olası bir ağacın altındaydım. "Bak, göstermiyor olabilir ama Rafe orada olmaktan mutlu. Arkadaşlığımızdan hoşlanıyor."

"Hmm. Gerçekten söyleyebileceğinden değil."

Bir kahkaha attım. "Hayır, o biraz huysuz bir piç, değil mi?"

"Bunun için tek bir kelime var."

"Hangi kelimeyi seç, ne yaparsan yap onun mutlu olacağını biliyorum. Ona en sevdiği kahveli cevizli kekten yap. Ya da ona çorap alın. Çılgın çorapların onun olayı olduğunu biliyorsun."

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi. Çatık kaşlı ve somurtkan Rafe Scott'ın koyu renk takım elbiselerinin ve Amiri kotlarının altına parlak renkli karikatür çoraplar giydiğini bilmek beni

Bir sebepten dolayı aptalca mutluydu. Kimse tahmin edemezdi ama yine de onun o küçük, gizli parçasını biliyordum. Çok az insan bu ayrıcalığa sahipti.

Annem düşünceli bir şekilde mırıldanırken hoparlörden cızırtılar geliyordu. "Sanırım haklısın."

"Öyleyim." Bir başka gök gürültüsü, yukarıdaki yapraklarda yavaşlayan yağmur pırtırtılarına rağmen beni cesaretlendirdi. Her yıl kar yağmasını diliyordum ve her yıl... bu oluyordu. *Aptal, sinir bozucu İngiliz havası*. "Neyse anne, gitmem gerek. Pazar günü orada olacağım. O kızartmaları benim için hazırlasan iyi edersin."

Annem kıkırdadı. "Yapacağım, hayatım. Görüşürüz o zaman. Seni seviyorum. Bye!" "Ben de seni seviyorum."

Nemli bir metro yolculuğu ve iki içkiden sonra Covent Garden'daki bir bodrum barının köşe kabininde oturmuş, karanlıkta gözlerimi kısarak masanın karşısındaki erkek arkadaşına bakıyordum.

Müzik zaten tahriş olmuş sinirlerime karşı bir peynir rendesiydi, ancak koltuklar rahattı ve burada iyi kokteyller ve patates kızartması servis ediyorlardı. Yine, her şey uzlaşmayla ilgiliydi. Bir şeylerin verilmesi gerekiyordu ve bu gece o şey kulak zarlarımdı.

"Bir daha söyle?" Neredeyse bağıracaktım, daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildim ve nemli, kıvrıkcık saçlarımı ayna olmadan yapabildiğim kadar iyi bir şekilde at kuyruğu haline getirdim.

"Bence ayrılmalıyız," diye tekrarladı Michael.

Evet. Onu ilk seferinde doğru duymuştum.

"Beni terk mi ediyorsun?" Gereksiz yere sordum ve bir yudum daha almadan önce cosmo'ya güldüm. Bugün kitaplara geçecek bir gün olarak şekilleniyordu. Her şeyin boktan olduğu boktan bir kitap.

Michael bardağımın masaya çarpmasıyla irkildi. Bunu anlamalıydım. Kabinin karşı tarafına oturduğunda niyetini gayet iyi belli etmişti - bir mil ötede de olabilirdi - ve hâlâ nemli ve yağmurdan benek benek olmuş ceketini çıkarmamıştı. İçkilerimizi sipariş ederken benden başka her yere bakmıştı, onu üç haftadır görmemiş olmama ve bu elbisenin göğüslerimi muhteşem göstermesine rağmen.

Tamam, şu anda boğulmuş bir fare gibi hissediyordum ama yine de. Bana dokunup dokunmadığını bile ama bu da iyiye işaret değildi.

Kahretsin.

"Özür dilerim Tee," dedi ama ses tonu onu ele veriyordu.

"Adım Talia," diye cevap verdim. Bana sadece kardeşlerim Tee derdi ve bunun nedeni de küçük kardeşimiz Jacob'ın biz çocukken adımı telaffuz edememesiydi.

Michael ofladı. "gerek yok. Bu konuda yetişkin gibi davranabiliriz. Ben sadece yolumuza devam ettiğimizi düşünüyorum, anlıyor musun? İşler biraz... bayatladı."

Ona göz kırptım, masanın üstüne dokunduğunda burnunun tiksintiyile kırışmasından rahatsız oldum.

Üç ay önce *yolumuza devam* ettiğimizi kabul edecek değildim. Ya da çıkmaya başladıktan hemen hemen bir ay sonra. Ya da *bayat* kelimesinin cömertçe olduğunu. Yarın ve ondan sonraki tüm günlerde başka bir çıkmaz ilişkide çok uzun süre kaldığım için kendimi suçlayacaktım.

Bu gece yuvarlanmak ve içmek içindi.

"Tamam," dedim omuz silkerek ve içkimin geri kalanını yudumladım. Başımı arkaya eğerek kokteyl bardağını baş aşağı tuttum ve ağzımı sonuna kadar açtım.

"Kes şunu!" Michael tısladı, ben dilimi oynatarak kadehin kenarından yuvarlanan son alkol damlasını yakalamaya çalışırken komşu masalara baktı.

Eh, her neyse. Artık işsizdim, bu da bu gülünç derecede pahalı kokteylin son damlasına kadar tadını çıkaracağım anlamına geliyordu çünkü bu muhtemelen bir süre için son kokteylim olacaktı.

Tostta pişmiş fasulye ve oje çıkarıcı gibi tadı olan ucuz votka şişelerinden oluşan ekonomik öğrenci diyetime geri dönmek zorunda kalacaktım. Ya da daha kötüsü, hiç içki içmeyecektim. Artık tasarım ayakkabılar ya da el çantaları yok. Artık dışarıdan yemek sipariş etmek yok. O aptalca pahalı yaşlanma karşıtı göz kreminin de gitmesi gerekecekti. Bir işe yaradığından değil. Para, Michael'ın ağzının şu anki sıkışıklığından daha sıkı olmak üzereydi.

Lanet olsun. İşsiz.

Ve şimdi de erkek

arkadaşsınız. Hem de aynı

lanet günde.

Hayat bazen harikaydı, ta ki öyle olmayana kadar.

Gülüşüm boş ve düz geliyordu, içimin bir aynası gibiydi. Masanın öbür ucuna baktım. "Eğer seni utandırırıyorsam, git. Kimse

Seni durdurmak. Kapı hemen ."

"Yani bu mı?" Micheal'ın gözleri büyüdü. "Altı ay bitti, ? Bu konuda hiç konuşmadınız mı?"

Adamın küstahlığına inanamıyordum. "Sana işimi kaybettiğimi söyledim ve senin cevabın beni terk etmek oldu. Sohbet havasında değilsem beni affet. Yalvarmamı bekliyorsan beni iyi tanımıyorsun demektir. Ayrıca unutma, bu konuda yetişkin olabiliriz."

"Vay canına." Deri koltuk hafifçe gıcırdayarak arkasına yaslandı. "Gerçekten kalpsiz bir sürtüksün."

Değildim. Olmadığımı biliyordum ama yine de kalbim bu iğneyi yakaladı. Tepki gösterebileceğim milyonlarca yol vardı ama onun seviyesine inerek ona bu zevki tattırmayı reddettim.

Bunun yerine acıyı yuttum, gülümsedim, göğsümü sıktım ve "Teşekkür ederim!" dedim.

Michael başını salladı. "Her neyse," diye mırıldandı ve gitmek için kabinden dışarı kayd. "Hiçbir şey için teşekkürler."

Bar yemek menüsünü almadan önce gizlice sırtına orta parmağımı uzattım. *Siktir* . Bir porsiyon patates kızartması bir cosmo'dan daha ucuzdu. Alkolle sarhoş olamıyorsam, karbonhidratla sarhoş olurum.

Seninle Bir Hafta ta şimdi Amazon ve Kindle Unlimited'yayında.

ALSO BY JR JENNER

Londra Aşıkları Serisi

[Seninle Bir Hafta Bu](#)

[Yılın Aşkı](#)

Londra Aşıkları Serisi Çok Yakında

Bu Günlerimiz Dün

Gece Seninle

ABOUT THE AUTHOR

JR Jenner Büyük Londra, İngiltere'de yaşıyor. Gençliğinde romantizmi ilk olarak eski Mills & Boon'larla keşfetti ve o zamandan beri bu türe bağımlı. Okumadığı ve yazmadığı zamanlarda, kurgusal TV çiftlerini göndermeyi, tiyatroya gitmeyi ve fırsat bulduğunda seyahat etmeyi seviyor. Aksi takdirde, bir sonraki büyük seyahatin hayalini kurmak bir sonraki en iyi şeydir.

Onu çoğu sosyal medya sitesinde @jrjennerauthor adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.